Roman Kim

CITEȘTE ȘI ARDE!

EDITURA ALBATROS

COLECȚIA AVENTURA

Roman Kim

CITEȘTE ȘI ARDE!

În românește de
IRINA ANDREESCU

EDITURA ALBATROS

Povestirile din acest volum au apărut în :
ТАЙНА УЛЬТИМАТУМА
ИЗДАТЕЛЬСТВО ЦК ВЛКСМ
„МОЛОДАЯ ГВАРДИЯ"
МОСКВА 1969

Nu sînt nebun decît dinspre nord-nord-vest...

HAMLET, actul II, sc. II

OCEANUL PACIFIC

1

— Vi se încredințează un secret de stat. Fiți foarte prudenți în tot timpul drumului. Cea mai mică neatenție din partea voastră poate declanșa catastrofa. În acest caz nu vă rămîne decît să vă sinucideți. Nu încap nici explicații, nici justificări. Singura soluție e să vă faceți harakiri...

Terano și Yde, ofițeri ai Secției a III-a a statului-major general al marinei japoneze, își întipăriră bine în minte cuvintele șefului. Amîndoi plecau spre America, în calitate de curieri diplomatici. Dar, spre deosebire de curierii diplomatici obișnuiți, trebuiau să ducă ambasadorului Japoniei la Washington, nu o simplă corespondență, ci ceva cu mult mai important : o nouă mașină de cifrat.

Pînă atunci, tehnica cifrării textelor mergea foarte încet. Criptoanalistul alcătuia textul, consultînd tot timpul tabelele din cod ca să găsească cifrele sau literele de care avea nevoie. După aceeași metodă primitivă decurgea și procesul descifrării. De cînd e lumea, criptoanaliștii din toate țările au lucrat cu viteza melcului, irosind o groază de timp și forță fără nici un rost.

Mașina „97“ însemna o cotitură radicală în tehnica cifrării. Arăta foarte simplu : era alcătuită din două mașini de scris cu alfabetul latin, unite între ele printr-un sistem de relee, între care se interpunea o cutie cu claviatură și niște cilindri. Criptoanalistul apăsa pe literele claviaturii, formînd combinația necesară, apoi dactilografia ca la o mașină de scris obișnuită și, imediat, la cea de-a doua mașină apărea textul cifrat. Procesul de cifrare și descifrare se făcea astfel mai repede de cîteva sute de ori. În loc să se tîrască încet, ca melcul, criptoanaliștii zburau acum cu avionul.

Mașina de cifrat se născuse la Tokio. Fusese concepută și construită de inginerii unui atelier special din Departamentul Marinei. Invenția se păstra în cel mai strict secret. Guvernul japonez hotărî să înzestreze cu astfel de mașini toate marile ambasade și, în primul rînd, pe cea de la Washington. Atmosfera internațională era cît se poate de încordată. Războiul din Occident se dezlănțuia cu furie. Germania atacase Rusia și se așteptau evenimente grave în Orient ; era deci necesar să se pună în aplicare cît mai grabnic noua tehnică de cifrare.

Terano și Yde primiseră ordin să ducă la Washington o valiză cenușie care conținea mașina de cifrat.

Erau gata de drum. În așteptarea ordinului de îmbarcare pe vapor, cei doi ofițeri locuiau într-un hotel european din Yokohama, în apropierea portului comercial. Din timp în timp, cînd unul, cînd celălalt luau trenul electric și plecau la Tokio. Dar de dormit, dormeau la hotel. Așa prevedea ordinul.

2

— Sînt agente ale serviciului de contraspionaj, nu mă îndoiesc cîtuși de puțin — spuse căpitan-locotenentul Donahue, legîndu-și cordonul halatului de baie.

Locotenentul-major White pufni în rîs și-și scutură părul ud. Și el era în halat de baie. Chiar atunci se îmbăiaseră amîndoi într-o cadă mare de lemn, pe care administrația acestui hotel de tip japonez din-afara orașului o intitula pompos „bazin". Fuseseră nevoiți să-și întrerupă baia din pricina a două japoneze care, intrînd înăuntru și făcînd plecăciuni ceremonioase în fața americanilor, se dezbrăcaseră și se vîrîseră în cadă. Imediat, Donahue și White ieșiseră din apă, se înveliseră în prosoape și, grăbiți, porniseră spre camera lor.

— Să știi că au ordin să ne seducă — spuse Donahue în timp ce se răsucea în fața oglinzii și mima cu eleganță mișcările unui jucător de tenis. Pariez că-i așa.

— Prostii ! White se întinse pe rogojină și începu să-și facă vînt cu un evantai rotund. Niște cuconițe din provincie care au venit în capitală să facă cumpărături. După accent, s-ar zice că sînt din Akita. Probabil că le-a mirat faptul că am intrat în panică și-am dat bir cu fugiții.

Donahue se strîmbă disprețuitor :

— Niște săibatice ! Apoi, după o pauză, continuă : Dar să știi, aceea mai grăsuță, care a intrat în apă după tine, nu arăta rău. Dar e o agentă tipică.

— N-am avut plăcerea s-o cercetez în voie — replică White — căci m-am întors cu spatele spre ea. Mă îndoiesc însă că...

Pe coridor se auziră pași tîrșiți. Donahue duse degetul la gură. Ușa, tapetată cu hîrtie, se deschise fără zgomot și, în deschizătura ei, apăru chipul rotund al femeii de serviciu, care se adresă în japoneză lui White :

— Domnii doresc să servească o cină europeană sau japoneză ?

White îi răspunse tot în japoneză, aproape fără pic de accent străin :

— Vreau niște tăiței cu langustă, iar prostului ăsta să-i aduci un curry cu orez. Femeia își acoperi gura cu mineca, iar ochii începură să-i rîdă. White o întrebă : Spune-mi, în Japonia s-a păstrat peste tot acest obicei ?

— Iertați-mă, care obicei ?

— Credeam că numai în cine știe ce sate pierdute din creierii munților, undeva, în Sikoku, și nu aici, chiar la doi pași de Tokio... La voi, femeile se scaldă împreună cu bărbații ?

Femeia își acoperi din nou gura cu mineca și se îmbujoră la față :

— Avem pentru femei un bazin la etajul I, dar era arhiplin, și de aceea — făcu o plecăciune — ați fost deranjați dumneavoastră. Vă rog să ne iertați.

Donahue se încruntă :

— Ce tot trăncănești cu ea ? Fii mai prudent ! Sînt sigur că e spioană.

White rîse încetișor :

— Peste tot nu vezi decît agenți ai contraspionajului. E o adevărată psihoză.

Donahue o cercetă pe femeie cu un aer de cunoscător :

— Cu toate bănuielile mele, maimuțica asta îmi place. Mi se pare însă că am văzut-o undeva, în America. Tare mi-e teamă că ne urmărește încă din San Francisco ! Să știi că am o excelentă memorie vizuală.

— Spune-mi, luăm și ceva de băut ? întrebă White.

Donahue pufni :

— Vrei ca ticăloasa asta să ne pună cine știe ce otravă în băutură ?

— Altceva nu mai doriți ? îl întrebă femeia pe White. Apoi, făcînd o plecăciune, ieși pe coridor și, vîrînd din nou capul pe ușă, i se adresă în englezește lui Donahue, rostind cu grijă fiecare cuvînt : Iertați-mă, n-am fost niciodată în America, iar vinurile noastre nu sînt cîtuși de puțin otrăvitoare.

Trase ușa după ea și pe coridor răsunară din nou pașii ei tîrșiți. White izbucni în rîs, iar frumosul obraz al lui Donahue se schimonosi :

— E tip de spioană !

— Dac-ar fi spioană, nu s-ar fi trădat că știe englezește — îi replică White.

După cină, americanii primiră o vizită — un filipinez, barman la clubul englezesc din Yokohama : un om mărunt, cu fața brăzdată de zbîrcituri și cu mustăți subțiri și lungi. Donahue îi făcu semn lui White și acesta, deschizînd ușa, se așeză în prag, așa încît să poată cuprinde cu vederea tot coridorul. Camerele alăturate erau nelocuite.

— F. N. m-a rugat să vă transmit ca să n-aveți nici o grijă — șopti filipinezul. Cu căpitanul vasului...

— Căpitanul e filipinez ? îl întrerupse Donahue.

— Nu, australian, iar vasul e canadian. Cu căpitanul am aranjat totul. Mulțumesc Madonei că nu mi-a cerut prea mult și mi-a făgăduit că, pretextînd o reparație suplimentară, va întîrzia plecarea. Dar numai cu cîteva ore. Mai mult nu se poate.

Donahue clătină din cap :

— Ce se-ntîmplă dacă nu găsim imediat o valiză asemănătoare ? Vom fi nevoiți să căutăm prin magazine.

— Cred că japonezii vor aduce valiza chiar în momentul îmbarcării — răspunse liniștit filipinezul. Așa că, în aceeași clipă, o să vedem ce fel de valiză e. Nu cred să fie o valiză neobișnuită, pentru că nu trebuie s-atragă atenția asupra ei. Bineînțeles că va fi de producție japoneză, una dintre acelea care se găsesc în magazinele universale Mitsukosi sau Matsue. F.N. va găsi cu siguranță una la fel.

— Dar cheia ?

— De obicei, valizele nu au broaște complicate. Specialiștii dumneavoastră se vor descurca. S-ar putea să aibă și niște sigilii, dar nici asta nu trebuie să ne înspăimînte. F.N. l-a înzestrat pe Buzzoni cu tot ce este necesar.

— Dar ia spune-mi, te rog, cum se comportă potîrnichile ? Stau la același hotel ?

— Da, lîngă debarcader. Zilele acestea n-au ieșit nicăieri și nu i-a vizitat decît o maseză. Obiectele lor personale sînt gata împachetate în niște saci de călătorie obișnuiți și în valize de piele de dimensiuni mijlocii.

Donahue mîrîi :

— Știu că au luat două cabine, deci vor călători separat. Ar fi interesant să aflăm : care din ei va păstra valiza ?

Filipinezul scoase din buzunarul de sus al hainei o țigară subțire de foi, îi umezi vîrful și o aprinse.

— Au cerut două cabine alăturate, dar noi am aranjat așa ca să li se dea o cabină lîngă trapă, pe puntea superioară, iar cealaltă la capătul coridorului. Amîndouă sînt departe de toaletă.

— Dar ce se întîmplă dacă vor lua o cabină de lux, cu toaletă separată ?

— N-aveți nici o grijă : cele cinci cabine de lux au și fost vîndute unor diplomați olandezi.

— Admirabil ! și Donahue îl bătu pe filipinez pe umăr. Să știi că-l invidiez pe F.N. Cu un asistent ca dumneata, poți întreprinde orice, chiar să furi Fuji-Yama. Pariez, Enrique, că-n curînd o să-ți deschizi un bar propriu.

— Vă mulțumesc — și filipinezul făcu o plecăciune ceremonioasă — dar eu o rog pe Madona ca să-mi dea o întreprindere mai serioasă.

— Dacă vînătoarea noastră de potîrnichi se va termina cu succes — și Donahue îl bătu încă o dată pe filipinez pe umăr — Madona o să te răsplătească foarte bine.

— Dar cu cabinele noastre totul e în ordine ? interveni White.

— Totul s-a aranjat — și filipinezul își răsuci vîrfurile subțiri ale mustății. Am plătit cui trebuie și am făcut anumite schimbări. Cabinele dumneavoastră sînt una lîngă cealaltă, chiar la capătul coridorului lateral.

— Dar profesorii noștri ?

— Și cabinele lor vor fi aproape de ale dumneavoastră. Și ei, și dumneavoastră veți fi serviți de omul meu, stewardul Pako, filipinez și el, fost boxer profesionist la categoria muscă. Îl veți recunoaște ușor după nasul turtit.

— E un om de încredere ? întrebă White.

În loc de răspuns, filipinezul își duse mîna la inimă și închise ochii.

— Dacă totul va merge ca pe roate — spuse Donahue — am să cer la Washington ca să ți se plătească bine. O să-ți poți deschide un restaurant.

— Nu, un hotel — și filipinezul clipi semnificativ din ochi — un hotel special...

— Un pension de fete ? Dar bagă de seamă, să le verifici bine, să nu-ți vîre niscai spioane. Și, mai ales, să nu-ți iei un administrator ca dînsul — și Donabue arătă cu capul spre White — pe-ăsta ți-l duce de nas orice șmecher.

3

Cabina nr. 22 se găsea lîngă trapă, iar cabina nr. 39 la capătul coridorului. Valiza cu conținutul ei prețios fu așezată în cabina 39. Hotărîră să vegheze cu rîndul, iar de odihnit să se odihnească numai în cabina nr. 22. Tot acolo își instalară și bagajele.

Terano fusese de două ori la secund, dar nu obținuse nimic. Toate cabinele de la capătul coridorului erau ocupate de un rajah indian și de suita lui. Iar rajahul nici nu voia să audă să facă schimb de cabine.

— Sînt vinovați idioții de la secția adjuntaturii. Și, supărat, Terano își frecă mustăcioara tunsă scurt. S-au gîndit că, dacă vom călători în cabine alăturate, o să pară suspect. Tîmpiții!

— Toaleta e prea departe, asta-i prost. Yde vorbea cu glas scăzut, ca și cum s-ar fi temut că-i ascultă cineva. Știi, eu am numărat : sînt treizeci și doi de pași... Asta îți ia aproape un minut ; un minut încolo, un minut înapoi... și cît mai stai acolo... În general, toată chestiunea durează cam vreo patru minute, în care timp se pot întîmpla multe.

Terano se așeză în fotoliu și se întinse mulțumit.

— Bineînțeles, prudența nu strică, dar... Și izbucni în rîs : Nu trebuie să te sperii de năluci. Nu cred că dușmanul o să ne urmărească tot timpul, numai și numai ca să poată folosi acele cîteva minute cînd unul dintre noi se va duce la toaletă. De fapt, unele nevoi le putem rezolva și aici, iar altele, după orele de gardă.

Yde clătină din cap :

— Trebuie să prevedem tot ce se poate întîmpla. Sînt sigur că sîntem urmăriți. Trebuie să plecăm de la presupunerea că dușmanul știe ce anume ducem în valiză. Iar dacă știe, atunci poate să pună ceva la cale.

Terano deschise sertarul măsuței.

— Dar unde-i hîrtia și cleiul ?

— Le-am pus în sertarul de jos al noptierei. Yde se apropie de ușă și ascultă cîteva clipe : Covorul așternut pe coridor este foarte gros și înăbușă pașii, așa că oricine se poate strecura pînă la ușă ca s-asculte ce discutăm.

Yde dădu drumul aparatului de radio așezat pe o măsuță lîngă ușă.

— Ia spune-mi : ai văzut-o pe pasagera în pardesiu roșu ? întrebă Terano. A urcat ultima pe vapor. Cred că e coreeană. Și, plescăind din limbă, continuă : Tare-i frumușică, bestia ! Uite, de astea trebuie să te ferești.

— Posibil că din cauza ei a întîrziat plecarea vaporului.

— Nu, căpitanul mi-a spus că s-a stricat ceva la sistemul de ventilație. Dar sînt sigur că minte. Să știi că pe coreeana asta trebuie s-o ținem sub observație. Sînt sigur c-o să caute să intre în vorbă cu noi.

— Mie, unul, mi se pare suspect misionarul acela englez care stă în cabina din fața scării. Are alură de sportiv ; e probabil ofițer din serviciul de spionaj.

4

Donahue se așează pe fotoliu, punîndu-și un picior pe brațul acestuia.

— Așadar, să tragem primele concluzii.

— Poate ar fi bine să-i chemăm și pe profesori ? propuse White.

Donahue clătină din cap :

— Operația aceasta o organizez eu, cu ajutorul tău. Prin urmare, noi doi răspundem de ea. Iar ei sînt numai personal ajutător și atît ! Lasă-te de obiceiurile tale de civil ! E timpul să devii militar. Între noi și ei trebuie păstrată o anumită distanță. Așadar, care sînt primele concluzii ? Individul acela cu fața îngustă și cu dinții ieșiți în afară este căpitan-locotenentul Yde. O să-i zicem Rechinul.

— E prea banal! Mai bine Samma, e un pește japonez cu capul ascuțit.

— Bun, merge. Celălalt, voinic, cu mustăcioara tunsă scurt, e căpitan-locotenentul Terano. Să-l botezăm... Kurosivo. Fac de gardă cîte opt ore în șir fiecare. Se schimbă...

— La 9 dimineața, la 5 seara și la 1 noaptea. Acum e de gardă Samma.

— Se comportă cît se poate de prudent. În timpul gărzii, la toaletă, a ieșit numai Kurosivo; și el doar o singură dată. Bănuiesc că instrucțiunile pe care le au nu le permit acest lucru. Kurosivo și-a îngăduit. Samma însă nu cred c-ar fi făcut așa ceva. Judecînd după toate aparențele, Samma este un funcționar zelos, un tip de samurai ascet. Kurosivo e cu totul altfel. Nu-i cîtuși de puțin un tip încuiat. Se uită cu mare plăcere la toate pasagerele de pe puntea superioară, trece pe la bar, ba chiar o dată a cerut un pahar de Martini. Într-un cuvînt, nu se dă în lături de la plăcerile lumești. Pe fața lui stă scris cu hieroglife groase că e un chefliu.

— Iar în ceea ce privește hîrtiile... — îi aminti White.

Donahue ridică un deget:

— Ai dreptate. Trebuie să ținem seama de ele. Probabil li s-a indicat că, dacă din cine știe ce motive extraordinare, părăsesc cabina în timpul gărzii...

— Sau poate că ei singuri au hotărît — observă White.

— Nu cred. Așadar... dacă ies din cabina unde se află valiza, să lipească pe ușă o hîrtie. Așa a făcut Kurosivo.

— O hîrtie subțire de orez, cu puncte strălucitoare și argintii pe ea.

— Și mai e ceva... Donahue își ciocăni fruntea cu degetul : Ah, da... Kurosivo a fost la căpitan și i-a cerut să-i schimbe cabina, să-i dea o altă cabină alături de nr. 39. Dar căpitanul a știut să iasă din încurcătură.

— Nu li s-o fi părut ciudat că vaporul și-a întîrziat plecarea ?

Donahue ridică din umeri :

— Cred că nu. Și, de fapt, întîrzierea n-a fost decît de o oră și jumătate. În general, toate lucrurile au ieșit cum nu se poate mai bine. Enrique a avut dreptate : asemenea valize, tip standard, se găsesc în orice magazin universal. Dar cel mai grozav mi se pare faptul că filipinezul a stabilit pe loc greutatea valizei.

— Enrique ăsta este nemaipomenit ! consimți White. Dacă n-ar fi fost el...

— Dar și cu el trebuie să fim foarte prudenți. E un ticălos sadea, poate să te vîndă în orice clipă. Degeaba ai fost așa de sincer cu el. Dar, spune-mi, i-ai comunicat profesorului Dun greutatea valizei ?

— Mi-a spus că greutatea în sine nu înseamnă nimic. Principalul este construcția mecanismului.

Donahue rîse :

— Se prea poate ca noi, cu riscuri enorme și eforturi colosale, să facem rost de ceea ce trebuie, iar specialiștii noștri să nu dea de rost schemei mașinii. Profesorul Dun mi-a făcut impresia unui cretin și a unui bețiv inveterat.

— Profesorul Dun este unul dintre cei mai mari criptoanaliști din America — replică White, pe un ton

plin de respect. El descifrează orice cifru la fel de ușor cum ai dezlega cuvinte încrucișate în revistele pentru copii. Cît despre Morningstar, pot să-ți spun că lucrează de peste zece ani cu fel și fel de mașini ingenioase, ba chiar a și inventat cîte ceva. În ceea ce-l privește pe profesorul Buzzoni, mi se pare că în domeniul său este o autoritate.

— Da — și Donahue rîse — acest „profesor" a stat în pușcărie vreo cinci ani din cauză că dădea consultații plătite bandiților, arătîndu-le cum să deschidă cele mai complicate seifuri bancare. A fost eliberat înainte de termen, dar ar fi fost mai bine să-l țină în continuare la Sing Sing și să i se dea drumul numai atunci cînd statul are nevoie. Nu-i nici un fel de profesor, a fost poreclit așa.

— În ceea ce-l privește pe fotograful Christ, n-avem de ce ne teme. Lucrează de mulți ani și face fotografii speciale pentru laboratoare.

— Într-un cuvînt, o echipă selecționată pe cinste. Donahue destupă o sticlă de Cinzano și umplu două pahărele : Așadar, situația este clară, informațiile au fost adunate, dușmanul stă liniștit, iar noi putem acționa. N-avem motive să amînăm. Lovitura va fi îndreptată spre Kurosivo. Dar, spune-mi, l-ai instruit pe Pako ?

— Da.

— Să rezumăm. Așadar, el îi va servi micul dejun lui Kurosivo... la puțin timp după ce Kurosivo va intra de gardă, vom începe operația. Spune-le „profesorilor" ca mîine dimineață să se scoale pe la șapte. Nu de alta, dar joacă toată noaptea cărți. Donahue răsuci paharul în mînă : Mi-e teamă ca somniferele să nu ne joace vreun renghi.

— Crezi că s-ar putea ?

— Să sperăm că-și vor face efectul. Au fost verificate pe deținuți.

Amîndoi își goliră paharele cu înghițituri mici. Donahue se plesni cu palma peste genunchi :

— Să știi că, dacă reușim să ducem lucrurile la bun sfîrșit, tu și cu mine intrăm în istorie.

White zîmbi și dădu din mînă :

— În cel mai bun caz, vreun Wallace sau vreun Oppenheim al viitorului ne va zugrăvi într-o poveste de spionaj, cu numele schimbate, bineînțeles, și va pune totul pe seama imaginației lui.

— N-o să li se îngăduie condeierilor să abordeze chestiunea asta : va fi ținută în cel mai strict secret. Rezultatele operației noastre vor avea o importanță formidabilă, atît din punct de vedere strategic cît și politic. America va fi la curent cu cele mai stricte secrete ale Japoniei și va putea să prevadă toate acțiunile viitoare ale acesteia.

— Împotriva noastră ?

— În primul rînd, împotriva rușilor. Pînă vom ajunge noi la San Francisco, va începe destrămarea Armatei Roșii.

— Mi se pare c-o iei prea repede.

— Foarte curînd, rușii vor înceta să opună o rezistență organizată. Este evident pentru oricine care, cît de cît, se pricepe în arta militară. Tu, din păcate, privești încă lucrurile ca un student de la Princeton, și nu ca un ofițer în serviciul de informații. După felul cum a început războiul, e limpede că rușii nu vor putea rezista mult în această încleștare. Dar asta nu înseamnă cîtuși de puțin că se va isprăvi repede cu Rusia. Vor rămîne focare izolate de rezistență în

diferite regiuni și, mai ales, în Siberia. De aceea japonezii trebuie să pună capăt cît mai curînd războiului cu chinezii.

— Nu-i chiar așa de ușor.

— Or să apeleze la noi, ca să le servim de intermediari. Și după ce se vor împăca cu Ciunținul, vor porni neîntîrziat spre Siberia. De aceea nu se poate să intrăm acum în războiul din Europa, în nici un caz.

White zîmbi și dădu din cap :

— Noroc că Roosevelt nu-i întru totul de acord cu tine. Atitudinea lui față de naziști nu e tot atît de mărinimoasă ca a ta.

— În general, America nu trebuie să se bage în război. Cea mai avantajoasă situație pentru noi e să nu luptăm. Dar dacă vom intra în război, s-o facem numai la sfîrșit. Să luptăm ultimele trei minute de partea învingătorului pentru a căpăta dreptul de a participa la împărțirea prăzii.

În timp ce Donahue își umplea din nou paharul, White îl întrebă fără să zîmbească :

— Ce pradă ?

— Nu trebuie să acceptăm ca Germania și Japonia să-și împartă singure între ele Rusia făcută cnocaut. Dacă japonezii vor ocupa Sahalinul și Primorie, noi vom stabili controlul asupra Kamciatkăi și Iakutiei și ne vom înțelege asupra sferelor de influență în Siberia.

După o pauză, White spuse cu glas scăzut :

— Aș dori un singur lucru... ca acțiunea care ne-a fost încredințată să nu dăuneze cîtuși de puțin Americii noastre.

5

Terano urcă pe puntea superioară. Bătea un vînt puternic și norii acoperiseră tot cerul. Prin pîcla groasă care se lăsase peste tot, răzbătea mugetul valurilor. Puntea era pustie.

Din pricina tangajului puternic, care nu contenise de dimineață, majoritatea pasagerilor stăteau probabil în pat. Terano se gîndea la coreeană. Ar fi vrut să știe dacă a rezistat răului de mare. De bună seamă că a căzut și ea la pat. N-o să urce nici pe punte și n-o să vină nici la masă, pînă vor ajunge la Hawaii.

Pe lîngă Terano trecu agale un european gras, într-o haină de piele, trăgînd din lulea. Ducea de zgardă un mops mare, care semăna foarte mult cu stăpînul său.

Terano coborî pe puntea inferioară și se apropie de bordul de la pupa. Fu împroșcat de apă. Își șterse fața și porni spre cabinele din sectorul mijlociu. De sus, dinspre restaurant, coborau, vorbind cu glas tare, mai mulți bărbați și femei. Unul dintre bărbați, care mergea înainte, îl depăși pe Terano, îl privi în față și-i zîmbi. Era același misionar înalt și voinic care i se păruse atît de suspect lui Yde.

— Cum vă simțiți ? îl întrebă misionarul în japoneză, abia vorbind, cu limba impleticită, și-l amenință cu degetul : Dumneata ești treaz de-a binelea... asta-i mare păcat.

Se vedea că era băut. Terano îi răspunse cu un zîmbet și, grăbind pasul, se îndreptă spre cabina sa, cercetă cu atenție încăperea și se culcă. Dormi bine, deși se trezi de cîteva ori. Îi era teamă că n-o să audă

ceasul deșteptător. Se trezi fix la șapte, cînd sună ceasul.

După ce se spălă, își scoase halatul de noapte și, în pielea goală, se așeză pe linoleum, cu picioarele încrucișate. Rămase așa zece minute nemișcat, privindu-și țintă ombilicul. Era un exercițiu pe care îl deprinsese la mănăstirea sectei Zen, în munții Kyso, unde își petrecuse concediul vara trecută. Cu ajutorul acestei gimnastici a spiritului poți ajunge la concentrarea absolută, la contopirea cu Sufletul Macrocosmului.

Apoi îl sună pe steward și, căutîndu-și cu grijă cuvintele englezești, îi comandă micul dejun : omletă cu brînză, pește prăjit, pîine prăjită, marmeladă de portocale și cafea cu frișcă. Stewardul, un filipinez, își notă în carnet comanda, își scărpină nasul turtit și-l întrebă :

— Nu beți nici un fel de vin ?

— Japonezii beau vin dimineața numai o singură dată pe an — îi ripostă sever Terano — la 1 ianuarie.

Înainte de a-și lua micul dejun, Terano hotărî să facă o mică plimbare. Urcă pe puntea superioară și începu să se plimbe de colo-colo. Marea se mai liniștise și avea o culoare cenușie închisă, cu nuanțe verzui.

La intrarea în fumoar, așezată într-un șezlong și învelită cu o pătură, stătea coreeana. Văzîndu-l pe Terano, îl privi încrețindu-și ușor fruntea. Alături de ea, două americane cu părul cărunt și cu pălăriile împodobite cu pene de struț tricotau mănuși.

Terano se întoarse în cabina lui. Aici îl aștepta micul dejun, acoperit cu un șervet. Mîncă cu poftă, se odihni cîteva minute cu scobitoarea între dinți

— de data asta fără să se cufunde în lumea lui interioară — apoi se îndreptă spre cabina nr. 39. Cabina era plină de fum de țigară. Terano deschise ușa și totodată și hubloul. Yde, cu un aer speriat, se repezi la ușă și o închise.

Amîndoi se apropiară de valiza din colțul cabinei.

— Totul e în ordine — spuse Yde, frecîndu-și ochii înroșiți. Te rog să iei în primire.

Terano făcu o plecăciune :

— Comoara e neatinsă. Mulțumesc pentru sîrguință.

— Îți doresc... — Yde nu-și sfîrși fraza și începu să caște.

— Plimbă-te puțin pe punte — îl sfătui Terano — să-ți mai aerisești căpățîna. Dealtfel, acolo se află și coreeana aia frumoasă. Probabil că pune la cale vreun plan cum să te prindă în mreje.

Bombănind supărat, Yde părăsi cabina.

6

Donahue ședea la masă fără să-și ia ochii de la ceasul deșteptător. Scrumiera era plină cu mucuri de țigară. White stătea lîngă ușă, în poziția unui baseball-ist care așteaptă clipa cînd s-o ia la fugă. Pe divan și în fotolii se așezaseră profesorul Dun — un om înalt, colțuros, îmbrăcat neglijent, Morningstar, un bărbat pirpiriu, cu o chelie mare, Buzzoni, îmbrăcat tot în negru, cu ochelari — tipul savantului — precum și roșcovanul și pistruiatul Christ.

Cineva bătu grăbit la ușă. White numără loviturile și-l privi nedumerit pe Donahue.

— Ce e ?

— Adică ?

— Patru lovituri. Patru lovituri se referă la Samma, și nu la Kurosivo. Trebuia să bată de trei ori.

— Înseamnă că Pako a încurcat lucrurile. Nătărăul ăla cu nasul turtit ! Ne înștiințează că Samma s-a dus să se odihnească.

Donahue se apropie de ușă și o întredeschise, apoi o închise încetișor și șopti :

— Samma a plecat cu oala la toaletă. Apoi o să se întoarcă și-o să se ducă să se odihnească.

— Dar Kurosivo ?

— Ce întrebare neroadă ! Samma n-ar fi ieșit din cabină dacă Kurosivo n-ar fi acolo.

În spatele lor, pe divan, cineva tuși cu zgomot. Donahue îl amenință cu pumnul. Peste cîteva minute, Pako îi înștiință prin semnalul stabilit : Samma plecase să se odihnească în cabina 22, iar la 39 Kurosivo rămăsese de gardă.

Donahue își stinse țigara și-i arătă lui White ușa. Acesta se apropie de ea.

7

Terano se instală comod în fotoliu și începu să citească un roman, apărut de curînd în Anglia și-n America. Deodată simți că i se face somn. Se clătină, cartea îi alunecă din mînă și căzu jos. O ridică, făcu cîțiva pași prin cabină și se așeză pe scaun. De ce oare i s-a făcut somn ? Dormise bine. Ba se și

plimbase la aer curat. Probabil că mîncase prea mult. Nu-i bine să mănînci așa de mult dimineața.

Începu din nou să citească. Peripețiile sînt descrise atît de precis, cu atîtea amănunte, încît Terano pierde tot timpul firul povestirii. E nevoit să recitească de mai multe ori aceleași fraze. Apoi cartea îi cade din nou din mînă.

O ridică, se lovi peste obraz cu pumnul și-și aprinse o țigară. Prin hublou pătrundea un șuvoi puternic de aer rece. Începu să umble de colo-colo prin cabină, făcu o sută douăzeci de pași. Închise hubloul și se așeză pe divan. Trebuie să stea puțin cu ochii închiși și atunci, în scurt timp, starea de somnolență îl va părăsi. E un fenomen trecător — cît timp se mistuie mîncarea ; apoi totul trece, conștiința se limpezește și spiritul își reia autoritatea asupra trupului. Și din nou totul va deveni limpede, și rîndurile din carte n-or să-i mai joace dinaintea ochilor, iar acțiunea se va desfășura firesc... Oamenii se îndreaptă încet spre mînăstire, muntele de gheață, în formă de con, care se află în fața lor, strălucește sub razele soarelui, iar deasupra lui plutesc norii și, de undeva, apare coreeana, așezată în șezlong, de parcă se înalță din apă, se leagănă, iar în jurul ei... în jurul ei... se leagănă straturi mari de ceață cenușie... se leagănă... se leagănă și muntele de gheață, care se îndepărtează... se îndepărtează...

8

Întredeschizînd ușa, White o închise în aceeași clipă.

— Trece grăsanul ăla cu cîinele. Cred că-i beat.

— Asta poate să ne strice toate socotelile — șuieră Donahue.

Stătea în picioare, cu valiza cenușie în mînă ; husa de pînză căzuse pe jos.

— Dă scaunul ăsta puțin la o parte — îl rugă Buzzoni, aranjîndu-și instrumentele miniaturale pe măsuță. Ai fi zis că-i un chirurg înaintea unei operații grele. Trebuie să stați așa ca să-mi cadă aici lumina lămpii de pe masă.

— Mie mi-e mai bine aici. Și Christ puse aparatul lui mare de fotografiat pe dulap, iar un altul mai mic lîngă lampă. Am să fotografiez de-aici.

Donahue se întoarse și-i amenință cu pumnul :

— Mai încet !

White întredeschise ușa, apoi, încetișor, își scoase capul afară :

— A plecat.

— Du-te ! șopti Donahue. Cu Dumnezeu !

White ieși pe coridor. De după cotitura coridorului se ivi mutra lui Pako, care îi făcu semn cu șervetul. White se apropie de ușa cabinei 39 și bătu. Nu se auzi nici un răspuns. Apoi bătu mai tare. Privind în spate, văzu din nou capul filipinezului. Acesta îi făcea semn cu șervetul. White întredeschise ușa și intră în cabină. În urma lui intră și Donahue cu valiza. Japonezul ședea pe divan, cu capul lăsat pe spetează. Dormea cu gura întredeschisă, sforăind ușor. La picioarele lui zăcea o carte în limba engleză, cu o copertă viu colorată.

— Somniferul n-a dat greș — șopti White.

Donahue încuviință din cap :

— Mulțumesc lui Dumnezeu și farmacologiei americane !

White se duse în colțul cabinei și luă de acolo valiza cenușie. Puse în locul ei valiza adusă de Donahue.

— Greutatea este aproape identică — zise White — și n-are nici etichete, nici sigilii.

Donahue se uită în jos. Pe dușumea se vedea o ață subțire, neagră.

— Mi se pare că ața e un semn. Și noi am mișcat-o puțin.

White îi dădu valiza lui Donahue, se lăsă pe vine, și, privind cu atenție ața, o atinse.

— E-n formă de *M*, prin urmare trebuie pusă așa. Acum e bine.

Se sculă și, apropiindu-se de măsuță, începu să caute ceva prin sertare, apoi deschise sertarul de sus al dulapului. Donahue se apropie de ușă și privi :

— Ei, ce faci acolo ?

— Caut hîrtia pentru etichetă și cleiul. Trebuie să fie undeva pe-aici.

Japonezul deschise gura și încetă să mai sforăie. Se mișcă. Amîndoi încremeniră. Japonezul deschise din nou gura și continuă să doarmă, respirînd egal și liniștit. White trase sertarul de jos al noptierei, găsi hîrtia și sticluța cu clei alb. Luă cîteva foi subțiri, cu puncte strălucitoare pe ele, și puse într-o foaie smulsă din blocnotes o picătură de clei.

Donahue ieși primul, iar White în urma lui. Închizînd ușa, White aruncă o privire către japonezul adormit și-i trimise o sărutare din vîrful buzelor. Se strecurară în cabina lor. Buzzoni luă valiza de la Donahue și o puse pe masă. Christ făcu prima fotografie — aspectul exterior al valizei.

Donahue se uită la ceas și-și șterse cu batista mîinile și fruntea. White își șterse fața cu prosopul.

9

Terano deschise ochii și sări de pe divan. Cartea zăcea jos, la picioare. Se uită la ceas. Era 11 și 17 minute. Dormise aproape o oră și jumătate. Capul îi era greu, ca după beție. Valiza se afla la locul ei — în colțul cabinei. Ușa era închisă.

În nici un caz nu trebuia să-i spună lui Yde că adormise. Acesta ar fi exagerat lucrurile, ar fi menționat în raport sau în jurnalul pe care, conform ordinelor, îl completa zilnic și, în cele din urmă, ar fi raportat verbal și șefilor. Desigur că toate acestea ar avea urmări asupra caracterizării ce i se va face. Din pricina unui asemenea fleac s-ar putea întîmpla să nu fie avansat o dată cu colegii lui de promoție de la academie.

Terano se apropie de lavoar, turnă o cană de apă în lighean, își cufundă capul în el, apoi luă o doză dublă de antinevralgic. După aceea se așeză jos și făcu exercițiul de gimnastică a spiritului. În acest fel își restabili cu desăvîrșire echilibrul sufletesc.

Se așeză la masă și deschise cartea. Acum citea ușor și totul era clar. Europenii ajunseră la mînăstire, li se dădură camere, li se oferi un prînz chinezesc îmbelșugat și gustos, și astfel începu uimitoarea lor aventură la Shangri-La. Terano închise cartea, își turnă din termos apă clocotită într-un ceainic japonez de lut și bău cu plăcere trei cești de ceai verde.

10

— Kurosivo va preda garda la ora 17 și va reintra în gardă la ora 1 noaptea. Donahue se întoarse spre profesorul Dun : Sarcina dumneavoastră vă este cunoscută : să demontați mecanismul, să-l studiați, să fotografiați tot ce este posibil, pentru ca ulterior să construiți o mașină identică, care să cifreze și să descifreze la fel ca și asta. Trebuie să aflați cum se schimbă în mod consecutiv tabelele codului. Sistemul de schimbare a tabelelor n-o să-l puteți afla decît după ce veți demonta partea corespunzătoare a mașinii. Grăbiți-vă să terminați lucrul pînă la miezul nopții ca să putem pune valiza la loc, la începutul gărzii următorului...

— Încă nici n-am început, iar dumneata ai și început să ne grăbești — îl întrerupse cu glas gros profesorul Dun. Te rog, fără multă agitație.

— Eu vă explic situația și nu fac agitație cum v-ați exprimat dumneavoastră — îi spuse cu glas sever Donahue. Valiza trebuie dusă la locul ei cît se poate mai repede. Cu cît vă moșmondiți mai mult, cu atît riscul e mai mare. Și ar fi cum nu se poate mai bine să ducem valiza înapoi în timp ce va fi de gardă aceeași persoană care face de gardă acum. De aceea trebuie să vă străduiți...

Buzzoni își potrivi ochelarii pe nas și spuse cu o politețe exagerată :

— Iertați-mă, vă rog, dar eu nu pot să lucrez cînd cineva trăncănește fără întrerupere. Vă rog să părăsiți camc... cabina, vreau să zic, și afară puteți sporovăi în voie.

— Cum de îndrăznești ! izbucni Donahue și luă o poziție de boxer. Vrei s-o încasezi ?

Morningstar începu să gesticuleze cu amîndouă mîinile :

— Vă implor, nu acum ! Mai tîrziu, cît vreți !

Buzzoni se aplecă spre valiză, răsuci cu grijă cheia în broască, așteptă o clipă, de parc-ar fi ascultat ceva, apoi o răsuci încă o dată și dădu din cap. Scoțînd cheia, care era foarte lungă, Buzzoni o privi cu atenție și-i spuse lui Morningstar :

— Nimic special. Broaște ca asta se foloseau și în timpul faraonului Tutankamon. Deschide-o, dar nu dintr-o dată. Trebuie ridicat foarte puțin capacul și ținut așa, apoi deschisă treptat.

— Conținutul să-l punem aici ? și Morningstar arătă o hîrtie albă întinsă pe jos, lîngă dulap.

— Înapoi, în valiză, să le așezați în aceeași ordine — observă Donahue — dacă le-ncurcați...

— Nu ne deranja — se răți Morningstar, care deschise valiza și, împreună cu Buzzoni, începu să scoată vata în care era învelit un pachet mare, legat cu șnur. Viclenie tipic asiatică ! Pe valiză nu există nici etichete, nici sigilii, iar pe acest șnur au prins o grămadă de sigilii de ceară și de plumb.

Buzzoni începu să cerceteze sigiliile de ceară roșie. Apoi ridică din umeri și rise :

— Primitivism asiatic !

— Nu fiți prea încrezuți ! spuse Donahue. Poate nu-i decît o cursă, și-atunci... se va produce ireparabilul... Aici nu-i vorba de un caz de drept comun, este vorba de...

Buzzoni se întoarse spre profesorul Dun, arătînd cu capul spre Donahue :

— Spune-i rîșniței să nu mai turuie. Mă calcă pe nervi...

Donahue se aprinse la față și replică :

— Eu răspund de această operație și vă rog să țineți seama de asta.

Cu o mișcare hotărîtă, profesorul Dun își scoase haina și i se adresă lui Donahue :

— Vă recomand categoric și ultimativ să vă căraţi la... — și rosti cîteva cuvinte grozav de necuviincioase — în caz contrar, eu am să vă... — și adăugă alte cuvinte și mai și.

Donahue se încordă tot, dar White îl prinse de cot și-i șopti repede :

— Pentru numele lui Dumnezeu, stăpînește-te ! Acum nu se poate, te implor, se duce totul de rîpă...

Îl trase pe Donahue într-un colț și-l sili să se așeze pe pat. Buzzoni și Morningstar desfăcură pachetul, scoaseră de acolo o mapă de piele violet și o mașină lungă, cu două claviaturi. Christ începu să fotografieze mașina din toate unghiurile, iar profesorul Dun să cerceteze cu atenție mapa cu scoarțe violet. Lucrau toți într-o tăcere desăvîrșită.

Morningstar scoase carul mașinii și începu să tragă de sub arcuri sîrme de diferite culori. Întoarse capul spre ofițeri ; fața îi era plină de pete de cerneală neagră și roșie :

— Veniți aici și ajutați-mă ! zise el, supărat. Priveşte-i, stau ca la teatru !

White zîmbi și, scoțîndu-și haina și cravata, se apropie de cei care lucrau. Profesorul Dun bombăni :

— S-au tolănit ca niște... — și rosti din nou cîteva cuvinte cu totul nelalocul lor.

Donahue se scutură de parc-ar fi fost atins de un curent electric, iar White clătină din cap și spuse :

— Nu m-am așteptat cîtuși de puțin ca un as al științei, mîndria Institutului tehnologic din Massachusets, să folosească un lexic atît de extravagant...

Profesorul își înălță capul și izbucni în rîs. Fața lui zbîrcită, cu sprîncene zbîrlite, căpătă deodată un aer copilăresc :

— La noi, în echipa de rugby a institutului, așa se vorbea în timpul antrenamentelor, apoi ne ceream reciproc scuze. Nu vă sfătuiesc însă să vă luați la bătaie cu mine. Upercut-urile mele sînt mortale.

Morningstar îi ceru lui White să-l ajute pe Christ să numeroteze părțile fotografiate ale mașinii și să facă o descriere a lor, după cele dictate de el și de Dun. Donahue luă de pe noptieră ceasul deșteptător și, apropiindu-se în vîrful picioarelor de profesor, i-l puse în față, apoi, tot în vîrful picioarelor, se întoarse la locul lui.

11

La cinci fără zece apăru Yde. Privi spre valiză și dădu din cap :

— Totul este în ordine ?

Terano se lăsă pe speteaza fotoliului și rîse :

— Nimic deosebit. Viața se scurge monoton și liniștit.

Yde deschise aparatul de radio și începu să cerceteze cu privirea valiza. Apoi îngenunche lîngă ea :

— Ciudat... — și clătină din cap. Am pus ața pe jos în forma literei *M,* dar mi se pare că nu chiar așa... Bucla aceasta era mai mare. Dealtfel... te-ai apropiat de valiză ?

— Am umblat prin cabină de colo pînă colo și, de bună seamă, m-am apropiat și de valiză. Trebuia să mă avertizezi. Și, zîmbind, Terano continuă : Sau poate mă pui la încercare ?

— Nu, cred totuși că așa a fost. Și Yde se îndepărtă de valiză : Totuși ar fi trebuit să punem pe ea cîteva sigilii de ceară și de plumb, pentru orice eventualitate. Dar ai noștri au hotărît să nu atragem atenția asupra valizei.

— După părerea mea, în afară de valiza asta ar fi trebuit să ne dea și altele, cu corespondență diplomatică. Pentru camuflaj.

Yde nu fu de acord și-i răspunse :

— Dacă ni s-ar fi dat și corespondență, ar fi fost mai greu să avem grijă de valiză. E bine că nu ni s-a dat nimic mai mult. Tremur de spaimă pentru valiza asta. Nu pot să dorm liniștit.

— Nu se va întîmpla nimic. Terano se sculă și făcu cîteva fandări ca la scrimă. Am impresia că noi cam exagerăm primejdia. Nimeni nu știe de existența bagajului nostru. Cartea aceasta e foarte interesantă. Nu degeaba are atîta succes în Europa... E vorba de patru albi care au nimerit într-o mînăstire lamaistă și de ce-au văzut acolo. Am citit-o fără s-o mai las din mînă.

— Eu însă, ca să n-adorm, am să citesc ceva mai ușor. O carte despre peripețiile lui Miamoto Musasy. Și, apropiindu-se de măsuță, scoase din sertar o carte într-un ambalaj de carton.

Terano îi ură serviciu ușor și se îndreptă spre cabina 22. După-masă se culcă. Se trezi la unsprezece și jumătate și se duse să ia puțin aer curat. Pe pun-

ţea superioară se apropie de el un american în vîrstă şi-l întrebă în japoneză :

— Cînd ajungem la Honolulu ?

— Cred că peste vreo patru zile — îi răspunse Terano. Întrebaţi-l pe căpitan.

Americanul se apropie şi mai mult :

— Aveţi o brichetă ? Chibrituri ?

Terano se căută prin buzunare :

— Le-am lăsat în cabină.

— Aţi ascultat la radio ? Ultimele ştiri ?

— Nu.

— Nemţii au cucerit Riga, i-au încercuit pe ruşi lîngă Belostok. Pentru ruşi e o mare catastrofă.

Terano încuviinţă din cap şi dădu să plece, dar americanul, apucîndu-l de mînecă, continuă să vorbească, stîlcind cuvintele japoneze :

— America şi Japonia nu trebuie luptat. Şi se lovi cu pumnul în piept : Biroul meu la Tokio. Vînd petrol, cauciuc. Cumpăr camfor, perle. America şi Japonia...

Îşi strînse mîinile, mimînd o puternică strîngere de mînă. Terano dădu iar din cap şi se îndepărtă cu paşi repezi. Suspect individ ! Poate c-a intrat dinadins în vorbă, ca să-l reţină aici, în care timp cineva să pătrundă în cabina 22. Probabil că acum cotrobăie acolo. Îşi lăsase haina în cabină şi, în buzunarul ei, avea un carnet în care notase observaţii asupra ultimului control făcut „încărcăturii speciale" din valiză. Dacă intrusul va citi notiţa, îşi va da pe loc seama că „încărcătura" se află în valiza din cabina 39.

Terano cobori scările aproape în fugă, se năpusti pe uşa cabinei 22, dar înăuntru nu era nimeni. Se uită după divan, deschise dulapul, bagă mîna în buzunarul hainei : caietul de notiţe se afla la locul lui ;

se uită sub pat — totul era în ordine. Și totuși, americanul acela nu intrase în vorbă cu el de florile mărului. Dar cu ce scop ?

Se uită la ceas. Trebuia să mănînce ceva, ca să prindă puteri pentru la noapte. De obicei, seara, Terano comanda mîncare japoneză. Îl sună pe steward. Filipinezul cu nasul turtit aduse orez într-un castron. Terano turnă deasupra ceai verde și-l mîncă adăugînd conserve dulcegi de midii și bucățele de bambus amestecate cu ridichi murate.

Se auzi deșteptătorul de pe măsuța de noapte : era unu fără zece. Și Terano plecă să-și ia postul în primire.

12

Morningstar închise cu grijă valiza și suflă deasupra ei :

— Asta-i tot. Operația chirurgicală s-a terminat cu bine.

Își scoase batista, își șterse chelia și începu să-și facă vînt.

— Douăsprezece fără zece. Ne-am încadrat în timp — spuse încetișor Buzzoni, aranjîndu-și instrumentele într-o pungă de piele de căprioară.

Profesorul Dun icni, se sculă de jos și se îndreptă spre lavoar. După ce se spălă pe mîini, se apropie de Donahue și-i întinse mîna :

— Apelez la mărinimia dumneavoastră și vă cer iertare, domnule căpitan-locotenent, pentru unele cuvinte cam exagerate spuse la adresa dumneavoastră absolut fără voia mea. Regret din toată inima.

Donahue strînse, tăcut, mîna lui Dun.

— Pentru treaba pe care am făcut-o meritäm cîte o decorație — interveni Christ.

— Chiar așa — și White izbucni în rîs. Toți veți fi invitați la Casa Albă, președintele vă va înmîna decorațiile, iar ziarele vor publica portretele voastre, cu descrierea amănunțită a celor săvîrșite.

Profesorul se așeză în fotoliu, își aprinse luleaua și zise cu glasul lui gros, de bas :

— Niciodată barzii și trubadurii nu vor compune cîntece despre noi, și nici dracu n-o să știe despre faptele noastre. Asta-i soarta noastră. În umbră făurim, și-n umbră ne vom topi ca niște fantome.

— Eu totuși am să fac o propunere — spuse cu răceală Donahue — și cred c-o să primiți niște plicuri care nu vor fi cîtuși de puțin fantomatice. Apoi se adresă lui Morningstar : O să putem face o copie identică ?

Morningstar ridică din umeri :

— Și de ce nu ? Construcția comutatorului tabelelor și schimbarea claviaturii este destul de ingenioasă. Dar noi am fotografiat tot și am făcut și schemele. În ceea ce mă privește, cred că trebuie să ne oferiți șampanie.

— Ai dreptate ! spuse Dun. Marca mea preferată este „Louis Reder"...

Donahue îl întrerupse :

— Nu te pripi, voi v-ați terminat treaba, dar ce e mai greu nu s-a făcut încă. Trebuie să ducem mașina înapoi, și ăsta-i lucrul cel mai primejdios.

Buzzoni se întoarse spre profesorul Dun și, arătînd cu capul spre Donahue și White, zise :

— Ce-i drept, e drept. Lor le revine partea cea mai riscantă a operației. Poate să-i prindă poliția... adică japonezii.

Profesorul scoase luleaua din gură :

— În schimb, vor fi avansați în grad cu doi ani înainte de termen. Nu le duc eu grija. Nimeni n-o să-i nedreptățească și nici ei n-or să se lase nedreptățiți.

Donahue începu să se plimbe prin cameră, cu mîinile la spate. Se uita mereu la ceas, îl ducea la ureche, îl scutura : oare merge bine ? Era foarte nervos și, apropiindu-se de White, îl întrebă încet :

— Dacă i s-o fi întîmplat ceva lui Pako ? Dacă vreunul dintre pasageri l-a reținut sau... o să uite...

White rîse :

— Cam greu să uiți că ai de primit cinci mii de dolari !

Donahue își aprinse o țigară și începu din nou să umble de colo-colo prin cabină. Profesorul scoase un șah mic de buzunar și se apucă să joace cu Buzzoni. Christ și Morningstar se tolăniră pe divan, punîndu-și picioarele pe speteaza unor scaune. Curînd, Christ se porni să sforăie. Buzzoni îl făcu mat pe profesor, iar acesta îi adresă la iuțeală cîteva cuvinte tari. Apoi începură o nouă partidă.

Deodată răsunară trei bătăi în ușă. Donahue încremeni locului și aruncă țigara jos. White sări în picioare :

— Kurosivo a intrat de gardă.

Donahue dădu din cap și, apropiindu-se de valiză, spuse gemînd :

— Dar dacă... dar dacă... n-a cinat ? Atunci sîntem pierduți !

Își duse degetul arătător la gură și și-l mușcă.

13

— Bună seara — spuse Terano, intrînd în cabină.

Yde îi arătă ibricul de cafea :

— Am făcut o cafea foarte tare. Alungă somnul.

— Păcat că nu m-am gîndit la asta mai devreme. Pentru că, azi-dimineață... — și Terano tăcu. Azi-dimineață, m-am gîndit... oare avem cafea ?

Yde tuși :

— Am deschis mereu hubloul și se pare c-am răcit puțin. Am să iau un medicament și un somnifer.

După plecarea lui, Terano își turnă o ceașcă de cafea și o bău. Apoi bău încă una. Voia să se asigure că n-o să mai adoarmă în timpul serviciului.

Dar nenorocirea se furișa din altă parte. Cam la vreo jumătate de oră după luarea în primire a postului, începu să-l doară stomacul. Întîi simți niște crampe ușoare, care apoi începură să se întețească din ce în ce.

14

— Cum iese din cabină, te iei după el — îi spuse Donahue lui White, iar apoi îi ordonă lui Christ : Iar dumneata te postezi la cotitura coridorului și, dacă White va da semnalul de alarmă ridicînd amîndouă mîinile în sus, te repezi la cabina 39, bați în ușă, apoi te-ntorci aici.

White se lipi de ușă. Începu o așteptare plină de încordare. Donahue umbla prin cabină de colo-colo,

frecîndu-și din cînd în cînd tîmplele. Profesorul Dun, Morningstar și Buzzoni începură o partidă de poker.

Donahue se opri, își trase un pumn în cap și șuieră în șoaptă :

— Dar dacă... n-o să aibă nici un efect ? Și n-o să iasă din cabină ? Am să-mi pierd mințile !

15

Pilulele nu-și făcuseră încă efectul : nici nu puteau să și-l facă atît de repede. Crampele se întețeau însă cu fiece clipă. Terano închise ochii și scrîșni din dinți. Blestematele de conserve, din cauza lor ! Midiile sau ridichile ? Probabil midiile. Se îndoi din șale, apăsîndu-și mîinile pe burtă. Dar nu-i ajută la nimic. Își frecă pîntecele plimbîndu-și palmele în direcția acelor unui ceasornic, dar i se făcu și mai rău. Își mușcă buzele și, oprindu-și răsuflarea, începu să numere, dar cînd ajunse la 30, își dădu seama că nu mai are încotro. Crampele erau tot mai puternice ; cu neputință să le mai suporte.

Luă din sertar o foiță de hîrtie subțire, o unse cu clei, apoi scoase din buzunarul hainei o ață și încremeni locului. Așteptînd să-i treacă accesul de durere, puse ața lîngă valiză, vrînd să-i dea forma literei „H", dar se răzgîndi. Nu mai avea timp. Ieși din cabină, făcu un ultim efort de voință, se întoarse spre ușă și lipi acolo hîrtia cu clei. În aceeași clipă îl cuprinse un nou acces și fruntea i se acoperi de sudoare. Își apăsă mîinile pe burtă și, cu pași tîrșiți, porni de-a lungul coridorului.

16

White închise ușa și se întoarse :

— A ieșit. Bagă de seamă : a lipit hîrtia pe ușă.

White ieși, urmat de Christ. Donahue scoase din portofel o foiță de hîrtie, o unse cu clei, în cealaltă mînă luă valiza și, ordonîndu-i lui Morningstar să stea lîngă ușa întredeschisă, ieși. După un minut, se năpusti în cabină, cu valiza în mînă, o zvîrli cu zgomot jos și se trînti în fotoliu.

— Chemați-l... — îi spuse el lui Morningstar, trăgîndu-și anevoie răsuflarea. Și spuneți-i că operația a luat sfîrșit. Asta a fost ! Își turnă apă dintr-o carafă și duse paharul la gură.

Profesorul se apropie de Donahue și-l felicită pentru succesul deplin al operației. Buzzoni și Morningstar îi urmară exemplul. Ușa se deschise larg și apăru White, care zise rîzînd :

— Kurosivo înjură în limba japoneză cu glas pițigăiat și se plesnește peste față, de se aude în coridor.

— Dar oare japonezii au și ei înjurături ? se interesă profesorul.

— Liniștiți-vă, profesore — îi răspunse White. Japonezii sînt un popor extrem de neînzestrat în ceea ce privește înjurăturile. Sînt atît de departe de dumneavoastră, ca o pușcă de copil față de un tun de mare calibru.

— Unde-i Christ ? întrebă Donahue.

— Face naveta lîngă toaletă — răspunse White. Să știi că și al doilea medicament a avut un efect extraordinar. Și, deodată, spaima i se întipări pe față : Dar tu ai lipit hîrtia pe ușă ?

— Care hîrtie ?

White scoase un țipăt și-l apucă pe Donahue de mînă :

— Hîrtiuța subțire...

Donahue se mulțumi să miște numai din colțul gurii :

— Eu nu uit niciodată nimic și niciodată nu m-apucă istericalele.

17

Terano străbătu în fugă coridorul, rupse hîrtiuța de pe ușă și, năvălind în cabină, se apropie de valiză. Ața se afla în același loc. Își mîngîie stomacul, lovindu-se ușurel de cîteva ori, și zîmbi fericit. Toată spaima lui fusese zadarnică. De ce să-și închipuie primejdii care nu există ! Cui să-i vină în minte să intre în cabina lui la unu și jumătate noaptea ? Și, în general, la ora asta nu-i nimeni pe coridor, mai ales aici, în fundătura asta. E drept că doi indivizi, beți probabil, stăteau și acum în fața cabinei din dreptul toaletei, căutînd ceva prin buzunare și pe jos. Probabil cheile. Dar altcineva nu se mai vedea pe coridor.

Înghiți două pilule și se așeză pe divan. Vru să se lungească puțin, dar se răzgîndi : era primejdios. Cu toate că băuse două cești de cafea, putea să adoarmă. La urma urmei, trecuse printr-o mare spaimă, iar acum va urma reversul ; relaxarea. Durerea de stomac se liniștea treptat. Pe viitor n-o să mai mănînce în timpul drumului nici un fel de conservă și, în general, nici mîncare japoneză. Nu trebuie să riște. Noroc că Yde n-o să afle despre cele

întîmplate acum și nici despre cele din noaptea trecută.

Terano privi încă o dată valiza. Totul se terminase cu bine. Și deodată se gîndi : dacă i-ar fi furat cineva valiza ? Și, la acest gînd, înlemni și-și simți măruntaiele prinse într-un clește de ghează.

18

Christ intră în cabină și raportă : Japonezul s-a întors în cabină. Profesorul Dun bătu din palme :

— Ei, acum putem bea ! Scoateți tot ce-aveți în pivniță. Cum stăm cu coniacul Henessey ? Să nu fie mai tînăr de 70 de ani.

Donahue clătină din cap :

— E prea devreme să ne bucurăm. Mai avem de trecut un hop : trebuie să developăm fotografiile. Dacă n-a ieșit nimic ? Atunci totul s-a dus de rîpă.

— Dar ața era pe jos ? întrebă încetișor White.

— Era. Eu n-am mișcat-o. Donahue scoase portofelul și trase din el un plic : Dă-i-l lui Pako, fără să-i iei chitanță. Spune-i c-o să mai primească.

Morningstar clătină din cap :

— Așadar, n-o să bem șampanie ? Putem pleca ?

— Duceți-vă — zise Donahue — și ajutați-l pe Christ. N-am să mă liniștesc pînă cînd nu vom afla dacă au reușit fotografiile. Acum totul depinde de Christ.

Donahue își aprinse o țigară și-și sprijini coatele pe masă. Mîna îi tremura și fumul țigării se ridica în zigzaguri. Christ își scutură coama roșcată și-și plimbă vîrful degetelor peste stomac :

— Dacă nu iese bine, îmi fac harakiri.

Donahue se strîmbă cu dispreț.

— Am nevoie de fotografii clare, și nu de mațele dumitale sfîrtecate.

Donahue și White rămaseră singuri. Donahue scoase din dulap o sticlă de Chablis și-și turnă un pahar, apoi umplu încă unul și i-l întinse lui White. Băură sticla pînă la fund și destupară alta.

Se făcuse ziuă cînd apăru Buzzoni, ceremonios și sever ca întotdeauna, înștiințîndu-i că toate fotografiile ieșiseră bine. Nici una nu era stricată. Christ lucrase perfect.

— Maestre, luați loc și beți ! E un vin admirabil. Și Donahue îl bătu pe Buzzoni pe spate și-l întrebă : De ce n-au venit și ceilalți ? Acum mi-a trecut supărarea. Luați un pahar !

Buzzoni își îndreptă cravata și-și netezi haina :

— Mulțumesc, eu nu beau. Iar ceilalți n-au venit pentru că sînt beți morți : dorm toți pe jos.

19

După garda din timpul nopții, Yde simți nevoia să ia aer. În ultimele zile nu avusese de loc poftă de mîncare și adeseori îl duruse ceafa. Urcă pe puntea superioară. Aici era destulă lume. Probabil că tangajul, care, în primele zile, silise majoritatea pasagerilor să stea la pat, se mai atenuase și, prinzînd viață, oamenii își părăsiseră cabinele.

Misionarul cel lat în umeri cercetă îndelung, prin binoclu, o mică insuliță, apoi se adresă unei doamne cărunte și frumoase, îmbrăcată într-un palton verde :

— Este insula Hardner. Dacă nu mă-nșel, pe insulă este o biserică. Priviți ! strigă el deodată. În dreapta noastră plutește o balenă !

Un american în vîrstă, cu ochelari negri, privi și el prin binoclu și rosti cu un glas care nu admitea să fie contrazis :

— Se vede cît de colo că sfinția-voastră nu este la curent cu treburile pămîntești. Balena asta face parte din flota americană din Oceanul Pacific și este înarmată cu aparate pentru lansarea de torpile și cu tunuri de 40 de milimetri.

Doamna cea căruntă luă binoclul misionarului și, uitîndu-se, spuse :

— În urma balenei apa clocotește — constată ea. Nu, e o balenă adevărată.

— Apa clocotește pentru că torpilorul înaintează cu o viteză de 40 de noduri — replică americanul.

— Mariko, vino aici ! și doamna îi întinse binoclul tinerei în pardesiu roșu. Dumneata ai ochii buni, nu sînt îmbibați de alcool. Confirmă, te rog, că este o balenă.

— Vă sfătuiesc să vă situați pe poziția adevărului, și nu a unei încăpățînări maladive — spuse americanul. Miss Hayami, este clar că-i un torpilor.

Fata izbucni în rîs și-i răspunse :

— Sînt cam mioapă și mi-e teamă c-am să le-nțurc. Ați pus rămășag ?

— Din păcate, nu — și americanul o privi pe doamnă cu coada ochiului. Dar, de fapt, ar fi trebuit.

Yde se opri lîngă bord și o cercetă atent pe fată. După nume, era japoneză, dar Terano o luase drept coreeană, datorită faptului că era înaltă. «Sigur că

este o japoneză din Hawaii ! gîndi Yde. Are maniere occidentale, vorbește perfect englezește, fără pic de accent, și-l pronunță pe „l" fără nici o dificultate.»

Mariko privi prin binoclu, apoi îl luă de la ochi și, uitîndu-se cu un aer șiret la american, îi spuse :

— Priviți, din acest torpilor a țîșnit o trombă de apă.

Misionarul pufni în rîs, doamna cea căruntă se-ntoarse spre american, vorbindu-i cu blîndețe :

— Probabil că este un hibrid. Un amestec de torpilor și balenă.

Americanul clătină din cap :

— Ei, cu ocazia asta să bem cîte un hibrid. Îl luă pe misionar de braț și spuse : Eu dau un gin, iar pe sfinția-ta o sfătuiesc să bea un vermut. Pe doamna noastră însă, o s-o servim cu un cocteil... dar de roșii...

Doamna pufni :

— Nu sînt atît de bătrînă ca să beau sucurile astea fade. Mie oferiți-mi un Bourbon american cu gheață.

Bărbații plecară la bar, împreună cu doamna. Mariko își lunecă privirea spre Yde și intră în vorbă cu o japoneză corpolentă, care trecea pe acolo.

Yde se mai plimbă vreo zece minute pe punte, apoi coborî. Îl anunță pe Terano că misterioasa coreeană era cea mai obișnuită japoneză din Hawaii, că o chemă Mariko, iar după numele de familie Hayama sau poate Hayami, nu știe bine, pentru că numele de familie l-a rostit americanul. Din discuție însă, și-a dat seama că locuiește în permanență la Honolulu.

— Dacă e japoneză, nu trebuie să ne ferim de ea — spuse Terano.

— Da, dar îl cunoaşte şi pe tînărul misionar, şi pe americanul cu ochelari de soare. Şi-apoi, chiar în prezenţa mea a intrat în vorbă cu o japoneză voinică. Mi se pare că e soţia viceconsulului nostru din New York. E prea vorbăreaţă şi sociabilă...

— Poate că e de-a noastră... Numai că lucrează într-un alt departament.

Yde dădu din umeri :

— Poate că degeaba îi suspectăm atît pe misionarul englez cît şi pe americanul în vîrstă. Ei au intrat în vorbă cu noi şi nu se feresc cîtuşi de puţin să ne iasă mereu în cale. Cred că, dacă ne-ar urmări, ar face-o în mod mai discret.

— Mai curînd cred că exagerăm primejdia — zise Terano, căscînd şi întinzîndu-se. Serviciul american de spionaj nu-i chiar atît de grozav cum îşi închipuie ai noştri. De pildă, cele petrecute la Kobe nu demult. Se spunea că consulul american de acolo este unul dintre cei mai buni lucrători din serviciul lor de spionaj. Dar cînd l-am verificat, s-a dovedit a fi un gură-cască. Am reuşit cu uşurinţă să strecurăm pe lîngă el trei colaboratori de-ai noştri, şi de un an întreg îl prostim, servindu-i într-una informaţii false. Sînt sigur că şi ceilalaţi lucrători din serviciul de spionaj american nu-s mai breji decît el. Ei n-au tradiţie şi experienţă. Serviciul lor de spionaj aduce mai degrabă cu o echipă de sportivi amatori.

— Dar cifrurile care există la noi, la Secţia a IV-a ... au fost luate la Kobe ?

— Nu numai la Kobe. Unul dintre ele l-am cumpărat în Portugalia, de la ajutorul ataşatului naval. În general, lucrătorii lor din spionaj... — şi Terano dădu din mînă.

Yde zîmbi din colţul gurii :

— În linii mari, ai dreptate. Militarii americani sînt atît de pătrunși de spiritul civil, încît este foarte posibil ca ei să nu aibă niște ași în spionaj, cum au englezii și germanii. Totuși noi trebuie să fim în gardă, mai ales acum. Dacă americanii intenționează să întreprindă ceva împotriva noastră, consider că o vor face la sfîrșitul călătoriei, scontînd pe oboseala noastră și pe diminuarea vigilenței.

Terano încuviință din cap :

— Se înțelege că nu se poate să stăm liniștiți !

— Prudența, chiar exagerată, nu strică niciodată. Și Yde privi spre valiză : Știi ce ? Haide să rămînem amîndoi în cabina asta, să dormim și să facem de gardă aici, iar pe cealaltă s-o încuiem. În felul acesta luăm toate măsurile de siguranță sută la sută.

20

Honolulu rămase în urmă. White privi îndelung vulcanul stins ce se înălța deasupra orașului. Apoi trecu la celălalt bord, de unde se vedea insula Maui, cu dealul Halekala. Chiar lîngă bord, într-un șezlong, ședea o tînără în pardesiu roșu, japoneză sau coreeană, cu o băsmăluță albă pe cap. Citea o carte de format mic. White încetini pasul și citi pe coperta cărții numele poetului japonez Kitahara Hakusiu.

Fata aplecă puțin cartea și-l privi pe White. Ochii ei alungiți, buzele rotunde și plinuțe, nasul mic, frumos conturat, erau ca la păpușile japoneze. Ea îl privi, zîmbindu-i din colțul gurii, iar White o salută înclinînd capul :

— Iertați-mă pentru curiozitatea mea insistentă — spuse el în limba japoneză — dar îmi place poezia japoneză.

— Probabil vechii poeți. De obicei, pe europeni îi interesează numai clasicii noștri.

— Nu, mie-mi plac și contemporanii. Și nu numai cei care scriu în stil tanka, dar și cei care scriu în maniera occidentală. Mie, de pildă, îmi place foarte mult Wakaiama Bokusui, dar și Taketomo Sofu și Kawai Siumei.

— Mie îmi plac însă mai mult versurile moderne. După părerea mea, tanka limitează oarecum fantezia poetică. Este un fel de sonet, dar și mai riguros.

— Locuiți la New York ?

— Nu. Locuiesc cu mama și cu bunica la Honolulu și sînt studentă. Dar acum plec la Oakland.

— La început v-am luat drept coreeană.

— Ați ghicit pe jumătate.

— Pe jumătate ?

— Tatăl meu a fost japonez, a murit, iar mama e coreeană. Fata se sculă și făcu o plecăciune : Mă cheamă Hayami Mariko.

White se așeză lîngă ea. Începură să vorbească despre poezie și Mariko îi spuse că, dintre poeții americani, cel mai mult îi place Fletcher.

— Poezia lui seamănă foarte mult cu poezia japoneză. Probabil că i-a cunoscut pe poeții japonezi. Vă place Fletcher ?

White își încreți fruntea și spuse :

— E o poezie de-a lui care a fost probabil tradusă și în limba japoneză. Și începu s-o recite :

Ruine pe țărmuri, frunze căzute,
acoperișuri profilate

în neguri sinilii
și o ramură frîntă de salcie....

Mariko, în șoaptă, repetă ultimele versuri.

— E din culegerea „Stampe japoneze". Cuprinde multe versuri foarte frumoase.

— Dar cel mai mult îmi place... — White făcu o pauză, apoi se uită la Mariko — Hilda Doolittle... E din același grup de scriitori.

— Ea îmi amintește întrucîtva de Yosano Akiko. Mariko roși ușor și, privind într-o parte, începu să recite cu glas scăzut :

Mi s-a spus că ăst drum
Duce la Oceanul Morții
Și de la jumătatea lui
M-am întors.
De-atunci...

Deodată se opri. Prin dreptul lor trecea un japonez scund, vînjos, cu mustăcioara tunsă scurt.

— De fiecare dată mă fixează, așa cum se uită un șarpe la un iepure — spuse încetișor Mariko. Știți cu cine seamănă ? Cu un traficant de carne vie. Probabil că pleacă în America să cumpere fete sărace și să le ducă apoi la Singapore... Dumneavoastră ce credeți ?

White ridică din umeri :

— Nu sînt un fizionomist. Dar mi se pare totuși că nu e negustor. De privit, vă privește deoarece, ca orice japonez, posedă capacitatea înnăscută de a aprecia tot ce este gingaș și frumos.

Mariko se înclină ușor :

— Vă mulțumesc. Iar dumneavoastră... Îl privi cu coada ochiului pe White : Stați, îndată am să ghicesc.

Dumneavoastră sînteți un tînăr savant, profesor universitar de istoria literaturii japoneze, un specialist în orientalistică. Așa este ?

— Aproape ați ghicit. De fapt, studiez diferite aspecte ale Japoniei.

Discutară pînă ce se auzi bătaia gongului care-i chema la masă. Două bătrînele o strigară pe Mariko și fata plecă împreună cu ele spre sala de mese, unde se așezară într-un colț, sub o carapace gigantică de broască țestoasă. White se așeză alături de Donahue, la celălalt capăt al mesei, unde se serveau specialități de Canton. După prînz coborîră în cabină. În curînd își făcu apariția Pako și le spuse că japonezii s-au instalat amîndoi în aceeași cabină, la nr. 39, și că vor rămîne acolo tot timpul împreună.

— Executarea imediată a operației a fost, din partea mea, o hotărîre înțeleaptă. Și a fost foarte bine că am reușit să cercetăm atît de repede conținutul valizei și s-o punem la loc. Acum n-am mai fi putut s-o ducem înapoi. Totul a ieșit admirabil.

White își înclină capul :

— Dar de ce oare așa, deodată, japonezii au luat asemenea măsuri de precauție ? Poate că au vreo bănuială ? Poate că au verificat conținutul valizei și și-au dat seama ?

Donahue se tolăni pe divan :

— Fleacuri ! Dacă și-ar fi dat seama, atunci nu s-ar mai fi dus pe rînd la bar. Au hotărît, pur și simplu, să fie prudenți pentru că ne apropiem de țărmurile Americii. Nu trebuie să supraestimăm calitățile serviciului de spionaj japonez. Să știi că faima lui este vădit exagerată. Părerea că spionii japonezi acționează din plin în America, în Filipine și în Mă-

rile Sudului e, fără îndoială, cu totul exagerată. Nu facem decît să ne dezorientăm și să ne speriem pe noi înșine.

White clătină din cap :

— Consider că este foarte primejdioasă o asemenea părere privitoare la spionajul japonez. Ei au o mare experiență. Încă în secolul al XV-lea, în Japonia a fost elaborată teoria spionajului și au fost adunate într-un sistem foarte armonios toate tipurile de combinații ale agenților, printre care și...

Donahue îl întrerupse :

— Toate acestea nu sînt decît niște procedee asiatice primitive. Spionajul samurailor corespundea perfect înarmării samurailor : arc și sabie. Metodele lor s-au învechit și nu mai pot avea efect decît asupra păstorilor din Tibet.

— Toată lumea știe cu cîtă iscusință au lucrat spionii japonezi în ajunul războiului ruso-japonez.

— E o legendă răspîndită de ruși, ca să mai atenueze nițel impresia lăsată de înfrîngerea scandaloasă ce-au suferit-o.

White clătină din cap :

— Și totuși, cît de simplu s-au petrecut lucrurile... Multlăudații spioni japonezi... s-au lăsat prostiți cu atîta ușurință !

— Întreaga istorie a spionajului este plină de asemenea cazuri — zise Donahue. Pînă și agenții cei mai inteligenți și mai vicleni pot fi prostiți de-a binelea, iar ei, la rîndul lor, prostesc pe alții.

— De data asta avem un punct în favoarea noastră. Acum este rîndul japonezilor. Dar oare cu ce-or să ne prindă ?

— Dacă boxerii ar ști dinainte locul unde vor fi loviți, sportul acesta ar fi trebuit să fie desființat de

mult. Tot farmecul spionajului constă în a nu ști ce capcană îți pregătește inamicul.

White luă de pe raft o carte japoneză și începu s-o răsfoiască.

— Apropo, știi, am făcut cunoștință cu o japoneză. E studentă la medicină și cetățeană americană.

— De unde e ?

— Din insula Oahu. Acum pleacă la Oakland, la niște prieteni.

— Sută-n sută că-i spioană japoneză — și Donahue îi făcu semn cu ochiul. Probabil că a primit ordin să te urmărească. Însă pe toți spionii pricepuți, japonezii i-au îndreptat împotriva adevăratului lor dușman, dușmanul numărul unu, adică împotriva Rusiei.

— Tu crezi că Japonia nu intenționează să ne declare război ?

Donahue clătină energic din cap :

— Nici într-un caz. Și mai ales acum. Ieri, în salon, am ascultat radioul. Nemții i-au înfrînt pe ruși în Bielorusia și au pornit spre Smolensk. Generalul Crawily din Singapore, cu care am jucat ieri bridge, spunea că rușii vor depune armele în cel mult o lună. Și-atunci japonezii vor porni spre Siberia. De aceea ei intenționează să iasă cît mai curînd de-acolo de unde s-au împotmolit. Donahue făcu o pauză, apoi continuă : Curînd, cu ajutorul Domnului, vom începe să descifrăm toate telegramele japoneze și ne vom convinge definitiv de faptul că generalii japonezi ne-au întors spatele și privesc numai spre Urali.

White se apropie de harta de pe perete :

— Așadar, două treimi din drum au rămas în urmă. Călătoria noastră se apropie de sfîrșit.

Donahue zîmbi :

— O spui cu vădită părere de rău. Probabil că japoneza asta ți-a căzut cu tronc. Fii mai prudent cu ea!

„MAGIC"-UL WASHINGTONULUI

18 iulie 1941

Atașatul naval, un om scund, îmbrăcat foarte sobru, elegant, după moda englezească, oferi lui Terano și lui Yde cîte un fotoliu lîngă fereastra ce dădea spre Massachusets Avenue.

— Îmi închipui cît sînteți de istoviți... — și atașatul își clătină capul uns cu briantină. Nu numai fizic, dar și sufletește. Atîtea zile și nopți la rînd, într-o încordare supraomenească! Îmi aduc aminte că acum vreo zece ani am fost trimis la Roma cu un plic. Atunci se făcea în grabă schimbarea cifrurilor...

— Am auzit de întîmplarea asta — zise Yde. Atașatului naval i-au dispărut documentele și a fost nevoit...

— Da, s-a împușcat. Eu a trebuit să călătoresc cu expresul transsiberian Apoi, prin Moscova și Berlin. A fost o călătorie îngrozitoare. Mai ales cînd străbăteam Siberia. Zece zile n-am avut o clipă de liniște. Și azi mă-nfior cînd îmi amintesc.

— La Roma, totul s-a întîmplat din cauza unei profesoare de filologie — spuse Yde, cu un glas indiferent. Așa că atașatul naval n-avea pe cine să acuze decît pe sine însuși.

Atașatul naval își mișcă mustăcioara :

— Dar pe vaporul cu care ați călătorit au fost și fete frumoase?

— Au fost unele — Terano dădu din mînă. Dar nouă nu ne ardea de ele.

Atașatul se plecă spre ei și șopti :

— Dar Akyama s-a aflat prin preajma voastră ?

— Care Akyama ? ! se miră Terano.

Yde rămase și el mirat. Atașatul îi privi pe amîndoi și le șopti :

— N-ați știut ?

— Ce s-a întîmplat ? Și Terano începu și el să vorbească în șoaptă : Eu îl știu pe Akyama, care a lucrat la Djakarta, la serviciul special.

— El în persoană. Dar asta — și atașatul făcu o pauză semnificativă — rămîne strict între noi. El a călătorit pe același vas cu voi. Printre pasageri se aflau doi curieri diplomatici americani care duceau corespondența ambasadei din Tokio și a consulatului general din Harbin. În drum au făcut cunoștință cu două italience fermecătoare, dintr-un club de noapte din Șanhai. Și nu le-au rezistat... Pe scurt, Akyama a reușit să-și ducă operația la bun sfîrșit.

— Dar cine sînt curierii aceștia diplomatici ? întrebă Yde. Militari ?

— Nu, funcționari de la Departamentul de Stat. Printre documentele luate s-au găsit cîteva copii ale unor telegrame trimise secretarului de stat de către ambasada americană din Tokio. Una dintre ele e destul de interesantă. Și transmisă chiar la începutul acestui an.

— Dar noi n-am interceptat-o cînd a fost transmisă ? întrebă Yde. Secția a IV-a a noastră...

— Nu, noi n-o cunoșteam. Probabil c-a fost transmisă după un cod pe care n-am reușit să-l descifrăm pe cale analitică.

Atașatul naval trecu în camera alăturată și deschise un mic seif încastrat în perete, scoase de acolo o mapă de piele, extrase din ea o foaie de hîrtie și i-o dădu lui Terano. Acesta o citi, apoi i-o trecu lui Yde.

Pe foaia de hîrtie era bătut la mașină textul telegramei tradus în limba japoneză :

26 ianuarie 1941

Din Tokio, din partea ambasadorului Grew

La Washington — către secretarul de stat [1]

Ambasadorul Perului la Tokio a comunicat unui funcționar al ambasadei noastre că a reușit să afle nu numai de la japonezi, dar și din alte surse, despre intențiile japonezilor ca, în cazul ruperii relațiilor cu America, să atace prin surprindere Pearl Harbor, aruncîndu-și toate forțele și tehnica în acest atac. Dar ambasadorul peruan crede că aceste zvonuri sînt absurde. Cu toate acestea, a considerat că nu este inutil să le aducă la cunoștință unora dintre subalternii mei.

Terano clătină din cap :

— Așadar, au și aflat ! Probabil că pe unul dintre diplomații noștri l-a luat gura pe dinainte.

— N-avem de ce să ne speriem. Ambasadorul peruan nu dă acestui zvon nici o importanță și, după cum se vede, nici Grew nu crede. Sîmbăta trecută, atașatul naval german mi-a spus că nu demult a avut o discuție foarte deschisă cu un amiral american în rezervă, un om important, un familiar al Casei

[1] Toate radiogramele decodificate din această carte sînt autentice (n.a.).

Albe. Acesta ar fi declarat : „Niciodată japonezii nu vor îndrăzni să atace Pearl Harbor, pentru că numai niște demenți ar putea lua o astfel de hotărîre".

Terano și atașatul naval izbucniră în rîs :

— Altceva important au mai luat ? întrebă Yde.

— Da, raportul ambasadorului Grew. Considerațiile lui referitoare la concesiile pe care partea americană ar putea să ni le facă. Un document foarte valoros. Akyama a făcut o treabă grozavă !

— Dar în afară de italience, l-a mai ajutat cineva ? întrebă Terano.

— Un om din personalul de serviciu de pe vapor. Un steward.

— Un steward ? întrebă Terano, privindu-l pe Yde. De ce naționalitate ?

— Stai nițel, să văd dacă ambasadorul e liber. S-a încuiat în cabinetul lui de azi-dimineață.

Atașatul naval ieși din cameră, iar Terano îi șopti lui Yde :

— N-o fi cumva același steward filipinez care servea pe coridorul nostru ? Acela cu nasul turtit ?

Yde își plecă fruntea și trase cu nesaț aer în piept :

— Am observat de cîteva ori cum patrula pe coridor de la un capăt la altul... Mi s-a părut suspect.

— Și cînd colo, era omul nostru. I s-a ordonat să-l ajute pe Akyama și totodată să ne păzească pe noi.

Yde încuviință din cap :

— Iar nouă nu ni s-a spus nimic, ca nu cumva să fim mai puțin prevăzători.

În ușă se ivi silueta atașatului naval, care-i pofti pe cei doi la excelența sa, ambasadorul.

Ambasadorul, amiralul Nomura, cu toate că se afla în orele de serviciu, era îmbrăcat într-un halat de casă. Ședea la un birou masiv, din lemn negru, lus-

truit. În fața lui se aflau mai multe coli lungi de hîrtie mătăsoasă, pe care erau scrise cu litere chinezești versuri și maxime : ambasadorul făcea exerciții de scriere.

Atașatul naval se apropie de birou și încremeni de admirație.

— Oho-ho ! Uluitor ! Excelența voastră are un adevărat stil sun.

Ambasadorul își îndreptă ochelarii pe nas și își mîji singurul ochi pe care-l avea :

— Habar n-ai de nimic ! Asta nu-i pocher. Înainte, reușeam să mai fac ceva. Acum însă, nu mai am putere să fac toate înfloriturile. Nu-mi mai merge așa ușor pensula... Dar vă rog să luați loc.

Ambasadorul dădu deoparte tușiera de malahit, puse pensula pe un suport și, tîrșindu-și papucii încălțați pe piciorul gol, se așeză pe divan. Ofițerii se instalară pe două scaune cu spătar înalt.

— Vă mulțumesc pentru serviciile aduse — zise ambasadorul și se înclină scurt.

Terano și Yde săriră în picioare și, cu mîinile lipite de corp, se înclinară adînc. Cu un gest, ambasadorul le indică să ia loc.

— Ați îndeplinit o misiune de mare răspundere — continuă el, cu glas scăzut, apăsînd pe fiecare cuvînt. Și ați adus totul în perfectă stare. Chiar mîine o să punem în funcțiune mașina. Personal, n-am nici o încredere în cifrurile Ministerului Afacerilor Externe. Cifrurile cele mai sigure sînt ale noastre, ale celor din flotă. În curînd, tratativele japono-americane vor intra într-o etapă decisivă. Și este foarte bine că am reușit ca, pînă la începerea acestor tratative, de o importanță covîrșitoare, să asigurăm securitatea corespondenței cu Tokio. Vă mulțumesc pentru execu-

tarea ireproșabilă a unei misiuni de o atît de mare însemnătate și pentru toate străduințele dumneavoastră cu totul și cu totul excepționale.

Și ambasadorul își plecă imperceptibil capul. Ofițerii săriră din nou în picioare și-i răspunseră printr-o plecăciune. Ambasadorul continuă :

— Chiar acum mi s-a comunicat că amiralul Toyoda a fost numit ministru de externe. Va afla cu multă plăcere despre meritele a doi ofițeri strălucițti din flota noastră imperială.

Ușa se deschise și secretarul anunță sosirea preotului catolic Drought. Ambasadorul spuse :

— Condu-l în camera de lîngă bibliotecă. Mă duc să mă schimb.

Terano și Yde se ploconiră din nou, luîndu-și rămas bun, și trecură în cabinetul atașatului naval. O cameristă japoneză aduse whisky cu sifon.

Atașatul naval închise ușa, apoi dădu drumul aparatului de radio. Se transmitea un meci de box. Musafirii se instalară pe un divan, lîngă aparatul de radio, iar atașatul se așeză lîngă ei.

— V-am vorbit despre Akyama. Acum trebuie să-mi împărtășiți și voi secretele. Cum merg pregătirile ?

Terano începu să vorbească despre consiliul care a avut loc la 2 iulie, sub președinția împăratului. S-a luat hotărîrea de a se trimite trupe în Indochina și de a se face pregătiri pentru acțiunile ce urmează să fie declanșate în regiunile din sud. Deocamdată există rețineri în ceea ce privește atacarea Rusiei, deși Hitler o cere cu insistență. Probabil, după căderea Moscovei, va începe destrămarea aparatului administrativ sovietic și a comandamentului trupelor. Ambasadorul Turciei la Tokio a comunicat con-

fidențial generalului Todzio că țara lui se pregătește să-și trimită trupele în Caucaz, în regiunea Baku. Armata japoneză de la Cuantun va începe, la momentul prielnic, să înainteze în interiorul Siberiei. Deocamdată însă nu merită să te înfunzi în Rusia. În primul rînd, trebuie rezolvată problema petrolului și a cauciucului, adică problema Sudului.

Atașatul naval spuse :

— Ieri am fost la un banchet dat de ambasada suedeză. Un consilier al ambasadei germane mi-a comunicat că luptele se și dau pe Nipru, iar grupul de armate „Nord" a pornit spre Leningrad.

Meciul de box luă sfîrșit. Se transmiteau reclame și muzică.

— La noi a și început pregătirea hărților Iranului — spuse Yde. În vederea viitoarei debarcări pe țărmul Golfului Persic.

Atașatul naval goli paharul și oftă din adînc :

— Și-n timp ce au loc asemenea evenimente, tu stai aici, răsfoiești hîrtii neghioabe și umbli pe la recepții și cocteiluri. Iar pe urmele mele se țin copoii F.B.I.-ului și nu pot întreprinde nimic. Am cerut nu numai o dată să fiu rechemat în țară. Mai ales după întîmplarea cu Kawabata și Yokoghi.

— Dar ce s-a întîmplat cu Yokoghi ? întrebă Yde. E un lucrător cu experiență.

Atașatul își trecu degetul mic peste mustăcioară :

— A căzut într-o cursă. A intrat în legătură cu un marinar de pe nava de linie „Pennsylvania", l-a recrutat pe marinar și a cumpărat niște date false privitoare la crucișătorul „Phoenix", iar la următoarea întîlnire cu marinarul, a fost arestat și închis. Numai

datorită ambasadorului s-a putut cît de cît mușamaliza afacerea asta.

— Munca dumneavoastră aici este foarte interesantă și extrem de necesară — spuse Yde. Și în Hawaii, de asemenea. Acolo trebuie să ne pregătim bine. Trebuie să creăm o agenție care să centralizeze acțiunile pe continent. La momentul oportun, această rețea specială va juca un rol important.

Atașatul îl privi atent pe Yde. Chipul lui îngust, cu ochi reci, ca de reptilă, inspira încredere.

— La Honolulu se află consulul general Kita, care ține legătura cu noi. E un om foarte inteligent. Este ajutat de doi ofițeri din flotă, care lucrează sub nume fictive. Curînd vom avea mult de lucru. Kita se va ocupa cu supravegherea sistematică a porturilor și a aerodromurilor. N-ați vrea să plecați acolo ?

Yde tuși ușor, ducîndu-și mîna la gură :

— Cu plăcere, dar...

— S-ar putea aranja foarte repede. Ambasadorul mă va sprijini pe lîngă amiralul Nagano și veți fi detașați de la statul-major al Marinei și puși la dispoziția noastră.

— N-aș vrea să plec în Hawaii în calitate de funcționar al consulatului general — spuse Yde. Aș fi tot timpul urmărit. De asemenea, mă stinghерește faptul că nu cunosc condițiile locale, experiența mea redusă în ceea ce privește...

Atașatul îl opri cu un gest :

— Am auzit despre activitatea dumneavoastră la Bankong și Șanhai. Numai că în Hawaii va trebui să acționați mult mai „blînd". Unele procedee nu le veți putea aplica...

Terano rîse încetișor :

— Cînd un om are titlul de maestru categoria a IV-a la jiu-jitsu, cred că-i vine foarte greu să se stăpînească — și Terano arătă spre Yde. Și mai are o calitate. Așa cum se cuvine unui adevărat ostaș din Kagosima, este cu desăvîrșire imun în ceea ce privește femeile. Ba chiar îi provoacă dezgust.

Atașatul zîmbi :

— În privința asta, gusturile noastre nu coincid. Eu sînt un mare admirator al frumoaselor cu plete blonde. Dar, de obicei, am de-a face cu ele numai după ce le recrutez. Pînă atunci, nu le dau nici o atenție.

— Și unde vom locui ? întrebă Terano.

— Am reținut pentru dumneavoastră două camere la „Fairfax". E aproape. Numai că acolo... Și atașatul arătă spre pereți și spre tavan : Nici un cuvînt despre treburile noastre. Dar unde-i acum amiralul Yamamoto ?

— Cînd am plecat, era la Tokio. Planul de atac era gata, mai rămăsese de pus la punct ultimele detalii, ceea ce cere timp. Și-apoi, trebuie făcute cîteva exerciții.

Atașatul arătă cu capul spre ușă :

— Curînd, amiralul nostru va primi un ajutor : va sosi un diplomat de carieră. Și amîndoi vor începe să-l ducă de nas pe Hull : vor tărăgăna convorbirile pînă în momentul prielnic. Apoi se întoarse spre Yde : Așadar, putem considera problema rezolvată. Să ne gîndim însă în ce calitate o să vă trimitem la Honolulu. Poate că, pentru început, o să plecați undeva, în Brazilia sau în Mexic, pentru a asigura conspirativitatea, iar de acolo în Hawaii. O, ce femei frumoase sînt acolo... Iertați-mă, am uitat că nu vă ispitesc.

— Nu ne-ați răspuns la o întrebare — spuse Terano, zîmbind. Nu este așa de importantă, dar totuși am vrea să știm...

— Ce întrebare ? Și atașatul zîmbi la rîndul său : În privința fetelor ?

— Nu, cine este stewardul care l-a ajutat pe Akyama ?

— Pe vapor ? Atașatul își încreți fruntea : După cît îmi amintesc, Akyama spunea că este filipinez, un fost boxer, unul cu nasul turtit.

Terano și Yde se priviră în tăcere.

19 iulie

Șeful direcției operațiilor maritime, amiralul Stark, puse receptorul în furcă. Pe fața lui puhavă, cu nasul mic, se zugrăvi o expresie de dezamăgire :

— Selecționata flotei din Oceanul Pacific a pierdut în fața selecționatei armatei. Scorul : 5 la 2. Totul a mers bine, pînă la *game*-ul opt și deodată ticăloșii au tras două *home-run* [1]-uri.

Donahue clătină amărît din cap :

— Ai noștri l-au avut ca antrenor pe radiotelegrafistul de pe „Enterprise", care mai înainte a fost în echipa „giganților".

— Lua-l-ar dracu ! Din cauza lui am pierdut o sută de dolari, am făcut pariu cu generalul Mayslow — și Stark își umplu luleaua cu tutun. Așadar, i-am comunicat secretarului președintelui despre toate, iar el i-a raportat președintelui personal. Bravo vouă ! Grozav i-ați mai dus pe *japs* [2]-i ! În ceea ce privește

[1] *Game, home-run* — termeni specifici base-ball-ului. (n.t.).

[2] *Japs* — poreclă disprețuitoare la adresa japonezilor folosită de rasiștii americani. (n.a.).

însă recompensa... — și Stark trase de cîteva ori din lulea — acțiunea s-a desfășurat într-un secret atît de desăvîrșit, încît, pentru păstrarea lui, deocamdată va trebui să ne abținem de la orice fel de recompense față de voi. Cam peste vreo șase luni, să zicem după niște manevre, vă vom propune pentru decorare... Găsim noi un pretext. Așadar, codul acesta poartă la ei denumirea „Purpura".

— Da, și-l vor folosi ambasadele din America, Anglia, Rusia, Germania, Italia...

Stark îl întrerupse :

— Wilkinson mi-a și raportat toate acestea. Interceptarea și prelucrarea telegramelor codificate după codul „Purpura" o vom face atît noi cît și cei din armată, alternativ : o zi noi, o zi ei, pentru a asigura continuitatea acestei operații. Cît de des vor schimba japonezii tabelele codului ?

— În zilele cu soț, de două ori. În cele fără soț, de trei.

— Telegramele japoneze interceptate le vom denumi convențional... Stark își ridică ochii spre tavan, apoi dădu hotărît din cap : „Informația magică"... sau, pur și simplu, „Magic". Interceptarea și descifrarea „Magic"-ului vor fi efectuate la noi de către secția de informații secrete. Wilkinson a și primit indicații. El mi-a raportat că descifrarea „Magic"-ului va fi încredințată direct căpitanului de rangul II Sifford. Iar de traducerea lor se va ocupa secția de traduceri a căpitanului-locotenent Elvin Kramer. Wilkinson mi-a spus că șeful secției japoneze, căpitanul de rangul III Makkolla, a și început să-și alcătuiască echipa necesară. Tu vei fi detașat pe lîngă șeful direcției de informații. În ce relații ești cu Wilkinson ? În cadrul unei acțiuni de o maximă importanță tre-

buie ca și relațiile personale între ofițerii inițiați în acest secret să fie ireproșabile.

Donahue dădu din umeri :

— Eu și cu Wilkinson sîntem dușmani neîmpăcați numai la biliard și la jocul de cărți.

— Admirabil ! Dar va trebui să ții direct legătura cu Sifford și cu șeful secției japoneze. În ce relații ești cu ei ?

— Sifford mi-a fost coleg. Pe Makkolla îl cunosc puțin. E cam aspru și pedant. Dar se spune că e un om inteligent.

— Sper c-o să lucrați bine împreună. Iar ca ajutor al lui Kramer la grupa de lingviști care vor traduce „Magic"-ul, putem să-l numim pe colegul tău de operație... Cum îl cheamă... Black...

— Nu, White.

— Ce grad are ?

— Locotenent-major.

— Va face față ?

— Cunoaște admirabil limba japoneză. A învățat la Tokio, la Universitatea Keyo, și are aptitudini cu totul excepționale de lingvist. E un cap luminat.

Amiralul își răsfrînse buza de jos :

— Asta nu-i o caracterizare, este un elogiu. Dar, în general, tu ai obiceiul să exagerezi. Care-i sînt lipsurile ?

— Lipsuri ? Poate să i se reproșeze faptul că, în ceea ce privește caracterul și modul lui de a gîndi, e mai mult civil decît militar. E foarte conștiincios, sensibil și, uneori de o principialitate de-a dreptul naivă.

— După cîte văd eu, prietenul tău a devenit ofițer dintr-o greșeală. În sfîrșit, lasă-l să se ocupe de „Magic", iar tu ai să răspunzi de comunicatele spe-

ciale pentru ofițerii din comandamentul suprem și pentru Casa Albă. Stark scutură cenușa din lulea în scrumieră și se lăsă pe speteaza fotoliului. Ei, dar maimuțoii ce fac ? Se pregătesc ? Mi se pare totuși că noi cam exagerăm primejdia, ce zici ?

Donahue făcu o pauză, apoi răspunse :

— Am discutat cu persoane bine informate din Tokio. După părerea lor, japonezii vor căuta pe toate căile să ne bage în sperieți, să se prefacă doar că vor recurge la măsuri extreme. Totuși nu cred că se vor hotărî să ne declare război.

— Și eu gîndesc la fel. Chiar dacă vor începe, nu cred să fie decît o încleștare de scurtă durată. Fără petrol, n-au să reziste mai mult de 10 runde. Ar însemna să înceapă cu o lovitură care să ne facă k.o. Și-atunci, unde ar trebui să atace ? Numai la Pearl Harbor. Dar ei știu prea bine că Pearl Harbor nu poate fi atacat cu torpile. Pentru un atac cu torpile e nevoie de o adîncime de cel puțin 75 de picioare [1].

— Iar la Pearl Harbor, adîncimea nu-i mai mare de 30 — replică Donahue. Pentru a putea ataca Pearl Harbor, japonezii ar trebui, în primul rînd, să adîncească rada de două ori.

Amîndoi izbucniră în rîs. Stark lovi cu pumnul în mapa lui de piele :

— Dumnezeu ne-a ajutat să obținem acest succes. Am reușit să sustragem japonezilor mașina de cifrare, așadar, vom citi cu regularitate „Magic"-ul. Și acest „Magic" va confirma justețea presupunerilor noastre referitoare la politica viitoare a celor de la Tokio. Ei, bineînțeles, cu sprijinul nostru, se vor îm-

[1] Unitate de măsură egală cu 30,48 cm. (n.t.).

păca cu Ciunțînul[1], ca să aibă mînă liberă și să poată ataca vecinul din nord.

Pe telefonul alb, în timp ce suna, se aprinse un bec roșu. Stark luă receptorul și, ascultînd cele ce i se raportează, îi spuse lui Donahue :

— În sectorul de radiocercetare au început să acționeze două mașini construite de noi după modelul japonez. Bravo lor, au reușit să le facă repede ! A și început interceptarea „Magic"-ului. Să pregătești pentru diseară primul comunicat.

Donahue sări din fotoliu și pocni din călcîie.

26 august

Salonul de cosmetică era închis. Unele cliente intrau însă pe terasa aflată în aripa casei unde locuia Ruth Kuhn, proprietara unuia dintre cele mai renumite saloane de cosmetică din Honolulu. Această intrare era rezervată numai clientelei celei mai de vază.

În sala de așteptare se aflau trei doamne. În fața lor, pe măsuțe lăcuite, se găseau pahare lungi cu suc de ananas și farfurioare cu alune prăjite. Doamnele așteptau să fie chemate în camera vecină, a cărei intrare era acoperită de o perdea chinezească brodată cu fir.

— Sînt fericită că, în sfîrșit, Henry va fi mutat de pe epava aceea — spuse o doamnă impozantă, cu nasul coroiat, semănînd cu o cămilă. Și chiar pe nava pe care ne-a prezis-o chiromantul.

Doamna își privi interlocutoarele, dar acestea nu-i răspunseră. De bună seamă, întîmplarea ulu-

[1] Adică cu guvernul ciankaișist, susținut de cercurile conducătoare americane. (n.a.).

itoare a transferului fiului ei pe o altă navă era cunoscută în tot arhipelagul insulelor Hawaii.

Văzînd că nu i se pune nici o întrebare, doamna cu nasul coroiat se văzu nevoită să curme tot ea liniștea care se lăsase :

— Sînt bucuroasă, dar în același timp mi-e teamă c-o să mă despart pentru multă vreme de băiat.

Vecina ei, cu fața prelungă și cu un cățeluș pe genunchi, se prefăcu mirată :

— De ce ? Plecați de-aici ?

Făcînd o pauză, cea cu nasul coroiat îi răspunse:

— Nu. „Lexington" va pleca, se pare, spre Midway în noiembrie.

Cea de-a treia, o doamnă corpolentă, trăgînd din țigară, zise :

— N-are rost să-ți faci griji. Și Marjorie s-a temut că soțul ei va nimeri în subordinele unchiului său, dar toate s-au terminat cu bine.

— Avea tot dreptul să fie îngrozită — interveni doamna cu fața prelungă. Unchiul lui Ronald este cunoscut în întreaga flotă americană ca un căpcăun. Nu se hrănește decît cu locotenenți prăjiți în pesmet.

Din spatele draperiei se ivi o femeie înaltă, blondă, cu un piept bogat — era Ruth Kuhn, patroana salonului de cosmetică. Văzînd cățelul, își țuguie buzele și se aplecă spre el în timp ce corsetul îi scîrțiia. Cățelul o linse pe obraz și Ruth, cu un ușor accent german, se adresă stăpînei cățelului :

— Vă vine foarte bine culoarea asta de sprîncene. Scoate în evidență nuanța tenului.

— Să vedem ce-o să spună maharajahul meu — răspunse femeia cu obrazul prelung. E un critic foarte sever.

— Ce-o să spună soțul, asta nu e prea important — interveni doamna cu nasul coroiat — trebuie să placi altor rajahi. Dar cînd se întoarce tiranul dumitale ?

— Miercurea viitoare.

Ruth scărpină cățelușul pe după ureche. Doamnele începură să discute despre o întîmplare care se petrecuse în ajun, în parcul Moanalua, unde un turist de vază din Europa, un marchiz spaniol, surprinzîndu-și soția împreună cu comandantul artileriei de pe „Arizona", într-o situație care nu mai necesita nici un fel de explicație, înaintase o reclamație comandantului Flotei Pacificului. Apoi începură să discute despre căpitanul de rangul III Richie, care, pe nepusă-masă, căpătase o moștenire de la o mătușă din Cairo. După cîte se vorbea, această mătușă făcuse avere pe o cale nu tocmai onorabilă. De bucurie, Richie încinsese la el acasă un chef monstru, care se terminase prin aceea că doi ofițeri din infanteria marină hotărîră să se urce pe acoperișul turnului Alloh și, cu chiu cu vai, fuseseră dați jos.

Discuția fu întreruptă de maseze, care ieșiră de după perdea și invitară clientele la ele. Ruth sărută cățelul pe bot și intră în apartamentul său.

În sufragerie îl găsi pe tatăl ei — Bernard Kuhn, un bărbat înalt, voinic, cu părul argintiu. Ruth îl sărută pe obraz și ridică întrebător sprîncenele.

— Rutchen, am venit fără să te previn — îi spuse Bernard, mîngîind-o pe mînă. Mă aduc împrejurări cu totul extraordinare. Vine la tine, peste cîteva clipe, un gentleman...

Ruth își încruntă sprîncenele și clătină din cap :

— Așa nu merge...

— Nu te alarma, fetița mea, este consulul general japonez Kita. Trebuie să vorbească urgent cu mine, or astăzi nu ne putem întîlni la locul obișnuit. Cît despre faptul că ar putea fi urmărit, să n-ai nici o grijă. Va veni numai în cazul cînd se va convinge că n-are nici o coadă...

— Și totuși este foarte riscant.

— Nu-ți fie teamă — și bătrînul zîmbi. Cum merg treburile cu sora colonelului Flint ?

— Mîine o duc să vadă peștii.

— La acvariu ?

— Nu, pe un vas pentru turiști, cu fundul de sticlă. Apoi sînt invitată la Flint, la o partidă de madjong.

— Și ce mai e nou ?

— Nimic deosebit. Căpitanul de rangul II Christopher va fi numit, probabil, la San Diego. Iar „Lexington" va pleca în noiembrie spre Midway. Chiar acum am aflat.

— Cine-a spus ?

— Mama locotenentului Yousteth, care a fost mutat pe un portavion de pe torpilorul „Oklala".

Kuhn rise încetișor :

— Asta-i foarte interesant. Înseamnă că cele două portavioane : „Lexington" și „Enterprise" vor pleca de-aici. Trebuie verificat foarte serios.

— Dealtfel, Mrs. Wandergreefth spune că soțul ei nu va mai fi numit în unitatea unchiului său, viceamiralul Leslie. Or, acesta se găsește în Filipine.

— Wandergreefth e îmbarcat pe „Helena" ?

— Nu, pe „Cassin".

Se auzi zbîrnîitul slab al soneriei. Ruth ieși din cameră și, peste cîteva minute, se întoarse împreună cu un japonez uscățiv, cu pometii foarte proeminenți și foarte agil. Ruth îi oferi o cafea, dar el făcu un gest de refuz. Femeia se strecură tiptil din cameră.

— Supravegherea permanentă a radei o vom începe peste două săptămîni — spuse grăbit japonezul. Și pînă atunci trebuie să pregătim urgent amplasarea posturilor despre care am vorbit. Cum merg treburile la dumneavoastră?

— Absolut normal. Kuhn luă un creion și, pe un șervețel de hîrtie, schiță la iuțeală un plan. Posturile vor fi amplasate aici, pe dealul Waianae, de unde se vede tot portul.

— Dar la Kalama?

— Curînd o să fie și acolo gata. Și la Rainkae, de asemenea.

— Dar la Maui?

— Punctul dintre Rovakula și Baleakala este pregătit.

Kita mîrîi satisfăcut:

— Foarte important este postul din Maui. Aveți acolo un om de încredere?

— O rudă a soției mele, un neamț. Este medic la sanatoriul din Kura.

— Aranjați în așa fel ca Nisina să poată ține direct legătura cu el. E cel pe care l-ați văzut data trecută.

— Îmi amintesc. Și Kuhn zîmbi: E bine că seamănă cu un havaian.

— Iată numărul telefonului său de rezervă. La telefonul acesta se poate vorbi numai cifrat. Vă

puteți întîlni cu el la bijutierul chinez de pe King Street.

Kita scrise numărul de telefon și adresa pe șervețelul de hîrtie. Kuhn citi, scoase bricheta, arse șervețelul într-o farfurioară, apoi, cu grijă, mărunți cenușa cu vîrful creionului.

— Nisina v-a adus aici ? întrebă Kuhn.

— Nu. În asemenea cazuri este riscant să mergi cu mașina consulatului. Am venit cu un taxi. Șoferul, un japonez, e omul meu.

Kita se sculă. Kuhn îl conduse pe coridor și deschise ușa ce dădea spre terasă. Kita se apropie de mașina care staționa de cealaltă parte a lui Kalakao Avenue, sub niște palmieri.

De îndată ce mașina porni, îl întrebă pe șofer :

— Ce-a spus Nisina ?

— A luat legătura cu căpitanul-locotenent Yde și acesta v-așteaptă acum pe drumul de munte, lîngă vila Espinoza, în spatele stîncii — raportă cu precizie șoferul. Nisina v-a rugat să aveți în vedere că, începînd de săptămîna trecută, a fost instalat lîngă ferma de bananieri un nou post al poliției militare.

— Dar identitatea lui Yde este bine acoperită ?

— Foarte bine. El a plecat de la Washington direct în Mexic, și-a făcut acolo rost de un pașaport pe numele de Domingo Akino și, venind aici, s-a angajat la o plantație de ananas. Mexican de origine japoneză.

Kita se lovi cu pumnul peste genunchi :

— Uite, așa fac întotdeauna. Au ținut față de mine toate acestea într-un secret extraordinar ; dar cînd și-au dat seama că e o afacere riscantă, mi-au pasat-o mie. Eu cu riscurile, ei cu meritele...

— Nisina mi-a spus că i s-a ordonat lui Yde să lucreze independent, dar că o să țină legătura cu dumneavoastră.

Kita clătină furios din cap :

— Așadar, o să-și bage nasul în treburile mele... și o să mă-ncurce...

Trecînd pe lîngă plaja Waikiki, sosiră la poalele muntelui Makapuu, apoi se întoarseră înapoi și, pe drumul de munte, ajunseră la orășelul universitar. Pe mare se zăreau luminile vapoarelor care treceau în larg. Dinspre insula Kauai venea în zbor un avion cu lumini roșii și albastre. Lăsînd în urmă vilele profesorilor, mașina o luă în sus, spre Nuuanu-Pali. Kita îi porunci șoferului să stingă farurile.

Trecură pe lîngă o livadă experimentală cu nuci și o plantație de sfeclă de zahăr, înconjurate cu sîrmă ghimpată, și se opriră în dreptul unei stînci ce sta aplecată deasupra drumului. Din hățișul de ferigă ieși un om. Șoferul îi deschise portiera ; omul se strecură în mașină și, așezîndu-se alături de Kita, arătă cu capul spre șofer. Kita îi spuse :

— E omul meu de legătură și e la curent cu toate.

Înclinîndu-se, noul venit se prezentă :

— Domingo Akino. Yde...

Kita îi răspunse cu o plecăciune :

— Despre dumneavoastră mi-a vorbit Nisina. Legătura o s-o ținem prin el.

Yde tuși în pumn și rosti cu o politețe exagerată:

— Vom ține legătura direct. Așa s-a hotărît.

Kita protestă :

— Nu-i bine. De obicei, asemenea întîlniri prezintă un risc enorm.

— Înțeleg temerile dumneavoastră, dar totuși noi doi trebuie să ne întîlnim personal. Nu noaptea, și nu atît de misterios ca astăzi. Din Japonia vor sosi pe adresa consulatului general scrisori de la mama mea. Corespondența se va referi la venirea ei aici. Este codul meu personal. Eu în persoană voi ridica scrisorile. Nu prea cred să dea de bănuit contraspionajului american și să suspecteze un om care, deschis, în plină zi, vine la dumneavoastră după niște scrisori trimise prin poștă în mod obișnuit. Viclenia cea mai rafinată constă în lipsa oricărei viclenii.

Kita mîrîi supărat :

— Dacă vor începe să ne suspecteze cît de cît, am să rup imediat legătura cu dumneavoastră.

Yde se prefăcu a nu fi auzit aceste cuvinte :

— Așadar, am să vin la dumneavoastră. Dar dumneavoastră sînteți supravegheat ?

— Vrei să spui dacă consulatul general este pus sub urmărire ?

— Toți cei de la consulat și, în special, dumneavoastră.

— Am luat oarecari măsuri. Unul dintre secretari, venit la noi pentru practică, face tot ce poate ca să-i deruteze și să le atragă atenția asupra lui.

— Mi s-a spus la Tokio că ați reușit să recrutați un *G-man* [1] de vază. Pare-mi-se chiar pe Shivers în persoană. Așa îl cheamă pe șeful secției F.B.I. din localitate, nu ?

Kita pufni :

— În curînd o să se vorbească că l-am recrutat pe însuși secretarul de stat Hull.

[1] G-man — lucrător al F.B.I.-ului. (n.a).

Yde spuse încetișor :

— Cînd am lucrat la Șanhai, încă înainte de a începe războiul cu chinezii, am reușit să recrutăm doi europeni care lucrau în poliția settlement-ului. Mai tîrziu s-a aflat că amîndoi lucrau pentru chinezi și au reușit să ne ducă de nas.

— Așadar, zona activității dumneavoastră... — reluă Kita, dar Yde, făcînd o plecăciune respectuoasă, îl întrerupse :

— Cunosc activitatea dumneavoastră. Eu n-am să vă stinghereșc. Noi doi n-o să ne dublăm în acțiuni. Yde se uită pe fereastra mașinii și spuse șoferului : Întoarce, am să cobor imediat. Aș vrea totuși să vă rog să faceți o listă a japonezilor născuți aici, pe care aș putea să-i folosesc. Și nu numai locuitorii din Oahu, dar și din alte insule. În primul rînd, japonezii care locuiesc în apropierea aerodromului Kaneohe și a Lacului Sărat.

— Instrucțiunile pentru activitatea mea — îl întrerupse Kita — le primesc pe linie corespunzătoare. Pe ale dumneavoastră însă...

Yde repetă :

— Vă rog să faceți lista. Peste cîtva timp, un curier diplomatic o să vă aducă dispozițiile necesare. Și vă mai rog ceva : zilele acestea, la plantația pe care lucrez, a venit o japoneză în vizită la fiica stăpînului plantației. Nu demult, am călătorit cu ea pe un vapor care a plecat din Yokohama. După toate aparențele, are foarte mulți cunoscuți printre americani și poate că ne va ajuta. Înfățișarea ei este potrivită pentru asta.

— Cum o cheamă ?

— Pe vapor spunea că o cheamă Hayami Mariko. Ați auzit de ea ?

— Nu. Și Kita se întoarse spre șofer : Abe, tu o cunoști pe fata asta ?

Șoferul răspunse evaziv :

— Probabil că cineva trebuie s-o cunoască.

Yde continuă :

— Aș vrea s-o cunosc prin cineva. Cu ajutorul dumneavoastră. Dar, în prealabil, vă rog să strîngeți informații despre ea. Nădăjduiesc că...

Privind pe geam, Kita spuse repede :

— Coborîți aici. Imediat după cotitură e stația de benzină și o cazarmă. Așa că să nu vă arătați pe-acolo. Îl salută și bombăni supărat : Fiți atent și feriți-vă !

— Vă rog să mă iertați pentru grijile pe care vi le pricinuiesc — rosti politicos Yde. Și dumneavoastră fiți atent !

De îndată ce mașina își încetini viteza, Yde făcu o plecăciune și sări jos. Automobilul porni în goană, urcînd muntele, și jos, în dreapta drumului, apăru marea.

— Asta o să mă-ncurce zdravăn — și Kita plescăi din limbă. Un individ destul de nerușinat. Sigur c-o să-mi ceară să i-l dau pe Nisina sau încă pe cineva. Și nu-mi place deloc toată povestea asta cu pașaportul mexican... Poate să se sfîrșească prost !

— Dar are experiență — observă Abe — a lucrat la Șanhai. Mi-a spus Nisina...

— Aici nu sîntem la Șanhai, tîmpitule ! țipă Kita. Acolo se aflau în radă navele noastre de linie. Nu era deloc riscant. Acolo putea să lucreze orice

idiot. Și, după o scurtă pauză, adăugă : Probabil că va trebui să te dau lui Yde.

Abe se întoarse spre Kita și zise cu glas rugător :

— Poate mai bine pe altcineva...

— Ai să îndeplinești numai anumite sarcini date de el. Dar, bagă de seamă, nici un cuvînt despre activitatea mea, ai înțeles ? Eu n-am să spun nimănui din ce dandana te-am scos, auzi ?

Abe încuviință tăcut din cap. Kita îi trase un pumn în spate :

— Dacă trăncănești ceva, te dau pe mîna poliției cu măruntaie cu tot. Pe mîna lui Bullygant. Asta, în doi timpi și trei mișcări, te trimite pe scaunul fierbinte.

— N-am să suflu un cuvînt.

— Și, mai ales, despre faptul că eu mă întîlnesc cu Bullygant. Să-ți pui lacăt la gură. Ai înțeles ?

Abe mîrîi și dădu din cap.

Pentru orice eventualitate, Kita îi porunci să mai facă cîteva ocoluri. Mașina înconjură încă o dată muntele Tantal, apoi trecu în mare viteză pe țărmul răsăritean, pînă la templul mormonilor și, întorcîndu-se înapoi, o luă pe drumul ce trece prin Kuurau, spre oraș. Nu-i urmărise nimeni. Cînd începură să coboare spre oraș, Abe spuse :

— O cunosc pe Hayami Mariko. A învățat la aceeași școală cu soră-mea. Acum Mariko e studentă la medicină.

— Să spui toate acestea în scris — îi porunci Kita.

— În ultimul timp se duce des la o farmacie de pe strada noastră. Mi se pare că cumpără ierburi de leac pentru bunica ei.

— A cui e farmacia ?

— A unui coreean... îl cheamă An Huan Su, pe Maunakea Street.

— Să pui totul pe hîrtie și să-mi aduci mîine dimineață.

27 septembrie

Datorită caracterului strict secret al documentelor care aveau simbolul „Magic", se ordonase să nu fie folosite stenografe și dactilografe. De aceea, Biroul T, cum era denumit grupul de traducători din limba japoneză din secțiile Extrem Orientului ale serviciului de informații de pe lîngă Comandamentul flotei, semăna cu o mînăstire de călugări. În capătul coridorului lung de la etajul II al clădirii comandamentului, unde se afla instalat misteriosul Birou T, femeile nu aveau acces.

Textele traducerilor erau puse pe biroul lui White. El le citea, făcea corecturi și le înmîna lui Donahue, iar acesta, la rîndul său, le ducea căpitanului de rangul III Makkolla sau direct șefului Direcției de informații, Wilkinson. Traducătorilor li se cerea să traducă din japoneză repede și corect, dar nu li se putea pretinde să le dactilografieze fără greșeală. De aceea White primea de obicei niște texte foarte mîzgălite, făcea la rîndul său corecturi și anumite completări. Nu era deci de mirare că, văzînd obișnuitele buletine „Magic", Donahue ridica mîinile și gemea :

— O mîzgăleală ca asta s-o prezint șefului ! Criminalilor !

Șefii așteptau nerăbdători traducerea telegramelor japoneze descifrate, citeau cu nesaț conținutul textului și nu-i interesa felul cum erau prezentate.

Criptoanaliștii flotei și armatei primiseră cîte două mașini „97" la care prelucrau toate informațiile primite prin „Magic". Cei din flotă prelucrau „Magic"-ul care se intercepta în zilele fără soț, iar cei din armată, cel interceptat în zilele cu soț.

În Biroul T lucrau ofițeri cu o înaltă calificare : lingviști care studiaseră în Japonia și se perfecționaseră apoi studiind cu profesorul de japoneză al Universității din Columbia, Eliseev, fiul fostului proprietar al celui mai mare magazin de coloniale din Moscova. Dar, cu toată pregătirea lor temeinică, munca traducătorilor din japoneză mergea foarte greu. Telegramele japonezilor erau scrise cu alfabetul latin, adică cu semne fonetice, și tocmai în aceasta consta marea primejdie, pentru că în limba japoneză multe cuvinte sună la fel, deosebindu-se doar în scris.

— Blestemată limbă ! ocăra încet locotenentul-major Page, un om pirpiriu, chel și cu ochelari. Să știi c-au inventat-o special pentru ca să le facă în ciudă tuturor acelora care o studiază. Poftim de-ți dă seama despre ce este vorba ! Organ, arteră, întoarcere, termen, navă-amiral, scrisoarea dumneavoastră, și așa mai departe, toate astea sună la fel : „kikan". Are optsprezece sensuri. Sau „isi", care înseamnă și piatră, și medic, și dorință, și moștenitor, și voința răposatului... Poftim, încearcă de înțelege despre ce-i vorba !

— Și mai înseamnă și moarte prin spînzurătoare — adăugă cu glas insinuant locotenentul-major Crife, care, din pricina înfățișării sale plăcute și a

talentului de a se vîrî sub pielea șefilor, fusese poreclit „Gheișa".

— Să știi că unul dintre noi se va spînzura — și Page oftă. Ieri am stat la o frază două ceasuri bătute pe muchie, pentru că măgarul de japonez care a cifrat telegrama a uitat să indice lungimea accentului de pe vocale. Și numai cuvîntul „Koto", dacă nu se indică durata accentului pe vocale, poate să aibă treizeci și trei de sensuri diferite.

— Totul depinde de context — zise White.

Page clătină din cap :

— Adeseori contextul nu te-ajută cu nimic. Ești nevoit să ghicești. Un coșmar, nu alta !

Gheișa își trecu mîna peste păr :

— În curînd o să chelim cu toții, ca Page.

Căpitanul-locotenent Shriver, un bărbat adus de spate, cu o șuviță căruntă în păr, se uită cu coada ochiului la Gheișa și spuse :

— Chelesc cei care gîndesc, așa că, în privința părului tău, să n-ai nici o grijă.

Shriver sosise de curînd de la Tokio, unde fusese ajutorul atașatului naval. Fusese rechemat în țară, la cererea guvernului japonez, datorită unui scandal pe care-l provocase la un banchet dat de ambasada turcă, în prezența primului-ministru, prințul Konoe. În toastul său, un consilier al ambasadei germane, nițel cam băut, se referise la calitățile antropologice ale rasei nordice și, în legătură cu aceasta, făcuse cîteva aprecieri prea puțin măgulitoare la adresa națiunii americane. Shriver se apropiase de consilier și-i trăsese un pumn zdravăn în bărbie. Nazistul a fost scos aproape leșinat pe brațe,

iar peste două zile Shriver fu nevoit să părăsească Japonia, în calitate de „persona non grata".

În ușă apăru silueta înaltă și zveltă a lui Donahue, fluturînd o mapă roșie din piele de safian.

— Ei, magilor, mișcați-vă ! spuse el, apropiindu-se de biroul lui White. Hai, dați-mi noua producție. Betty așteaptă.

Betty sau Stăpînul erau poreclele date de către ofițeri șefului Direcției operațiilor maritime, amiralul Stark, în realitate comandant suprem al forțelor maritime militare ale Statelor Unite ale Americii. Era foarte temut și toți știau că Donahue este rudă cu soția amiralului.

— Drăcovenia aia e gata ? îl întrebă Donahue pe White.

— Care ? Din Tokio la Honolulu ?

— Nu. Cea de ieri, mai scurtă, din Washington.

— Imediat am să controlez.

— Cine-a tradus-o ?

White arătă cu capul spre Gheișa. Donahue strînse din buze :

— În cazul ăsta, te rog să controlezi foarte bine. Data trecută, în lipsa ta, am luat „Magic"-ul de la el și... s-a întîmplat ceva destul de neplăcut.

Page rîse încetișor. Gheișa dădu dojenitor din cap.

— Dar ce s-a întîmplat ? se interesă White.

Cu toate protestele Gheișei, Page povesti : Gheișa a tradus „Magic"-ul și, fără a lua viza șefilor săi, White și Shriver, a pornit-o valvîrtej la Wilkinson, stîrnind o zarvă grozavă. În telegrama trimisă din Tokio de ministrul afacerilor externe către ambasadorul din Washington se cerea să se cumpere hărți geografice de la ambasadorul Port-Salut, ale lui fiind cele mai bune. Rezulta deci că unul dintre cei mai

de vază diplomați străini din Washington, cu rang de ambasador, le vinde japonezilor hărți, de bună seamă secrete. Telegrama fu imediat trimisă la Departamentul de Stat și la F.B.I., dar aceste instituții răspunseră că un asemenea ambasador nu figurează pe lista membrilor corpului diplomatic. În cele din urmă, s-a lămurit că nu era cîtuși de puțin vorba despre un ambasador cu numele de Port-Salut, ci despre brînza olandeză Port-Salut-Ambassador. Ministerul cerea să se cumpere și să se expedieze această brînză pentru banchetele ce se dădeau la Tokio.

— În „Magic" nu erau puse accentele — explică Gheișa, în hohotele de rîs ale celorlalți — și am încurcat cuvîntul „tiidzu" — brînză, cu „tidzu" — hartă geografică. Oricine poate să greșească cînd se grăbește.

— Cînd se grăbește să dea fuga la șef ca să-i ducă o știre senzațională — completă Shriver. Uite, pentru asta te-a și pedepsit Dumnezeu.

— Makkolla l-a făcut cu ou și cu oțet — zise Donahue, izbucnind în rîs. A țipat la el pînă a răgușit. Apoi luă telegrama de la White.

— E cu desăvîrșire lipsită de interes — spuse White. Ambasada de aici cere să i se trimită o duzină de servicii de ceai pentru a fi oferite în dar ziariștilor străini. Sînt indicate mărcile porțelanului și coloritul.

— Dimpotrivă, e foarte interesant — și Donahue puse „Magic"-ul în geantă. Este o chestie admirabilă, care dovedește că ambasadorul Nomura vrea să-i îmbuneze pe redactorii noștri de la ziare și pe observatori. Asta n-o face el de florile mărului.

White îi întinse o altă telegramă. Donahue se strîmbă și spuse :

— Nu înțeleg nimic, textul e din cale afară de murdar !

— E o chestie foarte interesantă — și White ridică un deget. Excepțional de importantă. Cînd ai să raportezi Stăpînului, să-i repeți de două ori fiecare cuvînt și să bați și din picior ca să-i intre bine în cap.

Donahue cercetă repede textul.

Din Tokio, de la ministrul afacerilor externe
către consulul general din Honolulu

Nr. 83

Începînd de azi, trebuie să ne comunicați datele relativ la nave, ținînd seama, în limitele posibilităților, de următoarele :

1. Acvatoriul din Pearl Harbor să fie împărțit în cinci zone restrînse. Informațiile, succinte, să fie încadrate în aceste zone :

Zona A — *acvatoriul dintre insula Ford și arsenal ;*

Zona B — *acvatoriul la sud și la vest de insula Ford ;*

Zona C — *Golful East Loch ;*

Zona D — *Golful Middle Loch ;*

Zona E — *West Loch și toate căile de acces care duc spre el.*

2. În ceea ce privește navele de linie, portavioanele și cuirasatele, comunicați numai despre cele aflate în port. Deși nu este prea important, dar, în limita posibilului, comuni-

cați care dintre ele sînt în radă, care în docuri. Pe scurt, să ne comunicați clasa și tipul navei. Dacă este posibil, comunicați-ne cazurile cînd sînt ancorate la chei mai mult de două nave.

Page își înalță capul din spatele unui maldăr de dicționare și zise încetișor :

— E foarte simptomatic „Magic"-ul acesta. Ei se pregătesc !

— Dumneata l-ai tradus ? întrebă Donahue.

— Nu, eu — răspunse Gheișa. Și garantez pentru exactitate.

— Așadar, încep să țină sub obsevație Pearl Harbor — spuse White. Trebuie să avertizăm serviciul nostru de contraspionaj.

Donahue ridică din umeri :

— Nu sînt decît date obișnuite referitoare la locul unde se află navele de război. Japonezii au strîns întotdeauna aceste informații. Noi, de asemenea. Dacă o să-ncepem să cotcodăcim pentru fiecare fleac...

Gheișa încuviință din cap :

— Nu trebuie să facem un caz senzațional din fiecare „Magic" — încheie el repede. Că doar nu sîntem ziariști !

White lovi cu palma în masă și strigă furios :

— Oare nu-i clar că pe japonezi îi interesează Pearl Harbor ? Doar scrie negru pe alb !

Donahue îl luă pe White de umeri și-i spuse :

— Nu urla, băiete ! Nu uita că tu nu citești tot „Magic"-ul. „Magic"-ul pe care-l descifrează cei de la armată nu-l cunoști. Iar eu citesc tot, fără excep-

ție, și am o imagine mai completă. Ministrul afacerilor externe al Japoniei, amiralul Toyoda, l-a și anunțat pe ambasadorul Grew că în curînd va fi trimis la Washington un diplomat de frunte, Kurusu. De ce crezi că-l trimit ? Pentru că la Tokio se intensifică curentul în favoarea obținerii unui compromis cu noi. Bineînțeles că ei vor face diferite figuri, căutînd să ne sperie, să ne macine nervii, ca să smulgă cît mai multe concesii, dar noi nu trebuie să ne dăm bătuți. Băieți, nu intrați în panică ! Să ne păstrăm capul limpede și să nu ne pierdem firea.

Donahue pocni din degete și, luînd telegramele, se îndreptă spre ușă. White îl ajunse din urmă pe coridor :

— Și totuși să raportezi atrăgînd atenția asupra acestei telegrame trimise la Honolulu.

Donahue își duse mîinile la piept și oftă :

— Nicky, trebuie să ai în vedere că primim o avalanșă de telegrame tip „Magic". Ne-au inundat de-a binelea. De aceea îi raportez lui Wilkinson numai ceea ce este foarte important, ceea ce are importanță pentru politica și strategia noastră. Iar „Magic"-ul tău în privința celor din Honolulu va intra în buletinul general, acolo unde prezentăm extrase sau scurte rezumate. Mai mult nu merită.

— În acest caz, mă duc și raportez singur — spuse White.

— Ți-a intrat în cap că japonezii vor să atace Pearl Harbor — și Donahue îl bătu drăgăstos pe White peste mînă. Află, dragul meu, că ei nu sînt atît de nebuni. Adîncimea portului este cam de treizeci de picioare, or asta înseamnă că un atac cu torpile împotriva bazei flotei noastre din Pacific

este absolut imposibil. Cînd sînt lansate, torpilele se afundă la o adîncime de cel puțin șaptezeci și cinci de picioare. Și, coborînd glasul, Donahue continuă : Și-n afară de asta... alaltăieri, la restaurantul hotelului „Willard", al doilea secretar al ambasadei japoneze s-a îmbătat criță și, luîndu-l gura pe dinainte, i-a spus unui diplomat portughez următorul lucru : la Tokio a început mîncătoria între cei din armată și cei din flotă. Cei din armată insistă ca să înceapă cît mai curînd înaintarea în direcția Urali, iar cei din flotă vor să ocupe numai Primorie, Sahalinul și Kamciatka. Iată la ce se gîndesc acum cei din Tokio, iar tu îi dai zor cu „Magic"—ul tău nerod. Se opri și-și duse degetul la gură : Ptiu, la naiba ! Cum de nu mi-am dat seama de ce te tulbură chestia asta ! La Honolulu locuiește japoneza care a călătorit cu noi. Am uitat cum o cheamă...

White dădu din umeri :

— Am început să ne scriem. E o interlocutoare foarte inteligentă.

— Admirabil ! Transmite-i un salut din inimă din partea mea. Și, amenințîndu-l cu degetul, Donahue continuă : Dar bagă de seamă, să nu cumva să scapi că te ocupi de „Magic" !

6 octombrie

În fundul grădinii consulatului general japonez din Honolulu, sub un bananier uriaș, ședeau pe rogojini Kita și partenerul lui, doctorul japonez din localitate. Între ei se afla o măsuță scundă pe care jucau *go*.

Partida decurgea în favoarea consulului general. Douăsprezece piese ale adversarului, dintr-un colț

al tablei, erau condamnate. Trebuia numai să prevină posibilitatea unui contraatac la centru, unde piesele lui Kita erau foarte împrăștiate. Doctorul era considerat ca un jucător de forță : anul trecut făcuse parte din rîndurile finaliștilor care jucaseră pentru titlul de campion al orașului Honolulu.

Kita luă o piesă și ridică mîna deasupra mesei : se hotărîse să înceapă un atac la centrul tablei. În spate se auzi o tuse ușoară și nisipul scîrțîind. Kita se încruntă : din nou era întrerupt. Pe cărare venea Morimura, sublocotenent de marină, care lucra aici în calitate de viceconsul, sub numele de Yoshikawa. Alături de el mergea un necunoscut, purtînd o pălărie cu boruri largi, care-i acoperea fața.

Apropiindu-se, necunoscutul își scoase pălăria : era căpitanul-locotenent Yde. Mai fusese de cîteva ori la consulat să-și ridice scrisorile trimise de maică-sa și vizitele sale nu atrăseseră atenția nimănui. La consulat veneau o mulțime de japonezi cu diferite interese : pentru a primi viza, pentru a obține diferite acte, pentru a primi recomandări și comisioane. Kita știa că Yde închiriase o locuință undeva, în apropierea plantației de ananas. Lucra la biroul plantației, la sectorul de ambalaj.

Kita și Yde se îndepărtară puțin. Yde făcu o plecăciune adîncă :

— Iertați-mă pentru nepolitețea de care am dat dovadă data trecută. Sînt foarte amărît că s-a întîmplat așa. Și mai făcu o plecăciune : Am o rugăminte. Trebuie să trimit atașatului naval de la Washington un plic. Dar nu pot să încredințez acest plic decît unui ofițer de marină.

Kita îi răspunse cu răceală :

— Nu știu cînd o să mai treacă prin Honolulu o navă de război. Zilele acestea a fost aici căpitanul de rangul III Nakadzima, călătorea cu vasul „Hikawa-Maru" ca barman. M-am întîlnit cu el.

— Este regretabil că n-ați găsit de cuviință să mă anunțați și pe mine.

— Peste o săptămînă va trece pe-aici un curier diplomatic. Puteți să-mi încredințați mie plicul. Iar eu am să-l însărcinez...

Yde clătină din cap și spuse în șoaptă :

— Nu pot să încredințez unui curier diplomatic obișnuit un plic care conține raportul meu referitor la planul de acțiune. Și nici dumneavoastră nu pot să vi-l încredințez.

Kita izbucni :

— N-aveți încredere în mine ? Luați aminte că mi se încredințează lucruri mult mai serioase decît... hîrțoagele astea ale dumneavoastră.

— Sînt foarte necăjit că ați ascuns de mine venirea căpitanului de rangul III Nakadzima. Yde lăsă ochii în jos și începu să vorbească cu glas înăbușit : Ați adus prejudicii activității mele. Și vă rog să aveți în vedere că, atunci cînd cineva îmi prejudiciază activitatea, nu șovăi nici o secundă. Aceasta este regula mea de comportare.

— Și eu am o regulă : de a pune interesele muncii pe primul plan și de aceea... Kita privi în spate : doctorul și Morimura plecaseră, pesemne ca să nu le stingherească discuția în probleme de serviciu. Kita întrebă pe un ton tăios : Alte întrebări mai aveți ?

— Vă rog să mă iertați că v-am răpit timpul. Yde făcu o plecăciune. Am vrut numai ca în relațiile dintre noi totul să fie limpede. Dumneavoastră sîn-

teți un om care se emoționează ușor, un temperament coleric. Eu însă știu întotdeauna să mă stăpînesc și nu-mi ies din pepeni niciodată. Dar dacă se va mai repeta încă o dată scena de azi — și un zîmbet abia schițat îi flutură pe buze — ei, bine, eu, cu sînge rece, am să vă ucid. V-o făgăduiesc cu toată fermitatea.

— Mă amenințați? Și Kita făcu un pas înainte. Nu-s dintre cei care se sperie.

Yde încuviință din cap:

— Știu. Altfel n-ați fi lucrat aici. Eu însă am o regulă: dacă cineva mă stinghерește în activitatea mea, nu mai stau pe gînduri. Și consider de datoria mea să vă aduc la cunoștință acest lucru. N-aș vrea să văd cadavrul dumneavoastră mutilat. Or, eu, în numele datoriei mele, am mai recurs la astfel de măsuri.

Kita zîmbi ironic și, scoțîndu-și portțigaretul din buzunar, își aprinse o țigară:

— Știu ce i s-a întîmplat unui corespondent japonez din Șanhai. Cadavrul lui decapitat a fost găsit pe teritoriul concesiunii franceze.

Yde băgă mîna în buzunar și-și săltă ușor poala hainei — de cureaua pantalonilor atîrna un cuțit japonez într-o teacă de lemn.

Dinspre terasă răsunară glasuri de copii.

— Să nu fim impulsivi — spuse cu glas stins Yde. În primul rînd, să ne facem datoria. Ce noutăți v-a mai comunicat Nakadzima?

Trăgînd de cîteva ori cu nesaț din țigară, Kita răspunse cu glas liniștit:

— În apropierea țărmurilor Japoniei au avut loc mari manevre ale flotei reunite și totodată s-a făcut repetiția operației „I".

— Și ?

— A decurs bine.

— Dar atacul cu torpile ?

— Despre asta Nakadzima nu mi-a vorbit.

Yde zîmbi, arătîndu-și dinții :

— Și era cel mai important lucru. Mie mi-ar fi spus. Pînă cînd nu se va rezolva problema referitoare la posibilitatea unui atac cu torpile, nu are nici un sens să se înceapă operația.

Kita se uită la ceasul de la mînă :

— V-am rugat să treceți astăzi pe aici pentru că am aflat cîte ceva în privința lui Hayami Mariko. Yde făcu o plecăciune. Kita continuă : E studentă aici, la universitate ; tatăl ei, care a murit, era japonez, profesor la colegiul din Oahu, mama e coreeană și lucrează la muzeul Bishop. Am aflat de ce fata a fost plecată în Japonia : a murit unchiul ei din Nagoi și s-a dus să aranjeze o chestiune referitoare la moștenire. Astăzi puteți s-o vedeți. Asociația tineretului creștin dă o recepție în cinstea pastorului Rambow, epitropul școlii japoneze din localitate, care pleacă în Anglia. Am aranjat ca să faceți cunoștință cu tînăra.

— Mi-e teamă — și Yde, ducîndu-și mîna la gură, tuși — ca apariția mea să nu pară ciudată...

— Nu, în ceea ce privește acest lucru să n-aveți nici o grijă. Astăzi o să fie acolo multă lume și, mai ales, japonezi. Nimeni n-o să vă dea vreo atenție. Numai dacă n-o să înjunghiați pe careva.

— Să plec chiar acum ? întrebă Yde.

— Da. M-ați rugat să vă dau un ajutor de nădejde pentru însărcinări speciale. Vi-l pun la dispoziție pe Abe. El o să vă facă cunoștință cu Hayami Mariko.

— Cine-i Abe ?

— Un șofer de taxi. V-aduceți aminte ? Ne-a dus atunci, noaptea, pe amîndoi.

— Aha, acela ?... Unul cu fața rotundă ? Nu cumva vorbește prea mult ?

— Nu, e foarte isteț și îndrăzneț, numai că e cam impulsiv.

Yde zîmbi :

— Ca dumneavoastră ? Nu-i nimic. De va fi nevoie, îl potolesc eu. În general, îmi plac oamenii impulsivi, așa ca dumneavoastră. Se aprind repede, dar se liniștesc la fel de repede. În marea lor majoritate, astfel de oameni nu știu să se prefacă.

Kita izbucni în rîs :

— Firea mea impulsivă mi-a stricat mult în viață. Dar nu sînt prefăcut. Porni alături de Yde, pe cărarea ce ducea spre poarta lăturalnică. Ieșiți în stradă și, în dreapta, lîngă bufetul chinezesc, o să vedeți o mașină galbenă. Abe o să vă ducă.

Yde îi mulțumi consulului general și găsi repede mașina. Abe porni pe Kalakao Avenue. Peste tot atîrnau drapele ; grupuri numeroase de elevi de marină în uniforme albe umblau forfota de colo-colo. Abe îl lămuri : a sosit o navă-școală din San Diego, cu elevii școlii de marină ; pentru fetele din oraș e mare sărbătoare.

— Tu ești japonez american ? întrebă Yde.

— Părinții mei au venit de mult aici și au căpătat cetățenia americană — răspunse Abe. Eu m-am născut aici.

— Te-ai născut în America, dar în sufletul tău ești japonez — zise Yde, privind țintă în oglinjoara în care se reflecta fața trandafirie a lui Abe. Cunoști procedeele karate ?

— Nu, eu am făcut box. Am luat parte și la campionate...

— Boxul e o distracție pentru copii. De box n-au decît să se ocupe fetele. Karate este însă, într-adevăr, ceva bărbătesc. Am să te învăț cum să adormi pentru totdeauna un om cu o singură lovitură. Curat și frumos !

Vila unde avea loc recepția se afla pe panta lină a Punch-ball-ului. Veselia era în toi. Oaspeții de onoare ședeau pe verandă, în jurul pastorului, un om în vîrstă, cu o frumoasă coamă căruntă, semănînd mai mult a dirijor sau violonist. Toți purtau ghirlande de flori galbene în jurul gîtului.

În poiana din fața casei, așezate direct pe frunze de palmier, se aflau gustările. Ceva mai la o parte erau măsuțele, unde oaspeților li se serveau cocteiluri. Serveau havaiene pe jumătate goale, în fuste de un roșu și galben aprins. Cîteva japoneze tinere, împreună cu havaienele — toate în fuste din frunze mari — dansau „hula-hula". Ceva mai la o parte, sub copaci, ședeau japonezi în cămăși înflorate și cîntau la chitare cu strune de oțel.

— Bagă de seamă să n-o încurci cumva — îl avertiză Yde. Mă cheamă Domingo Akino și sînt japonez mexican.

Abe dădu din cap, se apropie de o japoneză în vîrstă, cu fața acoperită de un strat gros de pudră albă, îmbrăcată într-un kimono de brocart cu desene argintii semănînd cu solzi de pește. Japoneza se înclină în fața lui Yde și-l pofti la o măsuță, unde oaspeților li se serveau băuturi de fructe, coca-cola și tonic-water. Lîngă măsuță stătea Mariko, într-o rochie de culoarea bananei, cu orhidee de mai multe culori prinse în păr.

— Ce serviți? întrebă ea. Grape-tonic sau...

Yde se înclină :

— Am călătorit împreună cu vaporul din Japonia, vă amintiți?

Uimită, Mariko făcu ochii mari :

— Dumneavoastră sînteți? Mi-amintesc... Sînt foarte bucuroasă să vă văd. Se pare că erați bolnav și veneați foarte rar pe punte. Ați călătorit împreună cu un domn mai gras, cu mustăcioară. E și el aici?

Yde rîse încetișor :

— A avut ghinion. La San Francisco a nimerit pe mîna unei femei care l-a curățat de bani și s-a spînzurat. Mariko clătină din cap fără să spună nimic. Iar eu m-am stabilit aici. Lucrez la o plantație — continuă Yde. Și-am de gînd s-o aduc și pe bătrîna mea mamă.

Mai adăugă că aici n-are aproape de loc cunoscuți și c-ar fi foarte fericit dacă fosta lui tovarășă de călătorie l-ar ajuta, dîndu-i niște sfaturi.

Mariko turnă suc de portocale într-un pahar și, vîrînd înăuntru un pai, i-l întinse lui Yde. Îi spuse c-ar fi trebuit să se adreseze în primul rînd biroului coloniei japoneze, dar ea, bineînțeles, va fi fericită să-l ajute cu ce-i va sta în putință. Își dădură reciproc adresa și numărul de telefon. Yde îi spuse că este născut la Nagoia, iar Mariko îi spuse că și răposatul ei tată se născuse acolo.

— Înseamnă, așadar, că sîntem aproape concetățeni — zise Yde și făcu o plecăciune.

În poiană începu dansul. Un tînăr smead, frumos, filipinez probabil, se apropie de Mariko și-o invită la dans. Mariko își ceru scuze și plecă cu el.

Abe îl pofti pe Yde să ia loc pe iarbă, în fața platoului cu gustări — salate de fructe, pui în unt de cocos, tăiței cu caracatiță, homari copți în spuză și pește în sos dulce. O havaiană tînără îl servi pe Yde cu o cană de rachiu chinezesc de orez.

În fața verandei începu concertul. Întîi se produse un cor de copii, interpretînd cîntece japoneze, havaiene și englezești, apoi un japonez în veșminte de samurai, în pantaloni largi și lungi, începu să facă scamatorii.

La marginea poienii, unde staționau mașinile, se plimbau agale, în spatele cocotierilor, doi indivizi : Bullygant, agent special al F.B.I.-ului, un bărbat brunet, îndesat, și ajutorul lui, Riggs, un blond spălăcit, înalt și cu ochelari de soare.

Îl urmăreau pe coreeanul An Huan Su, un bătrîn costeliv, cu mustățile subțiri, atîrnînd în jos, proprietarul magazinului de medicamente orientale. Coreeanul ședea într-un șezlong, alături de o americană corpolentă, cu pălărie roșie.

— Mi-au trimis-o direct acasă — spuse Bullygant, cu glas răgușit. S-ar putea să fie o glumă, dar s-ar putea să fie adevărat. Nu prea-mi vine să cred că acest coreean...

— I-ai raportat șefului ? întrebă Riggs.

— Da. Shivers spune că orice anonimă trebuie privită cu prudență.

— Ți-aduci aminte că anul trecut am primit o anonimă conținînd un denunț împotriva proprietarului barului de pe North Street ? Pînă la urmă s-a dovedit întemeiată. Am descoperit acolo două fumătorii de opiu.

Bullygant se scărpină în bărbie :

— Acolo era clar, se temeau de răzbunarea celui care întreținea bordelurile. Pe cînd aici... De ce nu s-a prezentat personal ?...

— Și ce e de mirare ? Riggs ridică din umeri : I-e frică ! Face parte dintr-o bandă secretă și se teme să se dea în vileag. Dacă punem laba pe el și înfundă pușcăria ? I-e teamă și de ceilalți banditi. N-or să-i ierte trădarea. Și nici cu banda nu vrea să rămînă.

Bullygant îi răspunse cu glasul lui răgușit :

— Pînă acum, An Huan Su n-a fost suspectat niciodată. Dar în anonimă, informațiile sînt exacte. În urma verificării s-a dovedit că, într-adevăr, un văr de-al lui a fost acum trei ani în Rusia și i-a trimis de acolo o carte poștală, probabil cu un text cifrat. Așadar, An Huan Su are legături cu Moscova.

— E foarte posibil că de-acolo vin cu vaporul agenți de legătură și-i transmit misiuni. Poate că Pearl Harbor interesează serviciul de informații al roșilor.

— Roșilor nu le arde acum de noi — bombăni Bullygant. Ce rost ar avea să spioneze aici ?

— Ei pot să transmită informațiile altor sploni și să facă schimb de informații. Și-n afară de asta, pot să facă diversiuni și apoi să le pună pe seama altora. Ce indicații ți-a dat șeful ?

Bullygant strînse din umeri :

— Shivers zice că va trebui să ne ocupăm de farmacistul ăsta coreean. În anonimă se spune că în farmacia de pe Maunakea Street vin noaptea diverși oameni și că el, corecanul, se duce adesea în port cînd sosesc vapoare. Oare o fi, într-adevăr, șeful agenturii rusești din Hawaii ?

Riggs șopti :

— Dar dacă descoperim aici o filială a spionajului roșu ? Ar fi grozav !

Bullygant icni încetișor și scoase din buzunarul hainei un chiștoc de țigară de foi.

16 octombrie

— Începutul operației „Ospățul lui Lucullus" a fost fixat pentru ora 20 — anunță Gheișa. Vă prezentați toți la oră fixă. Uniformă de semigală, se poate și fără orhidee la butonieră. Parfum „Milord" sau „Dandy". În caz de lipsă totală de bani, „Ambre" al lui Guerlain. Expresia feței : cea mai sărbătorească.

Reușise să dea o fugă pînă la frizeria hotelului „Mayflower", să-și ia de la croitor o nouă uniformă și să-și cumpere și o șapcă, astfel că strălucea tot, ca un cuirasat care primește la bordul său vizita unui președinte.

Invitația făcută de Wilkinson îi mirase pe toți. Pînă atunci, șeful direcției nu invitase niciodată pe nici un subaltern. Era întotdeauna ireproșabil de corect, dar îi ținea pe toți la distanță. Totuși, de data aceasta renunțase la obiceiul lui, de dragul surorii sale mai mici, Diana, o fată cu părul arămiu și cu picioare lungi.

Era socotită una dintre cele mai bune jucătoare de tenis din capitală. Anul trecut, împreună cu fostul aghiotant al fratelui său, căpitanul-locotenent Powel, ocupase locul doi în campionatul Departamentului Marinei. Succesul obținut pe terenul de tenis a dus la solemnitatea de astăzi — logodna

Ceremonia capitulării oficiale a înrăitului celibatar Tommy Powel trebuia să aibă loc în casa lui Wilkinson.

Primiseră invitații numai unii dintre subalternii lui Sifford — criptoanaliștii și traducătorii de japoneză din Biroul T al lui Kramer. Pe scurt, fuseseră invitați numai cei care participau la „Magic".

Page găsi cu greu casa lui Wilkinson. Rătăci mult cu mașina pe strada aceea îngustă, pe lîngă vilele mici și demodate, cu un singur etaj, acoperite de iederă, cu obloane la ferestre și cu grădinițe minuscule în față.

Wilkinson locuia într-o căsuță vopsită verde-închis, vizavi de casa de rugăciuni a baptiștilor și alături de un loc viran nu prea mare, pe care erau parcate mașini și autobuze. Strada era foarte liniștită, fiindcă mașinile treceau arareori pe acolo. Dacă nu s-ar fi văzut cupola Capitolului, ce se înalță deasupra acoperișului unui hotel din apropiere, ai fi avut impresia că te afli undeva, într-un orășel de provincie.

La ușă, în loc de sonerie, se afla un ciocan de lemn. Page rîse pe înfundate ;

— Asta-i în stilul lui.

White rîse și el. Vila era în stilul tipic epocii colonizării Americii. Straturile cu gherghine din fața verandei și ciocănelul de lemn se armonizau perfect cu respectabilul și cumpănitul Wilkinson, care semăna mai curînd cu un pastor decît cu șeful serviciului de informații al marinei militare.

Ușa le-o deschise o negresă grasă, destul de plăcută la înfățișare, cu o boneță albă și scrobită. În

vestibul stăruia un miros de parfumuri vechi aducînd cu moscul.

Oaspeții erau toți prezenți. Ședeau în salonul semirotund, cu mobilă Chippendale din mahon, și pe veranda acoperită, ce dădea într-o curte interioară, cu gazon și tufe tunse de măceș.

Printre musafiri, White îl recunoscu pe contraamiralul Terner, locțiitorul lui Stark, un bărbat înalt și elegant. Alături de el ședea căpitanul de rangul III Makkolla, pirpiriu, smead, semănînd mai degrabă cu un portorican.

Diana, într-un troacar de brocart japonez, îmbrăcat peste o rochie de seară, cu o diademă strălucitoare în păr, ca o coroană, servea oaspeților cupe cu cocteiluri.

Se apropie de White :

— Ăsta e „Daykiri", ăsta e „Manhattan" și ăsta este „B-and-B". De care doriți, amirale ?

White făcu o plecăciune de modă veche :

— Mă măguliți, ducesă. Mai am încă mult pînă la stelele de amiral.

Diana își scuturâ pletele :

— Pentru mine, astăzi toată lumea este o grădină paradisiacă și toți oamenii amirali.

Deodată, în fața lor apăru silueta elegantă a Gheișei, care spuse înclinîndu-se :

— Chiar și eu ?

Diana îi atinse obrazul cu degetul mic :

— Nu, dumneata, Dick, ești astăzi un adevărat prinț.

— De Monaco — precizâ Shriver, luînd o cupă de pe tavă. De ruletă.

— Iar dumneavoastră ? se adresă Diana lui Page. Vreți un „Old Fashion" ?

— Nu prea mă pricep la cocteiluri — răspunse stingherit Page. Aș vrea ceva mai tare și mai iute.

— Atunci duceți-vă în sufragerie. Acolo oficiază Tom. El o să vă pregătească un adevărat exploziv.

— Amirale Page, vă recomand un cocteil strașnic — spuse Gheișa — „cîinele murat". Se face din gin, grepfrut și sare.

— În loc de gin e mai bine să pui votcă rusească — propuse Shriver.

Donahue se apropie de ei, cu paharul gol în mînă. Strîmbînd din nas, spuse :

— Să nu ne stricăm petrecerea cu nici o băutură moscovită. Dintre toate votcile, nu recunosc decît pe cea daneză, *aalborg aquavit*. E o băutură admirabilă. Te doboară fără să-ți dai seama.

Luă o cupă de la Diana. Ridicînd sus tava, fata trecu pe verandă. Donahue bău o înghițitură și, plescăind din buze, spuse :

— Direcția germană de informații a și anunțat că sfîrșitul războiului în Răsărit este un fapt împlinit. Ieri am fost la un *cocktail-party* la atașatul militar german. Acolo s-a spus că armatele rusești sînt încercuite în regiunea Briansk și dincolo de Smolensk. Drumul spre Moscova e deschis.

— Prostii ! zise supărat Shriver. Azi-dimineață aghiotantul lui Wilkinson mi-a spus că rușii au început să-și retragă armatele din Extremul Orient și le trimit pe frontul Moscovei.

— Rușii au aflat probabil că japonezii n-or să-i atace — spuse White. Rușii au un serviciu de informații excelent.

Donahue pufni zgomotos :

— Dac-ar fi avut un serviciu bun de informații, ar fi știut din timp despre atacul lui Hitler, nu s-ar

fi lăsat atacați pe neașteptate în acea dimineață de duminică...

— De data asta însă, rușii au aflat că japonezii or să-i atace — declară cu un aer autoritar Gheișa. Și de aceea își vor retrage armatele din Primorie. Dintr-o clipă într-alta pot să piardă Moscova, așa că n-o să le mai ardă să apere Vladivostokul.

White făcu un gest de lehamite cu mîna și ieși pe verandă. Acolo Kramer discuta plin de însuflețire cu doamnele. Era vorba de propunerea pe care anul trecut America o făcuse francezilor de a le da un torpilor de cel mai nou tip, în schimbul Venerei din Millo. Afacerea nu se încheiase deoarece francezii, cu toată situația lor disperată, s-au încăpățînat. Kramer fu de părere că ar fi trebuit totuși să le mai dea, pe lîngă torpilor, și vreo două submarine. Părerile doamnelor erau împărțite. Unele considerau că un asemenea schimb era inadmisibil. După părerea altora, trebuia să li se propună francezilor nu un torpilor, ci alimente.

În toiul discuției, Wilkinson și Diana invitară oaspeții la masă. White și Page se așezară la capătul mesei, în apropierea logodnicilor, unde se aflau tinerii pînă la gradul de căpitan-locotenent. Gheișa se simțea în elementul său : glumea, spunea anecdote, îi imita pe cîntăreții celebri de jaz și făcea diferite scămatorii. Stîrni chiar aplauzele entuziaste ale comesenilor cînd scoase de după gulerul lui Page un sutien de dantelă.

La celălalt capăt al mesei, unde stăteau șefii, se auzeau frînturi de discuție. Se comentau ultimele vești primite de la Tokio, referitoare la căderea gu-

vernului prințului Konoe și la venirea la putere a generalului Todzio.

Terner își exprimă părerea că schimbarea cabinetului la Tokio nu înseamnă altceva decît ascuțirea rivalității dintre curtea imperială, armată și marină. Majoritatea demnitarilor din jurul împăratului vor să ajungă la o înțelegere cu America. Toată problema se reduce la găsirea posibilității încetării războiului cu China, păstrînd însă intact prestigiul Japoniei.

— Ambasadorul Nomura este și el pentru convenție — spuse Wilkinson. Nici un japonez lucid nu dorește războiul cu noi.

Page îi dădu un cot lui White și-i șopti :

— Uită-te atent la Makkolla. Judecînd după expresia feței, nu împărtășește optimismul nătîng al șefilor.

Donahue aduse vorba de armata de Cuantun, spunînd că a fost dublată ca număr și că Secția I a statului-major al Japoniei a început să elaboreze un nou plan de atac al Siberiei, prevăzîndu-se lovituri simultane pe cîteva direcții.

White și Page nu rămaseră la dans și refuzară să joace bridge. Donahue căuta să-l convingă pe White să joace cu Wilkinson și cu Terner. Era un prilej nimerit să-și cunoască mai îndeaproape șefii. Donahue îl prezentă pe White drept un maestru al bridge-ului.

— Mîine dimineață trebuie să fiu la birou devreme — spuse White. Am telefonat ofițerului de serviciu și acesta mi-a spus că a sosit un teanc întreg de „Magic".

Donahue îi puse mîna pe umăr lui White :

— Îmi pare foarte rău că pleci. I-am vorbit despre tine și soției lui Terner și ei îi plac discuțiile elevate

despre poezie. Dar ce mai e cu romanul tău epistolar cu nimfa din Hawaii ?

— Chiar acum am primit o scrisoare de la ea. Îmi scrie că a făcut cunoștință cu un japonez care a călătorit cu noi pe același vapor din Yokohama. S-a angajat la o plantație și s-a hotărît să se stabilească în Honolulu. Se pare că a trecut printr-o tragedie personală și și-a părăsit patria pentru totdeauna.

— Cine-i acest japonez ? întrebă Donahue.

— Un oarecare Akino, supus mexican.

— Și pentru ce-ți scrie despre acest cunoscut ? Ca să te facă gelos ?

— Nu. Își împărtășește impresiile ca unui prieten.

— Transmite-i salutul meu sincer, din toată inima — și Donahue își duse mîna la piept. Eu totuși cred că este spioană japoneză. Fii prudent !

Fiindcă micul hotel unde locuiau White și Page era în apropiere, iar ei doreau să ia puțin aer, se hotărîră să facă o mică plimbare. White se așeză la volan pentru că Page băuse mai mult decît trebuia.

Străbătură Massachusets Avenue și cînd ajunseră în dreptul ambasadei japoneze, White micșoră viteza. Numai la o singură fereastră largă se vedea lumină prin storurile lăsate. Poate că acolo lucra criptoanalistul cifrînd textul ultimei telegrame, aceeași care mîine va apare pe biroul lui White.

Porniră în goană pînă la observatorul maritim, apoi întoarseră spre oraș, dar pe alt drum. Mai la sud de parcul Montrose și de cimitirul Okhill, lîngă pod, Page îl rugă pe White să oprească o clipă, ca să-și aprindă luleaua. După ce porniră din nou, se lăsă pe spetează scaunului și spuse printre dinți :

— Și Stăpînul, și Terner, și Wilkinson al nostru doresc cu ardoare ca japonezii să-i atace pe ruși. Și sînt atît de siguri de asta, că iau dorința lor drept realitate. Este cea mai primejdioasă eroare. White încuviință din cap. Și cei din armată cred la fel. Acolo toată conducerea, începînd cu generalul Marshall, este obsedată de ideea asta. Așteaptă atacul japonezilor în Primorie și sînt ferm convinși că așa se va întîmpla. E interesant ce gîndește președintele. Page își scoase luleaua din gură : Probabil că Marshall și Stăpînul îi servesc „Magic"-ul într-un sos corespunzător, străduindu-se să denatureze adevărul. Noroc că Roosevelt are mintea limpede. Dar tendința șefilor noștri mă îngrijorează foarte mult. Totul se poate sfîrși rău.

— Se poate sfîrși rău — repetă mecanic White.

5 noiembrie

Ambasada semăna cu un conac pierdut în munți și izolat de toată lumea. Viața la ambasadă era extrem de monotonă, apăsătoare și plicticoasă. Cei ce locuiau acolo — cîteva zeci de familii — se plictisiseră de moarte unul de celălalt. Toate subiectele de discuție fuseseră epuizate. Nu mai aveau ce discuta. Nu mai aveau de ce să se certe și pe cine să bîrfească. Toți știau totul unul despre altul, pînă în cele mai mici amănunte.

Se plictisiseră de moarte de vizitele făcute la conacele vecinilor — la ambasadele și misiunile altor țări. De fiecare dată același lucru — *five-o'clock*-uri cu ceai Lipton și crochete cu brînză, *cocktail-party*-uri cu cupe pline cu amestecuri de băuturi tari și

slabe. Și recepții cu aceleași gustări reci, pe care trebuia să le mănînci stînd în picioare.

De fiecare dată unul și același lucru. Totul era hotărît o dată pentru totdeauna : la ce ocazii să-ți pui haina neagră și pantalonii reiați sau fracul și cilindrul, pînă la ce oră se poate purta smochingul, cînd se cuvine să pui mănușile galbene și cînd cele albe, cînd trebuie să pui papionul alb și cînd cel negru, care colț al cărții de vizită trebuie îndoit și ce însemnări trebuie făcute pe cartea de vizită.

Receiving-line : la intrarea în sală, cînd toți se așază la rînd, în frunte cu ambasadorul și soția lui, și sfîrșind cu al treilea secretar și cu soția lui. Urmează apoi salutul protocolar, zîmbete, strîngeri de mînă și fraze ocazionale, iar peste un ceas și jumătate, din nou *receiving-line*, de data asta pentru a-ți lua rămas bun, și din nou strîngeri de mînă și saluturi conform etichetei.

A face vizite la celelalte consulate și a primi musafiri intrau în obligațiile de serviciu. Și asta de cîteva ori pe săptămînă, și de fiecare dată același lucru, așa cum s-a stabilit o dată pentru totdeauna, în vecii vecilor, cît timp vor exista pe pămînt diplomați, cu regulile lor de protocol diplomatic de neclintit.

Viața monotonă, îngrozitor de plictisitoare a consulatului era din cînd în cînd întreruptă de sosirea curierilor. Aceștia aduceau vești din patrie și din toată lumea, unde viața își urma cursul ei, care nu semăna deloc cu ceremoniile închistate de la *cocktail-party*-uri și recepții.

De fiecare dată cînd soseau curierii diplomatici din Tokio, ambasada prindea viață, de parcă toți făceau injecție cu apă vrăjită, începînd cu ambasadorul și terminînd cu băiatul care spăla mașinile. În afară de

corespondența oficială și scrisori de la rude, curierii diplomatici mai aduceau ceva fără de care nici un japonez nu poate să trăiască pe meleaguri străine: soia, ceai verde, pastă de bob, miso pentru supa de dimineață și alge presate.

În primul rînd, pe toți funcționarii ambasadei îi interesau scrisorile trimise de colegii lor, din care aflau diferite vești de la ministere și unele noutăți ce nu se publicau în ziarele din Tokio. Cele mai importante noutăți din Japonia se transmiteau acum în șoaptă, la ureche și, dacă parveneau în scris, atunci numai prin scrisori ce nu treceau pe la cenzura militară. Tocmai astfel de scrisori aduceau curierii diplomatici.

Ambasadorul Nomura era foarte fericit că sosise vechiul său prieten din Șanhai, partener de *madjong*, colonelul Maruya. În ultimul timp, în calitate de curieri diplomatici, veneau din ce în ce mai des militari, sub înfățișarea unor funcționari ai Ministerului Afacerilor Externe, fiindcă numai ofițerilor de carieră li se putea încredința corespondența cuprinzînd importante secrete de stat.

Ambasadorul hotărîse să stea de vorbă cu musafirul său între patru ochi. Maruya era un om bine informat și de la el putea să afle multe. Plecară, așadar, la cimitirul militar Airlinghton, unde lăsară mașina la poartă și o porniră pe jos, pe cărarea ce trece prin dreptul unei coline verzi ca smaraldul și brăzdată de rînduri albe și drepte de lespezi.

— Ce bine seamănă cu pietrele de *madjong* — observă zîmbind Maruya.

Nomura privi poiana acoperită cu gazon, ce se întindea dinaintea lor — era pustie.

— Tare mă tem că-n curînd pietrele de aici se vor înmulți — bolborosi el. Totul arată că începe un mare joc. Și pe-o tablă uriașă numită Oceanul Pacific.

— Ambasadorul Kurusu va veni aici peste cîteva zile. S-a hotărît să fie trimis cu avionul.

Nomura zîmbi :

— Sînt sigur că n-a zburat niciodată cu avionul. Te pomenești că o să moară de frică. Ambasadorul se opri, își scoase ochelarii de soare, îi șterse cu grijă și-i puse din nou. Eu nu-nțeleg la ce se gîndesc ai noștri din Tokio. O țin una și bună : „Nici un fel de concesii, nimic nimicuța". Și-n același timp : „Căutați totuși să vă înțelegeți cu Hull, să-l convingeți". Și-i la fel de ușor să-l convingi ca pe un Buda de piatră. Nu mai avem despre ce vorbi. Pur și simplu, stăm și tăcem, apoi începem să moțăim. Mai ales Hull.

— El nu fumează ?

— Nu. Nici eu, nici el nu sîntem fumători. El ține niște mătănii în mînă și le tot învîrtește pe degete, iar eu privesc gobelinurile din spatele lui, unde sînt reprezentați, în ordine cronologică, toți președinții Americii. Mi i-am întipărit în minte pe toți blestemații ăștia.

— Păcat că nu puteți juca *madjong*.

Nomura oftă :

— Eu nu știu dacă ai noștri vor, într-adevăr, să ne înțelegem... Sau toate discuțiile astea sînt purtate pentru a-i induce în croare.

— De bună seamă că vrem să ne înțelegem. Și, la rîndul său, Maruya oftă. Condițiile noastre sînt extrem de clare și simple. America trebuie să suspende ajutorul dat Ciunținului, să recunoască staționarea trupelor noastre în China și Indochina și să abroge interzicerea exportului în Japonia.

Nomura clătină supărat din cap :

— Oare cei de la Tokio cred în mod serios că America va înghiți asemenea condiții ? Noi cerem ca America să accepte tot ce-i cerem, fără ca ea să primească nimic în schimb. Îi cerem Americii capitularea fără dreptul de a trage un foc de pușcă. Asta este egal cu a cere unui jucător de *madjong* să nu înceapă jocul, să se recunoască bătut și să plătească banii. Ce idiot poate să sconteze pe așa ceva ?

Maruya chicoti, dar nu-i răspunse. Nomura îl întrebă :

— Este adevărat că cei din marină au început să se certe între ei ? Au ajuns pînă la noi astfel de zvonuri.

— O parte din marină s-a grupat în jurul ministrului marinei și consideră că o să ne fie greu să purtăm un război de lungă durată, pentru că totul se oprește la rezervele de petrol. Iar ofițerii din statul-major general al marinei, toți ca unul, îl sprijină pe șeful lor : „O să le-arătăm noi americanilor o a doua Țușima, de astă dată hotărîtoare, în mijlocul oceanului, lîngă Panama ! Și America o să capituleze !“ Amiralul Nagano și adepții lui consideră că nu va fi un război de lungă durată.

— Dar cei din armată ?

— La ei, înțelegerea este unanimă : toți ca unul vor să lupte. La sfîrșitul lui noiembrie, totul va fi gata. Planurile operațiilor împotriva Malayei, Birmaniei, Filipinelor, Indoneziei și Indiei vor fi elaborate definitiv. Acum se pun la punct ultimele detalii. De aceea, deocamdată, trebuie...

Nomura zîmbi ironic :

— Deocamdată trebuie să-l vizităm într-una pe Hull, să privim cum își deapănă mătăniile și să nu-

mărăm președinții de pe perete. Și toate acestea pînă la momentul potrivit.

După o scurtă pauză, Maruya îl întrebă :

— Dar ce crede Roosevelt ?

— El, din păcate, este intransigent în această privință și nu cred că o să accepte unele concesii pînă cînd noi n-o să acceptăm să ne retragem trupele din China.

Maruya clătină din cap :

— Rezultă, așadar, că nu mai avem nici un fel de speranță.

— Cum de nu... Există totuși o speranță. Altfel, de mult aș fi cerut cu insistență să fiu rechemat. Speranța constă în faptul că o parte destul de mare a politicienilor americani, cum ar fi Truman, Hoover, senatorii Nye, Taft și alții, nici nu vrea s-audă de intrarea Americii în război, nici în Europa și nici în Asia. Ei îi simpatizează în mod vădit pe nemți și sînt destul de bine intenționați față de noi. Așa că încearcă să-l convingă pe Roosevelt să-și asume rolul de mediator între Tokio și Ciunțin.

— Și pe dumneavoastră, probabil, vă prelucrează în acest sens ? zîmbi Maruya.

— Pe mine mă copleșesc cu amabilități. Ministrul poștelor, Walker, bancherul Baruch și pastorul Drawgt, toți trei sînt filojaponezi înfocați. Ei sînt convinși că, de îndată ce o să ne înțelegem cu America și o să încheiem pacea cu Ciunținul, diviziile noastre vor porni spre Urali.

Amîndoi izbucniră în rîs. Ajungînd la scara ce duce spre monumentul soldatului necunoscut, o porniră înapoi și ieșiră pe malul riului. Soarele, care apunea, lumina coloana monumentului lui Lincoln.

În spatele lui strălucea obeliscul lui Washington, semănînd cu o sabie.

— Dar vișinii noștri unde înfloresc? întrebă Maruya.

— În jurul obeliscului. După ce tăcu puțin, Nomura spuse gînditor: În general, misiunea mea este de a-i duce de nas pe americani, de a tărăgăna convorbirile pînă cînd cei din armată vor fi gata pregătiți și se va lămuri soarta Rusiei. Un rol greu. Mult mai potrivit pentru un actor decît pentru un amiral. Dar n-ai ce să-i faci: trebuie să-l slujești pe împărat.

Maruya dădu din cap. Se urcară în mașină și porniră încet spre oraș. Maruya ceru să treacă pe lîngă reședința lui Roosevelt. Mașina porni spre Pennsylvania Avenue și ocoli Casa Albă dinspre sud. Steagul nu era arborat, deci președintele lipsea. Se afla probabil la vila sa dinafara orașului. Pe pajiștea din fața reședinței, cîțiva școlari jucau base-ball.

Ambasadorul își conduse oaspetele la hotelul „Wardman-Park".

— De obicei, reținem camere pentru curierii noștri diplomatici la hotelul „Fairfax". Dar de data asta, am reținut pentru dumneavoastră o cameră la acest hotel. La etajul III locuiește însuși Hull. Pe unii dintre ambasadori îi primește chiar aici, în mod neoficial.

— Probabil că hotelul e înțesat de copoi — și Maruya zîmbi. Va trebui să fiu prudent pînă și cu hîrtiuțele pe care le arunc la coș.

Maruya coborî din mașină și-i mulțumi ambasadorului pentru plimbare. Nu apucă să se îndepărteze bine, că de mașină se apropie un american înalt, cărunt, îmbrăcat tot în negru. Și el coborîse atunci dintr-un taxi. Văzîndu-l pe ambasador, flutură mă-

nușa spre el. Nomura porunci șoferului să deschidă portiera.

— Ce mai faceți, amirale ? îl salută el pe american.

— Ce mai faceți, amirale ? îi răspunse acesta.

Amiralul Pratt, vechi prieten al ambasadorului, îl invită cu un gest :

— Voi fi foarte fericit dacă veți urca pînă la mine. Și eu locuiesc în acest hotel amărît. Ai mei sînt plecați la Philadelphia și eu m-am mutat aici. Aș vrea să vă spun cîteva lucruri interesante, amirale, și cu totul în particular.

Pratt și Nomura se îndreptară spre lift, prin holul pustiu. Pratt ocupa o cameră mică la etajul IV, la capătul coridorului. Ferestrele dădeau într-o curte murdară, ticsită de furgonete.

Ambasadorul refuză și whisky-ul, și cafeaua. Prietenii începură să vorbească de trecut. Își amintiră de vremea cînd Nomura era atașat naval la Washington și juca duminica golf cu Pratt, care lucra la statul-major. Pratt îi povesti amănunțit ce-i face familia, despre guta care-l necăjea, despre partidele de popice cu ministrul marinei Knox. Isprăvind această discuție intimă și prietenească, Pratt încuie ușa cu cheia, acoperi telefonul cu o pernă și, așezîndu-se în fotoliu, alături de ambasador, îl lovi cu palma peste genunchi :

— Prost merg treburile, prietene, foarte prost !

— Foarte prost !, consimți Nomura. Majoritatea celor din armata noastră s-au situat pe poziții intransigente, dar maiestatea sa dorește sincer să găsească o bază datorită căreia să ajungem la o înțelegere. Orice compromis e mai bun decît războiul. Războiul

dintre noi va fi o catastrofă pentru ambele părți. E înfiorător chiar să te gîndești.

— Noi, militarii, știm mai bine decît toți ce-nseamnă războiul. În condițiile tehnicii moderne, războiul este o încleștare în care vor pieri amîndouă părțile spre bucuria altora. În războiul dintre noi, învingător va fi un al treilea.

— Eu fac orice ca să schițez un drum spre un compromis oarecare, dar nu iese nimic. Nomura îl privi țintă pe Pratt: Ajutați-mă!... Conștiința mea refuză să accepte un război între țările noastre. Este prea monstruos.

— Am vorbit cu Hull de cîteva ori — rosti gînditor Pratt. Bătrînul susține că Congresul nu va ratifica nici într-un caz condițiile prezentate de cei din armata voastră. America își vede prestigiul diminuat dacă va accepta ca Japonia să-și mențină trupele în China. Discut cu dumneavoastră ca prieten... din proprie inițiativă. Trebuie să găsim neapărat un teren...

Nomura dădu din cap:

— Trebuie să găsim ceva. Fie chiar și temporar. Numai ca cele două părți să-și păstreze prestigiul.

Pratt îl bătu din nou pe genunchi pe ambasador:

— Trebuie să găsim un oarecare *modus vivendi*, o formulare acceptabilă pentru ambele părți. Va fi cea mai mare idioțenie dacă ne vom încăiera. Și, coborînd glasul, Pratt continuă: Apropo, trebuie să-ți spun că avem informații referitoare la faptul că rușii au început să-și retragă armatele din Extremul Orient. Vor să-i oprească pe nemți în înaintarea lor spre Moscova.

— Și noi știm asta — spuse Nomura, cu glas la fel de scăzut. Noi nu credem însă că nemții vor reuși

să le vină repede de hac rușilor. Procesul de lichidare a puterii militare a Rusiei va fi destul de îndelungat.

— Dar dacă războiul va izbucni între noi — și Pratt duse un deget în dreptul nasului — situația se poate schimba radical.

— Și nu în folosul țărilor noastre — observă Nomura.

Pratt își trase fotoliul alături de ambasador și începu să-i vorbească încetișor :

— Atît noi cît și dumneavoastră trebuie să ne păstrăm libertatea de acțiune. Nici într-un caz Japonia nu trebuie să intre în război împotriva noastră și a Angliei. Dumneavoastră trebuie să vă păstrați flota intactă. Acesta este atuul vostru principal. Și la viitoarea conferință de pace, glasul dumneavoastră va răsuna foarte impunător, sprijinit fiind de cele mai noi nave de linie și portavioane. Iar noi o să vă susținem în problema Sahalinului și a Primoriei.

Nomura își scoase ochelarii și-și privi vechiul prieten, mijindu-și singurul său ochi :

— Dar în privința Kamciatkăi ? întrebă el cu voce dulceagă.

Pratt își plimbă privirile peste harta Americii, atîrnată pe un perete :

— Kamciatka, dragul meu, se învecinează cu Alaska noastră.

Nomura privi și el harta și spuse încet, dar insistent :

— Kamciatka se învecinează cu insulele noastre Kurile.

Pratt îi răspunse pe un ton împăciuitor :

— Toate problemele acestea vor figura pe ordinea de zi a viitoarei conferințe de pace. Acum e prea

devreme să vorbim despre ele. În momentul de față trebuie să ne gîndim cum să evităm o catastrofă în Oceanul Pacific.

— Ai dreptate ! consimți Nomura. În nici un caz, noi nu trebuie să ne războim între noi aici. Am să depun toate eforturile pentru ca, într-un fel oarecare, să ieșim din impas. Sînt gata să-mi dau viața pentru ca America și Japonia să meargă mînă-n mînă, asigurînd pacea în Oceanul Pacific.

Pratt se sculă și-i puse mîna pe umăr :

— Trebuie neapărat să ajungem la un compromis. Și într-o formă care să asigure menținerea prestigiului Japoniei în problema evacuării trupelor japoneze din China. Trebuie să ne înțelegem în principiu, iar asupra termenului de evacuare trebuie elaborată o formulare cît mai elastică. Haide să ne gîndim la acest lucru. Dar vă rog să rețineți că discuția noastră este absolut neoficială, particulară... Totul să rămînă între noi doi.

Nomura se sculă din fotoliu și făcu o plecăciune.

— Și mai trebuie să ne gîndim — spuse el — sub ce formă America va putea abroga restricțiile impuse comerțului americano-japonez. Amîndouă părțile trebuie să găsească compensații corespunzătoare pentru a crea premisele în vederea unei înțelegeri principiale, privind baza unui compromis.

În loc să-i răspundă, Pratt își împreună degetul mare și arătătorul, formînd litera „O", și-și repezi bărbia în sus, ceea ce însemna : O.K. !

Coborî împreună cu ambasadorul cu liftul și-l conduse pînă la mașină.

Era vădit că, pe fiece zi, caracterul lui White se schimba în rău. Devenise irascibil, nu știa să se mai stăpînească, pentru orice lucru de nimic sărea cu gura la alții, mai ales la Page. Și toate astea din cauza muncii.

Era mult de lucru și totul trebuia rezolvat urgent, cu maximum de rapiditate — șefilor nu le plăcea să aștepte. Șefii nu acceptau nici un fel de explicații cu privire la faptul că japonezii și, mai ales, ministrul afacerilor externe al Japoniei și ambasadorii lor, cînd venea vorba despre probleme extrem de delicate, recurgeau la fraze extrem de întortocheate, folosind construcții gramaticale extraordinar de complexe, ceea ce îngreuna sensul textului.

În afară de aceasta, amiralul Nomura întrebuința de multe ori terminologia atleților de profesie. Iar foarte mulți termeni nu puteau fi găsiți în nici un dicționar japono-englez sau în dicționarul filologic al limbii, nici chiar în *Takenobu* și nici în *Kotobano-ydzumi*, deoarece autorii acestor dicționare — niște filologi venerabili — erau cu desăvîrșire ignoranți în materie de sport.

— Ei, poftim... — și Page își scoase ochelarii și începu să clipească nedumerit cu ochii lui miopi. *Nodo* înseamnă gît, iar *va* lat, prin urmare, *nodova* înseamnă latul de gît. Dar nu prea are sens.

White oftă zgomotos :

— Trebuie descifrat după sens, după context — și, ridicînd glasul, continuă : Spune-mi, ce-ai în cap : creieri sau tărîțe ?

Page ridică vinovat din umeri :

— Nomura scrie că este alungat cu „nodova" de pe poziția ocupată de el. Dacă are un laț pe gît, asta înseamnă că omul ori este spînzurat ori sugrumat, dar nici într-un caz izgonit... Nu prea înțeleg despre ce-i vorba.

După ce se gîndi puțin, White explică :

— *Nodova* este un procedeu de luptă : cu degetele de la o mînă strîngi bărbia adversarului, îi dai capul pe spate, iar cu cealaltă mînă îl împingi în piept și-l scoți afară din arenă.

Page înjură și începu să blesteme pe rînd pe ambasador, pe atleții japonezi, pe Wilkinson și pe Makkolla, Biroul T și ziua cînd luase hotărîrea să învețe limba japoneză la Universitatea din Columbia, în loc să se înscrie la Facultatea de homeopatie a Universității din Michigan. Drept încheiere, mai blestemă și seara cînd îl întîlnise pe White la un concert și se lăsase convins să lucreze în Biroul T.

— Trebuia să plutesc liniștit pe un vaporaș, să respir aerul curat al mării și să nu văd în fața ochilor aceste blestemate telegrame cu blestematele lor de construcții gramaticale lungi de cîțiva metri, cu interpretări potențiale, cu tot felul de *afixe*. Dîndu-și un pumn în cap, Page exclamă : Idiot ce sînt !

Iar White blestema Biroul federal de investigații. Nu demult se primiseră de la F.B.I. informații referitoare la faptul că fratele soției lui Shriver luase parte la războiul din Spania, că luptase de partea roșilor, iar acum lucrează la Komintern. Wilkinson ordonase ca Shriver să fie scos imediat de la „Magic" și ceruse Serviciului de contrainformații al marinei militare să facă cercetări dacă nu cumva secretele Biroului T au nimerit la comuniștii americani.

Cazul lui Shriver deschise ochii lucrătorilor din cadrul Biroului T. Aşadar, erau urmăriţi de agenţii F.B.I.-ului. Gheişa, de pildă, se jura încredinţîndu-i că toată corespondenţa particulară a celor care lucrau la „Magic" era cenzurată, toate convorbirile lor telefonice interceptate, iar copoii îi filau pe toţi.

— Curînd vor trece şi la alte măsuri — spunea Gheişa, coborîndu-şi glasul pînă la şoaptă. O dată pe lună vom fi chemaţi la spitalul marinei şi ni se va injecta într-un anumit loc un ser special de amital pentotal şi coniac. După injecţie, omul adoarme imediat şi începe să vorbească în somn, spunînd tot ce are pe suflet. Mărturisirile vor fi notate de stenografă şi citite de Stăpîn şi de ajutorii lui apropiaţi : Terner, Ingersol şi Wilkinson. Un exemplar va fi anexat la dosarul personal, iar un altul trimis la secţia specială a F.B.I.-ului pentru a fi introdus în ancheta personală, pe coperta căreia va fi înscrisă denumirea convenţională a fiecărui suspect. Aşa, de pildă, White va primi porecla de Şarpele-cu-ochelari, Page de Păianjen, iar eu, mai mult ca sigur, de Vaca-Domnului.

Curînd după îndepărtarea lui Shriver, Biroul T îl pierdu şi pe Gheişa. E drept, pentru scurt timp însă. Makkolla îl detaşă temporar la criptoanaliştii armatei terestre, cărora li se încredinţase nu de mult, în afară de prelucrarea „Magic"-ului, să se ocupe de studierea codurilor militare japoneze. Ca material auxiliar, figurau radiogramele japoneze interceptate pe teatrul de operaţii militare din China. În afară de aceasta, celor de la „Magic"-ul armatei terestre li se încredinţase şi descifrarea materialelor primite de la F.B.I. — diferite criptograme găsite asupra agenţilor japonezi arestaţi.

Specialiștii în descifrarea codurilor aveau nevoie de oameni care cunoșteau perfect limba japoneză. Aceștia trebuiau să-i ajute, indicîndu-le ce literă sau ce cuvînt poate fi într-un loc sau altul al textului descifrat — fără consultarea acestora nu se puteau face nici un fel de prezumții juste.

Gheișa fu pus să dea o declarație în scris că nu va divulga munca secretă pe care o îndeplinea în cadrul armatei, dar, întrucît în declarație nu se spunea că trebuie să-și țină gura și cînd vine la Biroul T, el îi povestea lui White și lui Page cum, împreună cu criptoanaliștii de la armată, vînează diferite secrete.

Din cuvintele lui reieșea că este nevoit să facă o muncă la fel ca aceea pe care o efectuase pe vremuri savantul francez Champollion. Ba poate chiar mai grea, deoarece faraonii egipteni nu făceau spionaj împotriva Statelor Unite ale Americii.

Lui Gheișa îi plăcea mai ales descifrarea diferitelor inscripții cifrate găsite asupra spionilor japonezi.

Odată veni la birou, cu fața strălucind de bucurie :

— Stimați gentlemeni, am făcut cea mai mare descoperire posibilă — zise el, așezîndu-se pe marginea biroului lui Page — și o spun fără falsă modestie și fără nici un fel de exagerare. Și, vă rog, nu zîmbiți cu scepticism înainte de a auzi ce-o să vă spun. Aceleași zîmbete le-a văzut și Copernic, și Galilei, și Newton la vremea lor. Am găsit cheia descifrării întregii criptografii a spionilor japonezi. De azi înainte, toate însemnările codificate ale japonezilor pot fi descifrate la fel de ușor cum ai deschide o cutie cu sardele.

White strecură printre dinți :

— N-am timp s-ascult toate prostiile tale ! Întinde-o de-aici !

Gheișa îl privi pe Page, acesta clătină din cap, dar apoi se milostivi și-i spuse :

— Bun, dă-i drumul ! Dar să te-ncadrezi în două minute, cît îmi aprind luleaua.

Bineînțeles că Gheișa nu se încadră, însă atît Page cît și White îl ascultară cu atenția cuvenită.

Cele povestite de Gheișa erau destul de interesante. Acesta constatase că toți spionii japonezi, pînă și cei mai rafinați, sînt niște copii lipsiți de viclenie. Cînd trebuie să întocmească un text secret, nu se mai obosesc să găsească un procedeu nou, ci folosesc unul dintre procedeele cunoscute în literatura universală a romanelor detective.

Așa, de pildă, spionul Ysidzaka, prins la San Diego, anul trecut, în rapoartele sale în care arăta locurile de amplasare a bateriilor antiaeriene, folosea aceeași metodă indirectă, descrisă în nuvela lui Bayle „Grădina cu viorele".

Iar căpitanul-locotenent Kawabata, arestat în mai, anul acesta, lîngă Fresno, avea asupra lui o scrisoare cifrată după același procedeu ca în „Lădița de Crăciun furată" a lui Lilian de La Tour, unde literele erau înlocuite cu valori de cinci semne.

Unii japonezi utilizează metodele pe care le descrie Conan Doyle în „Valea groazei", indicînd numerele de ordine ale paginilor, rîndurilor și literelor, iar drept cheie folosesc anuarul ; alții folosesc metoda înlocuirilor descrisă de Anthony Winn în nuvela sa „Dubla cifră 13". Alții folosesc metodele despre care se vorbește în „Cea mai mare afacere a lui French" a lui Krofts, adică cifrează luînd drept bază tabelele de acțiuni. Iar doi pescari japonezi, prinși la începu-

tul anului lîngă Canalul Panama, aveau asupra lor însemnări cifrate cu ajutorul catalogului magazinului de flori — exact ca în nuvela Agathei Christie „Patru suspecți".

— Iar la Edgar Poe, în „Cărăbușul de aur"... — interveni White.

Gheișa îl întrerupse, făcînd o schimă dispreţuitoare :

— Metode atît de primitive ca cele din „Cărăbușul de aur" al lui Poe sau în „Gloria Scott" și în „Cercul roșu" ale lui Conan Doyle nu le mai folosesc azi nici chiar copiii înapoiați mintal.

— Așadar, minunatele descoperiri ale locotenentului Crife — începu Page — constau în aceea că...

— Einstein a avut nevoie de o pagină și jumătate pentru a expune teoria relativității — spuse Gheișa. Iar concepția mea nu necesită decît trei rînduri și poate fi formulată astfel : pentru descifrarea criptografiei spionilor japonezi trebuie să-ți reamintești metodele pomenite în romanele polițiste ale scriitorilor celebri în acest gen.

— Așadar, trebuie citită toată această aiureală despre detectivi ? Citind asemenea cărți... — și Page se uită țintă la Gheișa — devii cretin.

Gheișa dădu din umeri :

— Toată lumea știe că președintele Roosevelt este admiratorul acestei literaturi. Eu însă nu-l socotesc cretin.

— Spune-mi, mai ai mult de lucru acolo, la armată ? întrebă White. Aici nu ne mai vedem capul de treabă, iar dumneata te ocupi cu toate rebusurile astea neroade.

— Șefii hotărăsc, ei știu mai bine — răspunse Gheișa. E posibil să mi se propună să întocmesc în-

strucțiuni secrete pentru criptoanaliștii noștri. Veți primi cîte un exemplar cu autograf.

— În locul autografului, aș prefera să-l am pe autor în persoană — spuse White. Pur și simplu, ne înecăm în torentul de „Magic"-uri. Japonezi au înnebunit de-a binelea!

Într-adevăr, era foarte mult de lucru.

În primele zile ale lui noiembrie se primiseră o sumedenie de telegrame lungi pe adresa ambasadorului Nomura. În aceste telegrame se sublinia în fel și chip importanța extremă a tratativelor referitoare la propunerile formulate din nou de Japonia: 1. trupele japoneze să rămînă în China și Indochina pînă la un anumit termen, după care urmează să se retragă; 2. America va trebui să convingă Ciunținul să încheie pace cu Japonia.

Telegrama sosită din Tokio la 4 noiembrie se încheia cu aceste cuvinte:

...Rezultatul tratativelor va avea o influență extrem de importantă pentru soarta Imperiului. Noi legăm soarta Imperiului de aceste tratative.

Primind de la White telegramele traduse, Donahue spuse zîmbind:

— Nădăjduiesc că de data aceasta n-ai să mă contrazici. Vezi cum caută ei să ajungă la o înțelegere cu noi? Din însărcinarea președintelui, amiralul Pratt a avut ieri o convorbire neoficială cu Nomura, căutînd să afle pulsul stării de spirit de la Tokio.

— Dar condițiile propuse de ei nu pot fi acceptate, asta e clar — replică White.

— Ești un cap luminat, dar nu vrei deloc să-nțelegi că japonezii vor să se mai tîrguiască și este cît se poate de firesc. Nu pot să renunțe așa, dintr-o dată, la tot ce-au reușit să obțină în China. Altfel, se va duce totul dracului. Atîtea sacrificii, și toate în zadar! Și-apoi este vorba de prestigiul armatei.

— Tocmai de-asta Japonia nu poate să facă concesii. Nu-i rămîne decît un singur lucru : să ne atace.

Donahue puse telegramele în mapă !

— Rațiunea le dictează însă altceva. Ce-i mai avantajos pentru ei : să se zbată la nesfîrșit în China, fără speranța de a obține victoria, sau să accepte anumite concesii cu privire la China și să cîștige pe seama Rusiei ? Diviziile japoneze pot să înainteze chiar și acum fără nici o greutate în adîncul Siberiei. Moscova se află în preziua căderii. De fapt, Rusia este acum în agonie.

White clătină din cap :

— Generalii japonezi sînt mai perspicaci decît tine. Ei știu că armatele japoneze se pot împotmoli în Rusia, ca și cele germane. Se va crea o situație asemănătoare celei din China, însă mult mai complicată. Militarii japonezi consideră că pentru a forța Ciunținul să capituleze trebuie mai întîi să înfrîngă America.

Page se apropie de Donahue :

— Ai treabă cu mine ? întrebă Donahue.

— Nu, pot și mai tîrziu — bolborosi acesta, stingherit, și, scoțîndu-și ochelarii, începu să-i șteargă.

— Noi am terminat discuția — zise Donahue, bătîndu-l pe White pe umăr. În ceea ce privește faptul că am putea fi atacați de japonezi, pot să-ți spun următorul lucru : în cazul izbucnirii unui război între noi și ei, operațiile se vor desfășura în Indo-

china, în Filipine și în Mările Sudului. Dar lunile cele mai favorabile pentru operații în sud sînt octombrie și noiembrie. În decembrie, în Golful Formosa, în Filipine și în Malaya încep să bată musonii, care fac aproape imposibilă desfășurarea unor operații de anvergură. Pe scurt, am făcut bine că am prelungit tratativele și i-am forțat pe japonezi să piardă vremea favorabilă pentru a ne ataca. Dacă vom reuși s-o lungim pînă la sfîrșitul lui noiembrie, atunci sîntem definitiv în siguranță. Ceea ce ar fi grozav.

Page dădu din mînă în semn că nu-i de acord, iar White spuse :

— Nici pe ruși nu pot să-i atace. În Siberia au început gerurile.

— Armata de Cuantun este special pregătită pentru operațiile de iarnă — ripostă pe un ton autoritar Donahue. Ea este alcătuită din băștinașii din Hokkaydo și din prefecturile nordice din Honsiu, oameni învățați cu frigul, la fel ca și canadienii. Chiar acum am citit copia unui raport al atașatului nostru militar din Tokio privitor la manevrele din Niigata : acolo a început iarna, dar infanteriștii, cît au ținut manevrele, au purtat numai vestoane. Într-un cuvînt, sînt pregătiți pentru Siberia. Și, întorcîndu-se spre Page : Dumneata, dragă profesore, ce vrei ?

— Am vrut să spun numai... — și Page își drese glasul — că avem foarte mult de lucru și sîntem puțini. Și fără Shriver... E foarte greu.

— E vorba că fără Shriver pierim de-a binelea — explică White. Gheișa nu-i aici, iar ofițerii tineri, care au fost detașați la noi, sînt de fapt de-abia stagiari. Noi am fost la soția lui Shriver. Fratele ei a studiat în Anglia, a plecat voluntar în Spania și a

fost omorît. Iar povestea cu Kominternul este rodul fanteziei sinistre a vlăjganilor lu Hoover.

Donahue își îndreptă spatele și, ridicînd capul, spuse cu glas sonor :

— Pentru mine, dreptatea este mai presus de orice. Iar apelul pe care mi-l adresați este absolut de prisos.

— Ar trebui totuși, ca tu...

Donahue îl întrerupse supărat pe White :

— Te rog să nu-mi dai lecții. Am văzut dosarul care a fost trimis de F.B.I. și găsesc că așa-numitul „caz Shriver" este o născocire murdară. De mult ar fi trebuit ca Shriver să fie readus în casta nobilă a celor de la „Magic". Dragii mei băieți, nu vă neliniștiți. Am să ajung pînă la Knox și, dacă va fi nevoie, pînă la secretarul președintelui, dar am să obțin să se facă dreptate. Am să lupt pînă am să reușesc !

White îl privi cu admirație pe Donahue :

— Iată încă o dovadă că prietenul meu este un om nobil și cinstit. Deși, din păcate, în probleme de politică...

Page îl trase de mînecă :

— Ai înnebunit ? Ai să strici totul ! Hai să plecăm !

22 noiembrie

Mergeau cu mașina pe țărm, la poalele muntelui Diamond Head, pe lîngă bărcile pescărești răsturnate cu fundul în sus și pe lîngă prăjinile de bambus.

— E undeva, pe-aici — spuse Kita, căutînd să străpungă cu privirea întunericul.

Trecură pe lîngă un bungalow pe jumătate ars, împrejmuit cu un gard de piatră. Dincolo de dîmbul nisipos, pe care creșteau trei cactuși înalți semănînd cu niște oameni cu brațele date în lături, Nisina opri mașina :

— Dîmbul ăsta se numește Golgota.

Dintr-o mică magazie din spatele palmierilor ieși un om în trenci și începu să facă semne cu mîna, de parcă scria ceva în aer. Kita coborî din mașină și-l urmă, îndreptîndu-se spre o barcă cu motor.

— Așezați-vă aici. Și Bullygant îi arătă bancheta de lîngă cîrmă, apoi își aruncă mucul de țigară în apă.

Kita se instală la pupa și, cu un plescăit ușor, barca se desprinse de mal.

— Mi-a fost teamă c-am să întîrzii — spuse cu glas răgușit Bullygant. Să știți că mi-au dat mie să rezolv cazul acela cu japonezul ucis.

Kita clătină din cap. Ziarele publicaseră toate amănuntele. Pe plajă, în fața hotelului „Moana", valurile azvîrliseră cadavrul japonezului Sughimoto, care lucra la casa de amanet de pe Basel Street. Avea coloana vertebrală fracturată și mîinile răsucite, dar nu se găsise nici urmă de glonț sau de cuțit.

— Se bănuiește — zise Bullygant, căscînd — că a fost o răfuială între el și hoții care-i dădeau să vîndă lucruri furate. Anul trecut s-a primit la noi un denunț din partea unei femei care a văzut la Sughimoto un ceas furat de la o prietenă de-a ei.

— Cum se simte fiica dumneavoastră mai mică ? se interesă Kita. Pare-mi-se că și-a scrîntit un picior ? E foarte dureros.

— I-au făcut o radiografie. Nu-i nimic grav. O să stea în pat o săptămînă, și gata. Data viitoare o

să fie mai atentă cînd o să joace baschet. Și Bullygant căscă prelung : Tare mi-e somn ! E a doua noapte de cînd nu dorm.

— Poate că fiica dumneavoastră are nevoie de unele medicamente scumpe ? Pot să vă fac rost urgent, de oriunde. Vă rog să nu vă sfiiți.

— Shivers crede... — Bullygant se clătină și răsuci cîrma, iar barca se smuci într-o parte. Uf, la dracu ! Adorm de-a-npicioarelea... Mă rog, cei de la noi cred că omul ucis era în legătură cu contrabandiștii.

— Să mă țineți la curent cu toată afacerea asta. Și tot ce aflați, comunicați-mi deodată, nu în rate... Dumneavoastră tăiați informațiile în felii, ca o plăcintă cu mere, și-mi serviți cîte o bucățică. E un obicei urît care nu-mi place.

Bullygant se întoarse :

— Nu poți să afli totul dintr-o dată. N-o fac în mod intenționat.

— Dar ce-i cu japonezii de pe recifele de corali ?

— Nimic interesant. Bullygant scoase o țigară de foi și o brichetă semănînd cu un revolver și-și aprinse țigara.

— Stinge-o imediat ! țipă Kita. Faci semnale luminoase, ticălosule ! Scoase revolverul și propti țeava în spatele lui Bullygant.

Acesta zvîrli țigara în apă. Kita îl împunse pe american cu revolverul între omoplați. Bullygant scăpă bricheta în apă și bolborosi :

— Nu-i nici un semnal. Pur și simplu am vrut să fumez. Iertați-mă !

Kita lăsă revolverul :

— Ce-i cu japonezii care adună corali ?

Bullygant răspunse vioi :

— S-au primit instrucțiuni din San Francisco ca să căutăm să recrutăm pe careva dintre pescari și să aflăm cine dintre ei este marinar în rezervă.

— Și pe cine a propus Shivers ?

— Mi-a ordonat mie să mă gîndesc și să-i prezint un plan. M-am gîndit la Yosinaka și Ysimaru.

— Ysimaru nu merge. Mai bine să-l luați pe ăsta... cum îl cheamă ? Și Kita se scărpină la ceafă cu tocul revolverului. Ăla tatuat...

— Păi ăsta-i Ysimaru. Are un tigru pe spate, iar mai jos de ombilic, doi dragoni. E cel care și-a pierdut șlepul la cărți și-a vrut să-l omoare pe crupier.

— Deocamdată, nu vă atingeți de Ysimaru. Am să vorbesc eu mai întîi cu el. Da' ce-i cu coreeanul despre care mi-ați vorbit ? Pare-mi-se că-i ăla care are o farmacie ?

— E un individ foarte interesant. Și-am aflat o grămadă de lucruri nu lipsite de interes. În ianuarie anul acesta a primit o scrisoare din Rusia, din Sahalin. Acum verificăm ce legături are An Huan Su aici, în localitate. Are o clientelă numeroasă în rîndurile coreenilor și chinezilor băștinași. Cumpără de la marinarii de pe vasele comerciale jen-șen, panta și alte medicamente, dar și narcotice.

— Printre acești marinari pot să fie și agenți de legătură.

— Tot ce-i posibil. Dar e foarte greu să fie urmăriți.

— Dar cine dintre japonezi ține legătura cu el ?

— În căsuța pe care o are în afara orașului, la Kuurau, a venit de cîteva ori o japoneză ; acum căutăm să stabilim cine este. S-ar putea să fie pur și simplu o legătură intimă sau poate că vine după

rufe. După unele informații, pleacă de la el dis-de-dimineață, cu o legătură mare în brațe.

— Poate să fie și una, și alta — spuse Kita.

— Apoi s-a mai stabilit încă un lucru : adesea vine la el în farmacie o tînără japoneză, studentă la universitatea de aici.

— Cum o cheamă ?

— Hayami Mariko.

— E frumoasă ?

Bullygant scuipă în apă :

— Foarte drăguță, dar nu cred să fie amanta farmacistului. Vine la el să ia ierburi de leac pentru bunica ei, care e coreeană. Unele informații pe care le avem despre ea merită toată atenția. Unchiul ei a fost un celebru avocat în Japonia, care pleda în procesele celor de stînga. Nu demult, după ce-a stat un timp la jandarmerie, a murit. L-au bătut pînă i-au distrus plămînii. Cu siguranță că ținea legătura cu japonezii și cu coreenii roșii. Iată de ce relațiile acestei studente cu An Huan Su sînt foarte suspecte. Se bănuiește că bătrînul coreean este în legătură cu serviciul de informații sovietic și acționează din însărcinarea acestuia. Cei de la Washington acordă mult interes respectivei chestiuni. Hoover mi-a ordonat să nu-l slăbim deloc din ochi pe coreean.

— Urmăriți-l și pe el, și pe studentă. Dar, în prealabil, raportați-mi mie tot. Nu luați nici o măsură fără ordinul meu.

— Dar dacă primesc un ordin foarte urgent ?

Kita lovi cu revolverul în marginea bărcii :

— Eu, în primul rînd. Ați înțeles ?

— Am înțeles — zise încetișor Bullygant.

— Dumneavoastră lucrați în primul rînd pentru mine și după aceea pentru Shivers. Asta va trebui

să vi-o întipăriți în minte o dată pentru totdeauna. Kita își privi ceasul de la mînă cu minutarele fosforescente. Porniți-o spre mal, acolo unde-i bazinul de polo pe apă.

Barca se înfipse cu botul în nisip. Kita își vîrî revolverul în buzunarul de la spate al pantalonilor, își puse mănușile, scoase din haină un plic alb, din care trase cu grijă un portțigaret lăcuit și i-l dădu lui Bullygant.

— Scoateți banii din portțigaret. Sînt două sute. Și, separat, cincizeci, să-i luați fetiței un cadou.

Bullygant făcu o plecăciune, scoase banii și-i înapoie lui Kita portțigaretul. Acesta îl vîrî din nou în plic, apoi în buzunar.

— Trebuie să introducem și noi metoda asta — și Bullygant rînji. Pe portțigaret rămîn amprentele degetelor, în loc de semnătură. Și-apoi, se poate trece orice sumă.

— Orice ? Kita scoase plicul din buzunar și-l desfăcu. Pe portțigaret sta scris cu tuș roșu : „250 de dolari". După cum vezi, suma e indicată.

— Nu m-am gîndit la dumneavoastră, iertați-mă — spuse Bullygant, împreunîndu-și mîinile pe piept. Am spus așa, în glumă, nu vă supărați, vă rog !

— Să nu faceți astfel de glume — replică Kita, răsuflînd anevoie. Dacă n-am fi legați prin interese comune, v-aș omorî ca pe un cîine pentru jignirea adusă. Niciodată n-am să mă murdăresc cîștigînd bani pe seama unui ticălos ca dumneavoastră. Miercurea viitoare veți primi un telefon. Vi se va vorbi după codul „februarie". Făcînd o pauză și, îmblînzindu-și glasul, continuă : Păziți-vă... și doresc însănătoșire grabnică fiicei dumneavoastră. Am să-i tri-

mit în dar un ceas, dumneavoastră să-i spuneți că l-ați cîștigat la un pariu.

— Aș vrea să cîștig și o brichetă — spuse cu glas tînguitor Bullygant. Am fost nevoit s-o arunc în apă. Și eram atît de obișnuit cu ea!

— Am să vă dăruiesc alta. Dar nu în formă de revolver. Asta mă scotea din sărite.

Kita salută dînd din cap și porni cu pași repezi spre o căsuță cu un singur etaj, aflată dincolo de tribunele bazinului. Ocolind gardul, scoase din buzunarul paltonului o lanternă electrică și proiectă lumina spre pămînt. În spatele copacilor se aprinseră niște faruri și o mașină se apropie fără zgomot. La volan se afla Abe.

— Acasă! porunci Kita, așezîndu-se lîngă șofer.

— Yde mi-a poruncit să vin la el la patru dimineața — îi raportă Abe. Probabil că va pleca în satul de lîngă aerodromul Bellows.

— A și recrutat acolo agenți? Dar cum îi merg treburile în oraș?

— L-am dus de două ori pe River Street, apoi la aerodromul Hickam. Iar săptămîna trecută a fost plecat la Kaneohe. Are și acolo pe cineva.

— Așadar, își repartizează oamenii în jurul aerodromurilor. Se pregătește pentru acțiuni terestre.

— Iar Sughimoto trebuia să acționeze lîngă aeroportul Ewa.

— Care Sughimoto?

Pe chipul lui Abe se așternu mirarea:

— N-ați citit? A fost găsit ucis.

— Așadar, ăsta-i Sughimoto? El ținea legătura cu Yde?

— Da. Săptămîna trecută Yde mi-a spus că Sughimoto nu-i inspiră încredere și l-a avertizat, prin

mine, pe stăpînul restaurantului chinezesc din fața vămii. Apoi mi-a poruncit să trec cu mașina, să-l iau pe Sughimoto și să-l aduc noaptea în fața porților parcului Kapiolani. De-atunci nu l-am mai văzut.

— Metodele lui de la Șanhai. Nu se poate dezvăța de ele. Dar cu Hayami Mariko se întîlnește?

— A fost la ea acasă, a cunoscut-o pe mama ei. Eu i-am dus niște cărți de care Yde a făcut rost pentru ea. Iar lui Mariko i-a dăruit un sac întreg cu plante medicinale japoneze. Mi se pare că Mariko vrea să scrie o lucrare despre vechea medicină orientală. Cred c-o s-o omoare și pe ea.

— Poate că nu. Despre mine te-a întrebat?

— Despre dumneavoastră, nu. Dar despre Morimura m-a întrebat de cîteva ori.

— Bagă de seamă, nu cumva să sufli vreo vorbă. Nici un cuvînt că te întîlnești cu mine! Cît despre relațiile mele cu Bullygant, nici atît. Dacă scapi o vorbă, te dau cu măruntaie cu tot pe mîna lui Bullygant. Am să-i spun de ce-a murit polițistul acela și am să-i aduc și dovezi.

Abe clătină din cap

— Nu spun nimic.

Și deodată frînă brusc. Kita era cît pe-aci să se lovească cu capul de parbriz. Mașina se opri într-o tufă de ferigi.

— Nătărăule!

Kita îi trase lui Abe un pumn în cap, iar Abe, făcînd o plecăciune, zise:

— Iertați-mă, n-am vrut să omor o pisică. Era neagră.

— Și ce-i cu asta?

— După moarte, pisicile negre se răzbună. Lucru sigur.

Porniră mai departe.

— Vă mai aduceți aminte cînd l-am dus pe chinezul acela ? întrebă Abe. Am călcat o pisică neagră. Și peste două zile, chinezul s-a înecat. S-a răzbunat pisica.

Kita își frecă nasul și zîmbi :

— Cît pe ce să mi-l strivești de tot ! și, după o clipă, continuă : Ești sigur că n-ai omorît-o ?

— Nu, a sărit de sub roți. Încă o secundă și...

— Miine să mă informezi despre drumul pe care o să-l facă astăzi Yde. Ți-ai făcut rost de bilet pentru meciul de base-ball de duminică ?

— N-am avut timp.

— Vrei să te duci ?

— Bineînțeles.

— Am să-ți dau biletul meu.

Abe înclină capul, lipindu-și fruntea de volan. Kita îi porunci să oprească mașina în apropierea monumentului regelui Kamehameh și o porni pe jos spre consulatul general.

28 noiembrie

Scrisoarea trimisă de Mariko îl neliniști pe White. Fata îi relata că Akino a întîlnit-o pe stradă și i-a spus că jen-șen-ul pe care ea i-l dăduse nu demult unei cunoștințe, o japoneză, se dovedise a fi otrăvitor : japoneza a murit îndată ce a ajuns în patrie. Dacă poliția japoneză va înștiința poliția americană despre acest fapt, poate să iasă o mare dandana. Mariko cumpărase jen-șen-ul de la farmacia corecanului, dar nu numai acesta poate fi tras la răspundere, ci și ea. Akino i-a dat să înțeleagă că el poate mușamaliza treaba asta, în schimb Mariko, la

rîndul ei, va trebui să-l ajute la nevoie. Comportarea lui Akino i se părea stranie. Mariko îl ruga s-o sfătuiască ce să facă.

White îi arătă scrisoarea lui Donahue şi acesta îi răspunse :

— E un şantaj evident. Se vede cît de colo. Akino se pregăteşte s-o recruteze. Frumoasa ta e în primejdie. Dacă, bineînţeles, nu minte.

— Dar ce s-o sfătuiesc ? Şi te rog să nu glumeşti, e un lucru serios.

După ce cumpăni puţin, Donahue îi răspunse :

— Îl cunosc bine pe şeful serviciului de contrainformaţii al marinei din Pearl Harbor, căpitanul de rangul II Wallsh. Pot să-i transmit prin radio să ceară F.B.I.-ului să-l pună pe japonezul acesta sub urmărire.

— Dar atunci or s-o fileze şi pe ea. Nu se poate ca ea să rămînă deoparte ?

— Am să-l rog pe Wallsh să acţioneze în modul cel mai discret, în aşa fel ca naiada ta cu ochi migdalaţi să nu observe nimic. Şi, privindu-l ţintă pe White, Donahue continuă : Nu crezi cumva că este începutul unei maşinaţii împotriva ta ?

— Împotriva mea ?

— Poate că vrea să te-atragă şi pe tine în toată istoria asta ?

— Fleacuri ! Pentru ea, garantez.

— Niciodată să nu garantezi pentru femei, şi mai ales, pentru asiatice. Tare mi-e teamă că-i un fel de Mata Hari japoneză !

White se înfurie :

— Îmi pare rău că ţi-am arătat scrisoarea ei. M-am adresat ţie ca unui prieten, şi tu...

— Ei, lasă, bine, nu te mai enerva ! și Donahue îl bătu pe umăr. Să considerăm că e imaculată ca un crin alb și că, deocamdată, n-are nici un fel de legătură cu spionajul japonez. Chiar acum am să-i telefonez lui Wallsh și am să-l rog s-o ia sub ocrotirea lui. Dar cum o cheamă ? Nu prea reţin eu numele astea absurde ale lor.

— Hayami Mariko.

Donahue mișcă din buze și dădu din cap :

— Am să mă străduiesc să nu-l uit.

În seara aceleiași zile, în Biroul T se interceptă o telegramă, din Tokio, adresată consulului general din Honk Kong.

Nr. 111

Datorită încordării la maximum a relaţiilor japono-americane, vă rugăm să ne trimiteţi, fără o anumită periodicitate, dar cel puţin de două ori pe săptămînă, rapoarte privitor la navele militare care se află în rada Pearl Harbor. După cum probabil v-aţi dat seama, este absolut necesar să păstraţi în cel mai strict secret corespondenţa dintre noi.

Page traduse telegrama. Verificînd-o și punîndu-și inițialele în colțul paginei, White îi spuse lui Page :

— Donahue nu-i aici. A fost chemat undeva, împreună cu Makkolla. Du-te cu „Magic"-ul acesta direct la Wilkinson. Să-l includă în buletinul de primă urgență.

Page se așeză la masă și începu să-și aranjeze dicționarele și îndreptarele. Apoi își scoase ochelarii și bolborosi stingherit :

— Du-te tu, Nick. Nu-mi place să mă duc la *boos*-ul nostru. Mă simt ca un iepure în fața unui șarpe cu clopoței.

White clătină dojenitor din cap.

— Mi s-a povestit cum ai organizat la Canton o acțiune sub masca unui contrabandist. Atunci japonezii ar fi putut să te împuște cît ai clipi. Dar ție nu ți-a fost frică. Aici însă ți-e frică ? !

Tăcut, Page ridică din umeri. Chiar în clipa aceea intră Gheișa. Adusese ultimul lui „Magic" din sectorul de descifrare. Makkolla ordonase să fie tradus, lăsîndu-se la o parte celelalte.

— De ce oare Makkolla consideră că e atît de urgent ? întrebă supărat Page. Doar nu cunoaște limba japoneză !

— I-am tradus cîteva cuvinte de la urmă — mărturisi Gheișa. La sfîrșit stă scris „Informare extra-urgentă".

— Probabil că iar ai încurcat-o — strecură Page printre dinți.

Gheișa își trecu degetul peste stomac, întîi orizontal, apoi vertical, și spuse :

— Jur pe onoarea de samurai că n-am încurcat nimic !

White traduse telegrama singur. Își bătu capul multă vreme, deoarece în text erau anumite inadvertențe și trebuia tradusă cu foarte multă grijă. Isprăvind traducerea, White întredeschise fereastra și trase cu plăcere aerul proaspăt în piept. Ploua și începuse să se întunece. Cît timp Page bătea la mașină pe curat textul telegramei, White rămase la fereastră privind zidul alb al spitalului marinei aflat

pe cealaltă parte a străzii. Deasupra zidului se înălțau copacii desfrunziți.

— Asta-i culmea ! spuse în șoaptă Page. Telegrama e din 18 noiembrie, iar băieții lui Sifford au descifrat-o de-abia astăzi !

— La cei din armată lucrurile stau și mai prost — spuse Gheișa. Colonelul Sattler și-a pierdut capul de-a binelea. S-a adunat atîta de lucru... Se chinuiesc încă cu cele din octombrie.

— Pentru că ei descifrează telegramele în ordinea primirii — spuse Page. Trebuie făcută o selecție. În primul rînd să se descifreze cele mai importante, iar comunicatele referitoare la situația de pe fronturile din China, trimise din Tokio, și dările de seamă privind cheltuielile făcute cu banchetele pot să mai aștepte.

Gheișa își desfăcu larg brațele :

— Atunci ar trebui să stau acolo de dimineață pînă seară și să mă ocup de selectarea „Magic"-ului.

Luă de la Page textul rebătut, își aruncă ochii peste el și plescăi din buze :

— Colosală chestie ! Cei de sus or să leșine de plăcere !

Textul telegramei era următorul :

Din Tokio, de la ministrul afacerilor externe
către ambasadorul din Washington
18 noiembrie

Nr. 2353

Referitor la transmiterea prin radio a comunicatului special în cazul situațiilor extraordinare.

În cazul ivirii unei situații extraordinare (amenințarea ruperii relațiilor diplomatice cu noi) sau încetarea legăturilor internaționale, în emisiunile radiofonice pe unde scurte, la ultimele știri transmise în limba japoneză, vor fi introduse următoarele fraze: dacă va fi vorba despre relațiile dintre Japonia și America — „vînt din est, ploaie"; între Japonia și Uniunea Sovietică — „vînt din nord, ceață"; între Japonia și Anglia — „vînt din vest, vreme frumoasă".

Acest semnal se va transmite la mijlocul și la sfîrșitul buletinului meteorologic în emisiunea postului de radio pe unde scurte. Fraza va fi repetată de două ori. Auzind această emisiune radiofonică, veți distruge imediat cifrurile și orice alt document. Acest comunicat trebuie ținut în cel mai strict secret. Vi-l transmitem ca o informare extraurgentă.

— Fraza „în cazul ivirii unei situații extraordinare" trebuie înțeleasă — spuse White — drept un atac prin surprindere al Japoniei asupra uneia dintre cele trei țări: America, Rusia sau Anglia. În acest caz, japonezii nu vor avea timp să cifreze radiograma. Pur și simplu, se va transmite din Tokio un semnal sub forma unui buletin meteorologic. Un asemenea semnal va putea fi recepționat prin radio.

— Acum or să ne pună să urmărim toate emisiunile pe unde scurte ale japonezilor. Ne ducem dracului, ce mai! oftă Page.

— Nu, nu-i treaba noastră. De asta se ocupă serviciul de contrainformații. Și, adresîndu-se lui Gheișa, White continuă: Ia, te rog, de la Page „Magic"-ul

trimis la Honolulu și pe acesta și dă fuga la Wilkinson. Amîndouă „Magic"-urile or să-i placă grozav, mai ales în ceea ce privește semnalul.

— Miroase a război... grozav miroase ! și pufnind pe nas, Gheișa ieși repede din cameră.

Cum era de așteptat, „Magic"-ul referitor la semnalul de atac produse un mare efect. Nu trecu mult și apăru și Donahue, care, zîmbind cu toată gura, le spuse :

— Vă mulțumesc, dragii mei profesori, pentru minunata veste. Sus s-a iscat un tărăboi, mamă-doamne ! Gheișa umblă de colo pînă colo, cu un aer de parc-ar fi furat „Magic"-ul chiar din buzunarul primului ministru japonez în persoană. Ce zici, Nick ? Care-i părerea ta ?

— Eu cred — vorbi încet White — că amîndouă „Magic"-urile au o legătură între ele și că foarte curînd va urma semnalul.

— Așa-i ! încuviință Donahue. Se va da semnalul „Vînt din nord". Îi vor ataca pe ruși, ca să le vină de hac.

— Nemții s-au împotmolit în fața Moscovei — zise White. Sînt epuizați. Nu se știe ce-o să urmeze.

Donahue interveni, sigur de el :

— Nemții efectuează acum regruparea forțelor. Aduc rezerve și, în zilele care urmează, vor porni ofensiva generală asupra capitalei bolșevice, iar deasupra Kremlinului se va înălța steagul cu zvastică.

— Tu repeți ca un papagal comunicatele naziștilor — îi replică White.

Donahue îi întinse mîna :

— Facem pariu. Eu pe „vîntul din nord", iar tu pe cel „din est". Sînt sigur că ai să pierzi.

White clătină din cap :

— Nu, n-am să pierd. Mergem în mod sigur spre un război cu Japonia. Tu nu cunoști ultima propunere japoneză ; săptămîna trecută am interceptat-o prin „Magic".

— Am fost ocupat zilele acestea cu alte treburi. Dar ce-au propus japonezii ?

— Au prezentat varianta definitivă a acordului. America și Japonia se obligă reciproc să nu sporească numărul efectivului forțelor armate din Sud. Japonia își va retrage trupele din Indochina, după încheierea păcii cu China ; America nu trebuie să se opună la armistițiul dintre Japonia și China ; Japonia va primi petrol și altele din Sud.

— Asta este așa-numita propunere „otzu" — lămuri Page. Este limpede că a fost făcută cu intenția ca noi să nu acceptăm.

Mirat, Donahue ridică din sprîncene :

— A sosit aici cu avionul un al doilea ambasador, care o să ducă tratativele împreună cu Nomura. Așadar, Tokio vrea să continue tratativele. Dacă cei de-acolo n-ar vrea acest lucru, nu l-ar fi trimis pe Kurusu.

— A fost trimis pentru ca, împreună cu ambasadorul de aici, să-l ducă de nas pe Hull — precizează White.

Page îi întinse lui White „Chicago Tribune" din 28 octombrie. Cu un creion roșu era subliniat următorul pasaj din articolul de fond :

„Care interese vitale ale Statelor Unite pot fi amenințate de Japonia ? Ea nu ne poate ataca — este imposibil din punct de vedere militar. Chiar și baza noastră din insulele Hawaii

se găsește în afara căilor de acces ale flotei japoneze.“

— Uite așa gîndesc dumnealor... — și White arătă cu capul spre Donahue. Dar ceea ce este permis unui reporteraș de la ziar, nu este permis unui ofițer de stat-major.

Donahue luă ziarul din mîna lui White, îl parcurse și zîmbi din colțul gurii. În clipa aceea în cameră se năpusti Gheișa și, ștergîndu-și cu batista fruntea și gîtul, raportă :

— Toate măsurile au fost luate. Tuturor stațiilor de radio ale Departamentului Marinei li s-a comunicat că, începînd de azi, să controleze toate emisiunile radiofonice japoneze pentru străinătate, inclusiv reclamele și textele cîntecelor. Eu i-am și rugat să noteze pentru mine tangouri și slow-foxuri japoneze. Aceleași instrucțiuni s-au dat stațiilor de radio din armată și stațiilor de radio de interceptare ale Comisiei Federale de Comunicații. Acum o să așteptăm buletinul meteorologic. Și, privindu-l zîmbitor pe Donahue, continuă : Am și făcut pariu pe cîteva duzini de sticle de *Old Paar*. Dar dumneata ?

Donahue porni spre ușă. În prag se întoarse, arătînd spre White :

— Noi doi am făcut un pariu. Sînteți cu toții martori. El va pierde și-mi va ceda mie crinul galben...

28 noiembrie

Cei doi ambasadori ședeau în cabinetul din colțul casei, unde se afla un mare șemineu electric. Se întorseseră nu de mult de la Hull. Nomura apucase să-și pună halatul. Kurusu mai era încă în haină

neagră și pantaloni gri cu dungi negre. Sever și grav, ținea în mînă un caiet.

Amiralul dicta secretarului-interpret :

— În felul acesta, răspunsul părții americane exprimă, la rîndul său, cererea ca Japonia să recunoască cele patru principii. Recunoașterea acestor principii va însemna că Japonia acceptă toate condițiile Americii : evacuarea trupelor din China și Indochina, înlăturarea tuturor guvernelor de pe teritoriul Chinei în scopul ca guvernul din Ciunțin să rămînă singurul...

Răsfoind caietul, Kurusu îl zvîrli pe o măsuță :

— Totuna, n-am să reușesc să țin minte pe de rost. Am să vorbesc și-am să mă uit în caiet. E adevărat însă că va trebui să caut cuvintele.

Nomura arătă spre interpret :

— Ysida știe tot caietul pe de rost. El o să stea lîngă dumneavoastră și-o să vă sufle. Și, sorbind de cîteva ori din ceașca cu ceai, amiralul continuă să dicteze : Noutatea constă în propunerea referitoare la încheierea unui acord colectiv de neagresiune. Printre participanții la acest acord figurează și Ciunținul. În felul acesta, acceptarea unei asemenea propuneri va obliga Japonia să încheie pacea cu Ciunținul și, în general, o va pune într-o situație umilitoare... La aceasta trebuie să se adauge ceea ce am dictat eu înainte și transcris totul pe curat.

Interpretul ieși din birou. Dar se întoarse imediat ca să anunțe că ambasadorul Kurusu este chemat la telefon de Tokio. La telefon era Yamamoto, șeful secției americane din Ministerul Afacerilor Externe. Kurusu luă receptorul. Nu se auzea prea bine, dar Yamamoto avea o dicțiune perfectă. Nomura luă receptorul cuplat.

Yamamoto : Cum merg treburile cu nunta ? Repet : cu nunta ?

În şoaptă, interpretul îi suflă lui Kurusu semnificaţia cuvîntului „nuntă".

Kurusu : Am discutat cam acelaşi lucru despre care a vorbit ieri Umeko-san. Ca şi pînă acum, o mare influenţă o are problema sudică.

Yamamoto : Sudică ?

Kurusu : Da, sudică. Într-un timp se părea că nunta este un lucru hotărît. Ce credeţi... se va naşte copilul ?

Yamamoto : Probabil că se va naşte, şi încă foarte repede.

Kurusu îl privi pe Nomura. Acesta clătină din cap.

Kurusu : Aşadar, consideraţi că pruncul poate să se nască ?

Yamamoto : Cred că se va naşte un copil voinic. Aţi făcut vreun comentariu referitor la declaraţiile de astăzi ale lui Kimiko-san ?

Kurusu : Nu, n-am făcut.

Yamamoto : Totuşi, în ceea ce priveşte nunta, să nu întrerupeţi tratativele.

Kurusu : Să le continuăm ? Vom încerca.

Yamamoto (după o pauză) : Oricum ar fi, nu putem vinde muntele...

Discuţia se termină. Kurusu puse receptorul în furcă şi, oftînd, începu să-şi frece încet fruntea.

— La Tokio nu vor să cedeze — bolborosi el. Sughiama şi Nagano au cîştigat partida.

— Nu există cîtuşi de puţină speranţă că nunta va avea loc — spuse Nomura — şi probabil copilul se va naşte. Este inevitabil.

Cei doi ambasadori se cufundară în tăcere. Pe stradă răsunară sunetele unei orchestre. Amiralul se apropie de fereastră și trase draperia. De cealaltă parte a străzii, în fața unui birt, se adunase o mulțime de oameni în jurul muzicanților. Dar, de îndată ce orchestra tăcu și o negresă în uniforma Armatei Salvării, dînd disperată din mîini, începu să predice, publicul se împrăștie repede.

29 noiembrie

Ceasul de perete din coridor bătu ora patru. White simți că-i este tare somn. Își turnă dintr-un termos cafea neagră și bău două cești la rînd. Apoi trecu la toaletă și-și turnă apă rece pe față și pe cap. Și Page era foarte obosit. Căsca zgomotos, se întindea și-și freca furios ceafa.

Era a treia noapte de cînd White și Page lucrau pînă dimineața. De la sectorul de descifrare a „Magic"-ului, în tot cursul serii se primeau telegrame — trebuia pregătit materialul pentru comunicatul de dimineață. Acum Stăpînul cerea ca primul buletin să-i fie pus pe masă cel mai tîrziu la nouă dimineața.

Cafeaua și apa rece îi alungară somnul. White terminase redactarea tuturor telegramelor. Cele mai importante erau două — amîndouă din Tokio, de la ministrul afacerilor externe.

În prima, din 22 noiembrie, se spunea :

Dacă se vor putea rezolva toate problemele pînă la 29 noiembrie, noi am hotărît să așteptăm. Dar de astă dată, și subliniem, este ultimul termen. Schimbări nu se vor mai face. După

această zi, evenimentele se vor desfășura în mod automat.

Iar în cea de-a doua, din 28 noiembrie, se spunea :

Peste cîteva zile vi se va trimite un comunicat referitor la punctul de vedere al guvernului și, cu aceasta, de fapt, tratativele vor fi încheiate. Dar nu le lăsați americanilor impresia că tratativele sînt terminate.

Comunicați-le că așteptați instrucțiunile guvernului.

White lovi cu palma în masă :

— Comunicatul de dimineață îl va lăsa trăsnit pe Stăpînul nostru și pe toți vasalii lui. Japonezii se pregătesc să dea lovitura. Ce-i la tine ? Ia dă-mi, te rog, textul codificat.

Page își bătea capul cu descifrarea convorbirii telefonice între Kurusu și Yamamoto.

— Totul este-n ordine. Bravo lui Shriver c-a făcut rost la Tokio de codul „R.I." pentru convorbirile telefonice ! și-i dădu lui White textul japonez. Din această discuție rezultă că cu nunta n-o să iasă nimic. „Nunta" este convenția. „Copilul se va naște", asta înseamnă ruperea relațiilor. Tokio nu vrea „să vîndă muntele", ceea ce înseamnă că nu vrea să facă concesii.

— Dar cine este Kimiko-san ?

— Este președintele Roosevelt, iar Umeko-san este Hull.

White zîmbi :

— Comunicatul nostru de dimineață îi va dezamăgi pe șefi. Ei așteaptă cu nerăbdarea semnalul

referitor la „vîntul din nord", iar lucrurile merg spre cel de „est".

Page se întinse și căscă cu zgomot. White îi propuse să iasă niței să se plimbe.

Trecură pe lîngă garajul Casei Albe. Lîngă statuia lui Bolivar stăteau polițiști încălțați cu cizme înalte de cauciuc. În fața Camerei de Comerț se înșirau autoturisme de diferite culori și autobuze pentru școlari. Mai mulți negri spălau mașinile, împroșcînd apa cu furtunul.

White și Page străbătură cu pași rari Pennsylvania Avenue pînă la clădirea Arhivelor naționale, apoi se întoarseră la birou. O dată cu ei intră soldatul de serviciu, care se apucă să facă la iuțeală curățenie în cameră. După ce isprăvi, aduse un sac mare din foaie de cort și turnă în el gunoiul din coșurile „magilor".

Telefonul de pe biroul lui White începu să sune: suna șeful direcției japoneze, Makkolla.

— Iar ați stat toată noaptea, White? Săracul de tine, de Crăciun am să vă aranjez un concediu de o săptămînă, ca să mergeți să schiați.

— Tare mi-e teamă că de Crăciun n-o să ne ardă de schi! Buletinul de dimineață va fi de rău augur. Nunta n-o să aibă loc și se va naște un copil uriaș.

Makkolla fluieră încetișor: cunoștea codul „R.I.".

— Am să vin numai pe la douăsprezece. Transmite-i totul lui Donahue. Iar el să-i raporteze cît mai repede lui Wilkinson. Înregistrarea convorbirii telefonice dintre Kurusu și Tokio s-o includeți în buletin.

Curînd sosi și Donahue: venea direct de la terenul de tenis, cu racheta în husă. Citi în fugă buletinul și se scărpină în bărbie.

— După cum vezi, ruptura se apropie — spuse White.

— Judecînd după convorbirea telefonică dintre Kurusu și Yamamoto, ei nu vor să întrerupă tratativele — zise Donahue. Uite aici, scrie negru pe alb : „...în ceea ce privește nunta, să nu întrerupeți tratativele".

— Dar în „Magic"-ul din 28 se spune că „de fapt, tratativele vor fi terminate".

Donahue se încruntă :

— Spune-mi, de ce interpretezi textul atît de tendențios ? Aici se spune că peste cîteva zile se va trimite din Tokio o telegramă în care va fi expusă poziția Japoniei și, cu aceasta, stadiul actual al tratativelor se va încheia. Noi vom răspunde și din nou vor începe tratativele, dar de data aceasta pe o altă bază. Cei din Tokio caută cu înfrigurare un teren propice pentru un compromis. Ieri noapte, Nomura a discutat cu pastorul Drawght, iar apoi cu ministrul poștelor, Walker. Le-a declarat la amîndoi că va continua să se întîlnească cu Hull.

— Și sfîrșitul va fi că ne vor trage una zdravănă drept la mir — spuse White.

— Adică, drept în baza Flotei Pacificului — precizâ Page.

Donahue flutură racheta :

— Sînteți tari de cap amîndoi. M-am săturat să vă repet unul și același lucru : japonezii nu vor putea ataca Pearl Harbor pentru că acolo adîncimea apei e numai de 30 de picioare. Prin urmare, un atac cu torpile este exclus, iar fără torpile, nu are nici un sens să atace navele de linie.

Page replică :

— Englezii au lansat torpile în bazine cu o adîncime de 40 de picioare, or asta este aproape egal cu adîncimea de la Pearl Harbor.

— Comunicarea referitoare la această experiență am primit-o numai prin agenți — spuse Donahue — dar n-a fost confirmată. La întrebarea noastră pe linie oficială, comandamentul englez a dat un răspuns evaziv.

Donahue luă mapa cu telegramele ce urmau să fie incluse în buletin, iar White, arătîndu-i „Magic"-ul aflat pe birou, îl întrebă :

— Pe acesta nu-l iei ? E adresat consulului general din Honolulu.

— Nu, n-o să fie inclus în buletin.

— De ce ? E foarte important !

Donahue dădu din mînă plictisit și plecă. White luă telegrama de pe birou și ieși după el. Deschise ușa cabinetului lui Wilkinson. Acesta ședea în fotoliu și citea ziarele.

— Ce vrei să-mi spui ? întrebă Wilkinson, ridicîndu-și ochelarii pe frunte.

— Donahue n-a vrut să includă acest „Magic" în buletin, or el reprezintă un interes de primul ordin.

Și White puse telegrama în fața șefului.

Din Tokio

către consulul general din Honolulu

Nr. 113

Comunicați referitor la navele care se află în următoarele zone : zona Pearl Harbor, Golful Mamala din Golful Honolulu, precum și din acvatoriul aferent. Rugăm să strîngeți datele în cel mai mare secret.

Wilkinson citi telegrama și o puse pe masă :

— Nimic extraordinar. Astfel de sarcini se transmit multora dintre consulii japonezi aflați în preajma porturilor militare.

White se apropie de masa lui Wilkinson și se aplecă deasupra ei :

— Acest „Magic" vorbește de faptul că japonezii sînt gata să atace insulele Hawaii. Trebuie înștiințați imediat amiralul Kimmel și generalul Short, ca să fie pregătiți.

— Le-am trimis alaltăieri o telegramă în care spuneam că japonezii sînt gata să înceapă acțiuni militare împotriva Filipinelor, Tailandei, insulei Borneo și istmului Kra. Poți să fii liniștit. Pe chipul venerabil al lui Wilkinson apăru un zîmbet : Noi nu dormim. Iar pe dumneata, te sfătuiesc să te duci să te culci. Arăți foarte obosit, White.

White ridică glasul :

— Ce legătură are aici Borneo și Kra ? Este vorba de Pearl Harbor !

Wilkinson ridică imperceptibil din sprîncene și se lăsă pe speteaza fotoliului. Apoi, coborîndu-și ochelarii de pe frunte, își ațintì curios privirea asupra subalternului său :

— Am impresia că știu singur ce trebuie să fac — replică el, cu un calm subliniat — și știu, de asemenea, cui trebuie să trimit telegrame.

White începu să țipe :

— Nu, nu știți ! Dumneavoastră nu vedeți nimic ! Sau vedeți și nu faceți nimic...

Donahue intră în cabinet și, înșfăcîndu-l pe White de braț, îi șopti la ureche :

— Liniștește-te, Nicky, numără pînă la douăzeci. Liniștește-te, pentru numele lui Dumnezeu !

Wilkinson își ridică din nou ochelarii pe frunte, apoi își împreună mîinile pe burtă.

— White, ai obosit, te-nțeleg — și dădu binevoitor din cap — te-au lăsat nervii. Dar caută să te stăpînești și să nu faci crize de isterie în timpul orelor de serviciu. Du-te la un neurolog. Noi urmărim neîncetat flota japoneză. Stațiile noastre de radio au sesizat că există o concentrare de forțe a flotei japoneze. Japonezii folosesc din plin un schimb de telegrame false prin radio pentru a ne distrage atenția. S-a observat, de asemenea, o concentrare de avioane în Formosa și deplasări de forțe ale aviației la sud de Japonia. Admitem întru totul posibilitatea unui atac al japonezilor asupra Filipinelor și asupra dominioanelor engleze sau olandeze. Dar... japonezii pot să atace și pe alții. Și dumneata știi pe cine. Această alternativă e foarte probabilă, noi, cei de la serviciul de informații, nu avem dreptul s-o neglijăm.

Donahue îl bătu pe White pe umăr :

— Să știi, Nicky, că ești istovit și te-au părăsit puterile. Vino cu mine în fiecare dimineață la manej. Și, întorcîndu-se spre Wilkinson, continuă : Am primit informații referitoare la faptul că japonezii au și confirmat planul administrației militare în Siberia, și acum, la Tokio, are loc o mobilizare secretă a tuturor traducătorilor din limba rusă.

White rosti în silă :

— Iertați-mă... că mi-am permis...

Tăcut, Wilkinson ridică din umeri și se adresă lui Donahue :

— Aseară, Diana m-a dus cu forța la Galeria Națională. De ani de zile tot am vrut să mă duc s-o vizitez, dar n-am reușit. N-am știut că acolo există

două pinze admirabile de Utrillo... niște ulicioare din Paris. Le-ai văzut ?

— Nu demult am aflat și eu despre aceste tablouri — răspunse Donahue. O să mă duc neapărat să le văd. Extraordinară a mai fost soarta acestui mare maestru al picturii ! Cît timp a fost un beţiv și un vagabond...

— Era un Verlaine al picturii — observă Wilkinson.

— Într-adevăr, a fost un beţiv inveterat și, în stare de ebrietate, a creat capodopere uluitoare care l-au făcut celebru in lumea întreagă. De cînd însă s-a însurat cu o văduvă bogată, care a pus șaua pe el și s-au instalat într-o vilă splendidă, s-a lăsat de pictură. Se spune că acum nu face decît să se roage lui Dumnezeu și bea limonadă. S-a isprăvit cu Utrillo !

Wilkinson clătină din cap :

— Păcat ! Îmi place foarte mult unul din tablourile lui. Mi se pare că l-a pictat prin 1913. Reprezintă o bisericuță cu un ceas în turn. O uimitoare gamă de cenușiu și verde.

White ieși din cabinet și, la intrare, se ciocni de Shriver.

— Andy ! exclamă White. Cum o duci ?

Shriver se schimbase foarte mult, slăbise, tîmplele îi erau complet albe.

— Wilkinson nu vrea să mă primească înapoi în birou. Numai mulțumită lui Donahue am fost angajat la Serviciul de contrainformații din Pearl Harbor. Voi fi ajutorul lui Wallsh. Contraamiralul Terner mi-a spus : „Pleci în cel mai liniștit loc din lume".

În spatele lui apăru capul lui Page :

— Și dumneata, Andy, consideri Pearl Harbor un loc liniștit ?

Shriver rîse :

— Nu, nu-l consider. Eu știu că amiralii japonezi se pricep să aleagă locurile unde să dea lovitura.

— La noi însă, cei de sus nu înțeleg lucrul acesta — zise Page.

White oftă prelung, apoi spuse cu glas surd :

— Am impresia că japonezii au inventat o armă înspăimîntătoare. Trimit din Tokio, peste ocean, raze invizibile care acționează ca un somnifer asupra minții șefilor noștri.

29 noiembrie

Kita primi o telegramă convențională din care reieșea că la 29 noiembrie va sosi un curier diplomatic secret, cu care urma să se întîlnească pe vapor.

Conform itinerarului, vasul „Akasi-Maru" trebuia să sosească la Honolulu la 9 dimineața, venind din Kobe, spre Mexic, cu escală în Hawaii. Dar, din cauza unei furtuni, vaporul întîrzie cu trei ore și mai bine.

Kita urcă pe punte. Îl întîmpină secundul vasului, un bărbat cu un ochi acoperit de o legătură neagră, îl conduse în cabina sa, apoi se retrase. Peste cîteva clipe apăru curierul diplomatic.

Kita îl întîlnea pentru prima oară. Numele curierului era Ogasavara. Se vedea cît de colo că nu este funcționar al Departamentului Afacerilor Externe, ci ofițer activ, cu gradul de cel puțin căpitan de rangul II. Fața lui roșie-vineție arăta limpede că omul băuse de dimineață.

— Ce noutăți puteți să-mi spuneți ? întrebă Ogasavara.

Kita îi răspunse :

— Portavionul „Entreprise" a plecat din Pearl Harbor spre Wieck.

— Cînd a plecat ?

— Acum trei zile.

— Este o veste minunată. Să bem pentru ea. Curierul diplomatic scoase din dulap o sticlă cu *saké* și umplu două ceșcuțe. Eu, de bună seamă, am să rămîn în Mexic. N-am să reușesc să mă întorc.

Kita sorbi din ceșcuță :

— Așadar, ai noștri au plecat din Kurile.

— Da. Veți primi instrucțiuni în privința arderii documentelor și, îndată după asta, va urma semnalul.

— Știu. Oamenii mei fac de serviciu în permanență lîngă aparatul de radio-recepție.

— Semnalul poate fi transmis și sub forma unei telegrame referitoare la numirea secretarilor Kasivaghi și Mynami, ceea ce va însemna că începem. Curierul diplomatic goli ceșcuța și icni zgomotos ! Sau poate că n-o să primiți nici un fel de semnal, n-o să le mai ardă de așa ceva.

— Atunci va trebui să încep lichidarea documentelor fără a mai aștepta telegrama.

Curierul diplomatic încuviință din cap și zîmbetul i se șterse de pe chip. Scoțînd din buzunar o coală de hîrtie, spuse :

— Haideți să verificăm punctele de unde se va semnaliza submarinelor. Aici, la dumneavoastră, totul este gata pregătit ?

— Cînd să începem semnalizarea ?

— De mîine seară. Așadar... — curierul diplomatic își apropie coala de hîrtie și, închizînd un ochi, continuă : Din mansardele caselor aflate în portul Rainkae și din satul Kalama.

— Deci de pe Oahu și Maui.

Curierul diplomatic bagă hîrtia în buzunar și întrebă :

— Cum îi merg treburile lui Yde ?

— Nu-mi spune, dar, după cît se pare, totul merge bine.

— Transmiteți-i că în ajunul evenimentelor i se va comunica printr-un agent de legătură ce trebuie să facă. Pomeniți-i numele meu, mă cunoaște.

— Dar Yde nu se va supăra că nu i-am aranjat o întîlnire cu dumneavoastră ? Are un caracter foarte dificil.

Ogasavara izbucni în rîs :

— Nu vă sfătuiesc să vă certați cu el. E un om foarte hotărît. N-o să pregete să vă... Fiți prudent ! Vremurile sînt grele. Toți sîntem cu nervii puși la încercare. Apoi zîmbi și făcu o plecăciune : Iertați-mă, am băut puțin.

— Vai de mine ! și Kita făcu și el o plecăciune. Și eu am băut. Un singur lucru aș vrea să precizez : cînd am urcat pe vapor, m-a primit un om cu o legătură neagră la ochi în loc de una albă. Așadar, o să atacăm ?

— Da. Ogasavara schiță gestul unui scrimer care-și lasă spada pe grumazul adversarului : Probabil peste o săptămînă.

— Exercițiile s-au terminat ?

— Da. Cîteva luni în șir s-au făcut exerciții la Kagosima, unde s-a construit o machetă a portului Pearl Harbor. S-au executat zboruri razante deasupra portului și antrenamente pentru lansarea torpilelor și bombelor, iar Sakuradzima juca rolul insulei Ford.

— Spuneți-mi, s-a exersat tehnica lansării torpilelor la adîncimi mici ?

— Am învățat să lansăm torpile la adîncimi mai mici de 30 de picioare. La torpile se atașează stabilizatoare speciale, denumite „Kay-2".

— Bravo vouă! Mai puțin de 30! exclamă Kita, entuziasmat, și, după ce izbucni în rîs, continuă: Ce surpriză o să fie pentru americani! La așa ceva nu se așteaptă pentru nimic în lume!

Luîndu-și rămas bun, Ogasavara îi spuse:

— Așadar, așteptați de la o zi la alta. Totul va depinde de vreme.

Kita părăsi apoi vaporul, se urcă în mașină și o porni spre River Street, unde coborî și străbătu pe jos cîteva ulicioare; și numai după ce se convinse că nu-i urmărit, se îndreptă spre un restaurant chinezesc.

În sala mică de la parter se aflau marinari din marina comercială — europeni și negri. După ce străbătu sala, Kita urcă o scăriță dreaptă ce ducea la etajul întîi. Acolo, într-o cămăruță afumată, cu pardoseala acoperită de pături roșii, îl găsi pe Bullygant. Măsuța din fața acestuia era plină de farfurii și de sticle goale de bere.

Kita îl privi cu coada ochiului și rîse:

— Astăzi toată lumea bea. Și, după cum văd, și dumneavoastră sînteți criță.

Bullygant făcu o mișcare bruscă cu mîna și lovi o sticlă, care căzu jos:

— Uite, azi-dimineață am avut o treabă cu unul și am băut cu el. Respira anevoie și abia-abia își mișca limba în gură. Eu însă... oricît aș bea, nu-mi pierd luciditatea. Este o trăsătură moștenită.

Kita se lovi peste buzunar și, încruntîndu-se, îi spuse posomorît:

— V-am adus banii, dar nu vi-i dau azi, nu pot să-i sufăr pe beţivi.

— V-am telefonat pentru că am o veste interesantă — bîigui Bullygant, răguşit. E ceva foarte important, dar extrem de secret...

— Să aud...

În loc să-i răspundă, Bullygant privi într-o parte, peste capul lui Kita, şi începu să bată darabana cu degetele în tăblia mesei. Kita se săltă uşor de pe scaun şi-şi repezi mîna vrînd să-l lovească pe Bullygant în cap. Acesta reuşi însă să se ferească. Atunci Kita lovi cu piciorul scaunul pe care şedea americanul şi Bullygant căzu jos, cu scaun cu tot.

— Te-ascult — spuse Kita. Şi nu uita că sînt un om impulsiv. E o trăsătură moştenită.

Oftînd din greu, Bullygant se sculă de jos, ridică scaunul şi se aşeză. Apoi, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic, începu să spună :

— Uite despre ce e vorba. S-a primit un denunţ anonim, prin care ni se face cunoscut că se pregătesc acte de diversiune pe aerodromurile Wheeler şi Hickam. Sarcina executării acestor diversiuni a primit-o un individ la Washington, de la o femeie care a plecat cu o maşină. În denunţ se dă numărul.

— Ce număr ?

— Numărul maşinii. După ce s-a verificat, s-a aflat că este numărul maşinii unei profesoare, a unui funcţionar de la ambasada sovietică...

— Sovietică ?

Bullygant dădu din cap atît de energic, încît se clătină cu tot trupul.

— Autorul anonimei mai scrie că i s-a ordonat să plece la Honolulu şi să se ducă la farmacia...

— Care farmacie ?

— De pe Maunakea Street, a coreeanului An Huan Su. Bullygant clipi din ochi și, ridicîndu-și degetul mare, îl linse : Toate punctele coincid. Șefii de la Washington sînt în culmea fericirii datorită acestui lucru. Icni și dădu să ia paharul, dar, privindu-l pe Kita, își retrase mîna.

— Beți — îi îngădui Kita. E o veste foarte interesantă, însă n-are nici o legătură cu noi. Dar în ceea ce ne privește, e ceva nou ?

— Un fapt foarte interesant... Bullygant bău restul de whisky din pahar și continuă : Studenta Hayami Mariko se întîlnește cu japonezul care a venit acum cîteva luni din Mexic. Îl cheamă Domingo Akino. S-au întîlnit amîndoi tot lîngă farmacia coreeanului. Acest Akino...

Kita îl întrerupse :

— În privința lui Akino, să nu-întreprindeți nimic fără știrea mea. Ați comunicat șefilor dumneavoastră ?

— Despre faptul că studenta este în legătură cu An Huan Su, le-am comunicat, însă în ceea ce privește legătura ei cu Akino, nu.

— Despre Akino, deocamdată, să nu spuneți nimic șefilor dumneavoastră. Toate materialele referitoare la el să mi le arătați mie. Eu singur am să le verific. S-ar putea ca Akino să lucreze pentru spionajul chinezesc sau poate pentru acela pentru care lucrează An Huan Su.

— Întîlnirea între cei doi a fost observată de un agent al meu.

— Ascultați-mă și fiți atent ! Kita ridică un deget și continuă : Trebuie să distrugeți informarea adusă de agent. Repet încă o dată : pe studentă și pe Akino să-i țineți sub observație, dar să nu între-

prindeți nimic. Cazul coreeanului mi se pare foarte interesant. Probabil că Serviciul de informații sovietic pregătește ceva împotriva aerodromurilor. Kita se scula : Banii vi-i dau data viitoare, cînd o să fiți treaz... Iar astăzi... Kita scoase din buzunar o cutiuță și i-o întinse lui Bullygant : Iată un ceas pentru fiica dumneavoastră. Dar nu uitați să-i spuneți că l-ați cîștigat la un pariu.

Bullygant bolborosi cîteva cuvinte de mulțumire și făcu o plecăciune adîncă, întocmai ca japonezii. Cînd ridică fruntea, Kita nu mai era în cameră.

3 decembrie

După concert, White, așa cum se înțeleseseră, telefonă la birou. Îi răspunse locotenentul-major Cumberland, care fusese recent mutat la Washington din Manila :

— Veniți imediat ! Trebuie să vedeți ceva !

În birou, White îi găsi pe Page și pe Cumberland — un blond înalt, cu ochi mari și blînzi și cu bărbia masivă. Pe masa lui White se afla o telegramă tradusă.

Din Tokio, de la ministrul afacerilor externe
Ambasadorului din Washington

Nr. 2444

Reprezentanțelor noastre din Londra, Hong Kong, Singapore și Manila, s-au dat instrucțiuni de a înceta folosirea mașinilor de cifrat și de a le distruge. Mașina de cifrat aflată în Batavia ne-a fost trimisă înapoi. Fără a ține seama de

dispoziția conținută în telegrama nr. 2447, ambasada din America va trebui să folosească în continuare mașina cu cifru.

White verifică traducerea cu textul japonez — era în regulă.

— Lui Makkolla i-ați raportat ?

— Da. Dar nu s-a mirat deloc. Zice că acum trebuie să așteptăm atacul dintr-o clipă în alta.

— Asta este limpede pentru orice om normal — vorbi rar Cumberland.

— Nu însă pentru șefii noștri cei mari — răspunse White. Deși, poate... de data aceasta vor pricepe, în sfîrșit, și ei.

— Ce să priceapă ? întrebă Cumberland.

— Că japonezii ne vor ataca.

Cumberland mișcă din bărbie, de parc-ar fi rumegat ceva :

— Vin de la aghiotantul lui Wilkinson unde am citit un comunicat informativ, semnat de generalul Mayslow și aprobat de generalul Marshall. Vreți să știți ce conține ?

— Ce dată poartă ? întrebă Page.

— Comunicatul a fost dat la 29, deci acum patru zile. Cumberland făcu o pauză, apoi își mișcă din nou bărbia : Știți ce scrie acolo ?

— Haide, vorbește odată, nu mai face atîta pe misteriosul ! se supără White. Ai un fel imposibil de a discuta. Ar trebui să lucrezi la morgă : acolo poți să nu te grăbești.

— N-aș putea să spun că ești prea spiritual — și Cumberland pufni îmbufnat : Comunicatul spune că, în următoarele trei luni, e posibil ca Japonia să

atace Uniunea Sovietică și că japonezii doresc din tot sufletul să încheie un acord cu America.

— Așa scrie acolo ? ! exclamă Page.

— Da. Va ataca Uniunea Sovietică, iar cu noi vrea să cadă la o înțelegere.

— Ce idioție ! gemu White, frecîndu-și ceafa. Îl considerăm pe Marshall un om inteligent. Și cînd te gîndești că este acum comandantul întregii noastre armate !

Cumberland continuă :

— Am vorbit cu colonelul Sattler și cu aghiotantul generalului Mayslow, maiorul Case. Lui Cumberland îi plăcea totdeauna să precizeze gradele. Toți cei din armată declară în cor că planul operativ al armatei americane, aprobat încă din vară, în iulie, rămîne neschimbat. Toți pornesc de la ideea că Japonia va ataca neapărat Uniunea Sovietică.

— Sînt cu toții obsedați de aceeași idee fixă — spuse White. Marshall gîndește la fel ca „Chicago Tribune" și ca financiarul Baruch. Acest Baruch a propus zilele trecute Japoniei un împrumut de un miliard de dolari. A și găsit timpul potrivit !

— Dar ce-i de mirare ? Și Page pufni : Baruch vrea să îmbuneze Japonia. Pentru Marshall, Baruch și pentru alții ca Truman și Taft, cel mai important lucru este înfrîngerea Uniunii Sovietice. Pentru ei, ea este inamicul numărul 1. Taft a spus asta pe șleau, la o săptămînă după ce rușii au fost atacați. El a declarat că, pentru America, victoria comuniștilor este mai primejdioasă decît victoria lui Hitler.

— Poate că Donahue trece pe aici după teatru — spuse Page, dîndu-i lui Cumberland telegrama. Arată-i-o !

— Nu cred ca Donahue să vină și noaptea aici — zise White.

Page zîmbi :

— Ba acum trece uneori și noaptea pe-aici ; așteaptă cu nerăbdare semnalul japonezilor, ca să cîștige pariul. Și l-a rugat pe Sifford ca criptoanaliștii să dea drumul „Magic"-ului cît mai repede.

— Probabil că în cursul nopții se va mai primi încă o telegramă referitoare la arderea cifrurilor — spuse White. Va trebui tradusă imediat.

Page se ridică de pe scaun, se întinse și-i propuse lui White să meargă să bea ceva. Ieșiră în stradă și se îndreptară spre locul de parcare a mașinilor. Page se așeză la volan. Străbătură aproape tot orașul și se opriră în apropiere de poștă, în fața bufetului „Waikiki".

În sala mică, unde era aproape întuneric, se afla puțină lume. La tejghea stătea un havaian gras, semănînd cu o femeie bătrînă. Îndată ce White și Page se așezară la o măsuță, un japonez îmbrăcat într-un costum negru, cu o crizantemă ofilită la butonieră, se apropie de ei. Făcu o plecăciune adîncă și zîmbi larg, arătîndu-și dinții de aur.

— Iertați-mă, sînt secretarul ataşatului naval de pe lîngă ambasada japoneză, căpitanul-locotenent Yvase. V-am văzut odată la o recepție — și făcu o plecăciune dinaintea lui White. Mi s-a spus că ați fost în Japonia și că cunoașteți bine limba japoneză.

— Am călătorit prin țara dumneavoastră, dar nu cunosc limba japoneză — și White îi arătă un scaun liber. Poate că vreți să stați puțin cu noi ?

Cu un aer de cunoscător, Page îl întrebă pe Yvase :

— Ce cocteil doriți ? „Old fash" sau „Tom Collins" din gin, lămîie și sifon ?

— Aici se prepară un cocteil numit „Cutremur" — răspunse Yvase. Vi-l recomand. Este un amestec din cinci feluri de lichioruri.

Page dădu din cap și comandă chelnerului — un tînăr havaian — să aducă „Cutremurul". Havaianul aduse trei cupe mici cu un lichid roșiatic-verzui. Yvase luă o mică înghițitură și se strîmbă. Apoi spuse încetișor :

— Vești foarte neplăcute. Răspunsul dumneavoastră pune guvernul nostru într-o situație excepțional de grea, aproape fără ieșire... deși noi nădăjduim...

Page își țugui buzele și zise, cu aerul unui diplomat rafinat :

— Cred însă că, pînă la urmă, o să ne înțelegem... și o să găsim un *modus vivendi*... o alternativă acceptabilă... — și, mișcînd din deget, conchise : ***Statu quo ante***...

White închise repede gura și se întoarse. Yvase clătină din cap :

— Și eu nădăjduiesc. Guvernul japonez nu intenționează cîtuși de puțin să înceapă un război. Întreaga noastră flotă, ca și înainte, se găsește în portul Saeki. Ieri a plecat din Yokohama cel mai mare vas de pasageri al nostru, „Tazuta-Maru". El va ajunge la San Francisco la 12 decembrie, iar la Los Angeles, la 15. Sîntem convinși că tratativele vor avea un sfîrșit pașnic.

— Judecînd după toate, dumneavoastră... — White zîmbi și ridică paharul — sînteți un adversar convins al războiului.

Yvase dădu din cap :

— Pe noi ne desparte un ocean uriaș și dacă va începe războiul, el va izbucni în primul rînd pe mare. Va fi un război de lungă durată și costisitor și nu va

duce la nimic bun. Un război fără sens. Japonezul sorbi cîteva înghițituri și puse paharul pe masă, apoi începu să vorbească repede : În următoarele zile, nemții vor intra în Moscova, tancurile lor sînt la o distanță de vreo 30 de kilometri de porțile Kremlinului. A și început evacuarea în masă a locuitorilor Moscovei.

— Dacă Moscova va cădea — întrebă Page — dumneavoastră veți ataca din răsărit ?

— În Siberia e mai ușor să lupți. Acolo e pămînt, și nu apă — replică Yvase, chicotind.

Barmanul puse în funcțiune pianul electric și o muzică de jaz umplu toată încăperea. O japoneză cînta un tango. Yvase închise ochii și începu să se legene pe scaun, în tactul muzicii. Apoi își scoase batista și-și șterse colțul ochilor. White îi făcu lui Page semn cu ochiul, arătîndu-i cu degetul ceasul de la mînă. Page chemă chelnerul, făcu plata, iar cînd japonezul întinse mîna să plătească, el i-o dădu la o parte.

— Sînteți musafirul nostru — spuse Page — iar cînd o să fim noi la Tokio, o să ne oferiți un cocteil din *saké*-urile dumneavoastră.

Își luară iute rămas bun de la japonez și ieșiră în stradă. Cernea o ploaie rece, amestecată cu zăpadă.

Se întoarseră la birou la timp. Din secția lui Sifford se aduse ultimul „Magic". White îl traduse.

Din Tokio, de la ministrul afacerilor externe

Ambasadorului din Washington

Nr. 867

1. Toate cifrurile existente în ambasada dumneavoastră trebuie să fie arse, cu excepția ace-

luia care este folosit pentru mașina de cifrat cu cifrul „O" (OITE), precum și lista prescurtărilor convenționale „L". Toate celelalte cifruri trebuie distruse.

2. Întrerupeți imediat folosirea uneia din mașinile de cifrat și distrugeți-o.

3. După executarea măsurilor indicate mai sus, trimiteți o telegramă convențională „Haruna".

4. Veți distruge toate copiile telegramelor primite și trimise, precum și toate celelalte documente secrete, în momentul pe care îl veți socoti oportun și prin procedeul ales de dumneavoastră.

5. Veți distruge toate cifrurile pe care le-a adus secretarul-criptoanalist Kosaka. De aceea, de acum înainte nu mai este necesar de a menține legătura cu Mexicul, așa cum prevedea directiva nr. 860.

— Donahue a fost pe-aici ? îl întrebă White pe Cumberland.

Cumberland deschise ochii și-i răspunse cu glas somnoros :

— Căpitan-locotenentul Donahue a telefonat și a rugat să i se telefoneze acasă atunci cînd va fi gata traducerea... Eu începusem să-i spun la telefon conținutul, dar el a închis...

Page rise incetișor :

— N-a închis telefonul, ci l-a scăpat din mînă. El nu-i obișnuit cu ritmul dumitale de a vorbi și a adormit.

White îi telefonă lui Donahue :

— Eu sînt, Walt Am o veste grozavă !

— În privința vîntului ? întrebă repede Donahue.

— În legătură cu vîntul, dar nu cu acela pe care-l aștepți tu. Treci pe-aici ?

Donahue sosi peste 40 de minute. Mirosea a vin și a parfum. Citi telegrama, căscă și ridică din umeri :

— Probabil una din mașini s-a stricat și o să trimită una nouă. Să vedem ce-o să fie mai departe.

— După părerea ta, nu este nimic deosebit ? întrebă White. Dispoziția de a arde cifrurile și alte documente secrete nu te tulbură cîtuși de puțin ?

— Este vorba de distrugerea cifrurilor și a hîrtiilor vechi. Asemenea autodafeuri se fac din cînd în cînd în orice instituție. Iar mașina de cifrat rămîne și „Magic"-ul va continua să sosească ca și înainte. Rămîn, de asemenea, în vigoare și cifrurile „O" și „L". De aceea nu sînt cîtuși de puțin tulburat. Văzînd că White vrea să spună ceva, Donahue ridică mîna : Vreau să-ți aduc la cunoștință că serviciul nostru de informații prin radio din Huam a interceptat astăzi o radiogramă japoneză, din care rezultă că întreaga lor flotă militară se găsește în Marea Interioară și în portul Saeki. Iar de la atașatul nostru naval din Tokio s-a primit o telegramă relativă la ordinul dat de comandantul bazei maritime militare din Yokosuka, potrivit căruia s-a dat permisie marinarilor și ofițerilor de pe nave, iar aceștia umblă de colo-colo în cîrduri pe străzile din Tokio și Yokohama. Apoi, cel mai mare vas al Japoniei, „Tazuta-Maru", este în drum spre America. Toate acestea dovedesc că nu este cazul să ne lăsăm cuprinși de panică. Se întoarse spre Page și Cumberland : Nu vă alarmați, băieți, cei de sus știu tot și văd tot. Șefii, care se află pe puntea de comandă,

văd mult mai bine decît noi, cei din cală. Noapte bună !

Făcu un semn lui White să-l urmeze și ieșiră amîndoi din încăpere. Donahue întrebă :

— Ai primit vreo veste de la sirena ta ? Vreo scrisoare sau vreo telegramă ?

— Nu. Dar de ce mă-ntrebi ?

— Tace ?

— Da. Dar de ce mă-ntrebi ?

— Probabil că Wallsh mi-a îndeplinit rugămintea și a luat contact cu ea.

— Ce contact ? Te-am rugat doar s-o ferești de Akino, și nu ca Wallsh...

— El trebuia s-o întîlnească și s-o chestioneze amănunțit. Și dacă a reușit să stabilească cu ea o legătură profesională, e de la sine înțeles că Mariko nu mai poate să scrie nimănui fără permisiunea lui.

— Așadar, și scrisorile mele vor trece prin cenzura militară ?

— Bineînțeles.

— E o porcărie ! Te-am rugat doar...

Donahue îl luă de braț :

— Nu te enerva. O să-ți trimită scrisori, dar n-o să-ți scrie decît despre sentimentele gingașe pe care ți le poartă. Pentru tine, asta este mai important decît orice. Să știi că ieri am primit o radiogramă de la Wallsh. Probabil că-l interesează Cio-Cio-san a ta și totul va fi în ordine, dacă nu cumva spionajul din Tokio a pus-o să ne urmărească. Wallsh ne înștiințează că japonezul Akino este cît se poate de suspect, și știi ce se mai spune în radiogramă ? Se pare că F.B.I.-ul din Honolulu a dat de o agentură sovietică. Asta ar fi extraordinar !

— Sper că n-or s-o bage și pe Mariko în toată afacerea asta ?

— Nu cred.

— Am să-i scriu chiar azi.

Donahue duse degetul la buze :

— Din tot ce ți-am spus, în calitate de prieten, să nu-i pomenești nici un cuvînt. Ceea ce mi-a comunicat Wallsh e un secret de serviciu. Vezi să nu mă dai de gol. Scrie-i numai despre dragoste.

White se întoarse și intră în birou. Donahue îi strigă :

— Poți să-i pomenești, în treacăt, că în curînd ai să pierzi pariul și ai să mi-o dai mie. Și totul o să fie admirabil.

3 decembrie

Kita tocmai termina masa — mînca ultimele bucățele de zarzavat murat și bea ceai cu înghițituri mici — cînd Nisina apăru în fața lui. Era atît de tulburat, încît obrazul îi zvîcnea spasmodic.

— Am să vă comunic ceva foarte urgent — spuse Nisina. S-a confirmat definitiv că „Lexington" va ieși în larg poimîine, vineri. Khun spune că informația este absolut exactă.

— Și încotro va pleca ?

— Spre Midway. Escortează nave care vor transporta avioane pe această insulă.

— Așadar, informațiile noastre din august s-au confirmat. Kita își vîrî o scobitoare în gură. Sînt vești foarte bune, îți mulțumesc.

Ușa se deschise și intră Morimura, care îi întinse lui Kita un plic sigilat.

— Abe a adus o scrisorică de la Bullygant. E foarte urgentă.

— Și unde-i Abe ?

— În grădină.

— S-aștepte.

Morimura și Nisina ieșiră. Kita scoase din plic un bilet scris cu creionul :

Șeful Serviciului de contrainformații Wallsh ne-a comunicat că „l-a reperat" pe japonezul Akino și a pus-o pe studenta Hayami să-l urmărească. Acum este limpede : a) de la bun început, studenta a acționat conform dispozițiilor lui Wallsh ; b) Akino, de la bun început, a fost omul dumneavoastră, dar dumneavoastră nu mi-ați spus nimic despre el ca să-i puteți controla activitatea prin mine.

Mă tem că : a) studenta poate să obțină de la Akino informații referitoare la activitatea dumneavoastră și la relațiile dintre noi. Probabil că Akino știe ceva ; b) studenta se duce la farmacia lui An Huan Su probabil tot din însărcinarea lui Wallsh. Așadar, el l-a pus sub observație și pe coreean și poate să-mi sufle de sub nas toată afacerea.

Studenta trebuie scoasă imediat din joc, dar lucrul trebuie făcut foarte curat. Ea constituie o primejdie pentru noi toți. Dacă Akino va cădea, o să vă trădeze și pe dumneavoastră, și atunci s-a zis și cu mine. Trebuie prevenită catastrofa.

E E E

După ce citi biletul, Kita îl arse și se duse în grădină. Abe stătea lîngă un boschet, în dosul unor tufe de magnolia.

— Yde se întîlnește cu Hayami Mariko ? întrebă Kita.

— Da. Alaltăieri după-prînz a trecut pe la ea. Iar ieri i-am dus din nou acasă niște ierburi de leac japoneze și cărți.

— Dar el o ține sub observație ? N-o suspectează ?

— Nu știu, mie nu mi-a spus nimic.

— N-a observat cumva că este urmărit ?

— Cred că nu, căci mi-ar fi spus.

— Cum îi merg treburile în general ?

— Intenționează să facă cunoștință cu japonezele care sînt telefoniste la centrala telefonică. Apoi, de vreo două ori, s-a dus spre Kahuku. Abe zîmbi : Probabil se grăbește, vrea să înceapă cît mai repede.

Kita scuipă în flori :

— O să înceapă mai repede decît e nevoie și o să strice tot. Apoi, după ce se gîndi puțin, îi porunci lui Abe : Transmite-i chiar azi să ia legătura cu mine. Cît se poate de repede.

— Știu că azi avea de gînd să plece cu o barcă cu motor spre Maui.

— La Maui ? repetă speriat Kita. Caută să-l prinzi înainte de a pleca. Și comunică-mi tot ce poți afla despre el și despre Hayami Mariko. Acționează imediat !

Abe făcu o plecăciune, se întoarse milităreste și o porni grăbit pe cărarea ce ducea spre portița din fundul grădinii.

După ce luă cina la bufetul hotelului, White urcă la etajul întîi, se opri în hol și ceru portarului cheia camerei. Bătrînul portar se întoarse spre tabloul cu cutiile de scrisori și spuse :

— Mister White, chiar acum o doamnă a lăsat o scrisoare pentru dumneavoastră. Judecînd după aparențe, doamna e venită de undeva, de departe.

White citi inscripția de pe plic : „Mariko m-a rugat să vă aduc la hotel această scrisoare. I-am îndeplinit rugămintea. K."

Scrisoarea fetei era scurtă, probabil că o scrisese în grabă :

Dragul meu Nick,

Trimit această scrisoare cu o prietenă a mamei mele ; ea este soția unui militar și pleacă astăzi cu avionul la Washington. Mi s-a interzis să-ți scriu. M-a chemat la el căpitanul Wallsh. A început să mă interogheze, destul de brutal, despre natura legăturii mele cu Akino, a făcut chiar și aluzii cinice, eu m-am supărat. Atunci el mi-a declarat că lucrez probabil în folosul altor țări. I-am trîntit o groază de obrăznicii și am plecat. Akino mă suspectează și el. Probabil că sînt urmărită — nu știu de cine : de Wallsh sau de Akino ? Ieri seară, cînd mă apropiam de casă cu bicicleta, deodată, de după colț, a apărut o mașină cu farurile stinse, cît pe-aci să mă calce. Mi-e îngrozitor de frică. Poate că vor să mă omoare. Sfătuiește-mă, Nick, ce să fac.

A dumitale, M.

White se urcă în camera lui și-i telefonă lui Donahue acasă. Dar acolo i se răspunse că Donahue plecase, chemat de cineva. White îl găsi pe Donahue la serviciu. După ce-l ascultă pînă la sfîrșit, Donahue îi spuse :

— Am citit telegrama lui Wallsh. E vorba de o chestiune extrem de interesantă : au dat de un cuib de agenți ruși și se pare că iubita ta este în legătură cu șeful lor.

— Este o absurditate nemaipomenită ! Iar Wallsh este un dobitoc fără pereche !

— Nu țipa ! I-am răspuns lui Wallsh, rugîndu-l să verifice totul amănunțit. Totuși cred că...

— Chiar în noaptea asta iau avionul și plec acolo.

— Nu face pe nebunul ! N-o să ți se dea voie. Vino imediat la mine. De la cei din armată am aflat o chestiune grozavă. Ai să cazi jos. Începe o nouă eră în istorie !

— Ce s-a întîmplat ?

— Nu pot să-ți spun la telefon. Vino aici în fuga mare.

Cu toate că era foarte tîrziu, în biroul lui Donahue se adunaseră aproape toți lucrătorii din Biroul T și criptoanaliștii din secția lui Sifford. Toți erau foarte alarmați. Page, Cumberland și Gheișa ședeau pe canapea, într-un colț, și discutau de zor. Page sărea mereu de la locul lui, gesticulînd agitat. În jurul lor, criptoanaliștii stăteau buluc.

— E fantastic ! Și Donahue lovi cu amîndouă mîinile în masă. Acum o oră cei de la armată au prins semnalul japonezilor. Același semnal despre care se vorbea în „Magic"-ul din ziua de 18. După ce au transmis ultimele știri în limba japoneză pentru străinătate, s-a dat semnalul.

El îi întinse lui White o coală de hîrtie, cu o ștampilă în colțul de sus : „strict secret, extrem de urgent".

White citi :

4 12.41 22.00 după Greenwich

Tokio stația HV3W

Buletin meteorologic

În regiunea Tokio, azi a bătut vîntul din nord, care se va intensifica treptat ; se prevăd înnourări. În regiunea prefecturii Kanagawa, astăzi, vînt din nord, nebulozitate. În regiunea prefecturii Tiba, vînt din nord, vizibilitate bună, se așteaptă apariția norilor ; pe mare este liniște.[1]

— Ei, ce zici ? întrebă Donahue, jucîndu-se cu creionul său de aur. Ești k.o. ? Ai pierdut pariul ?

Page se apropie de White și începu să-i spună că, de îndată ce postul special de emisie-recepție al armatei a interceptat buletinul meteorologic, colonelul Sattler l-a transmis imediat lui Kramer, apoi i-a anunțat pe Donahue și pe Makkolla, și toți, în afară de Makkolla, s-au dus în goană la Wilkinson. Acesta i-a cărat pe toți la Terner. Mai departe, comunicatul s-a transmis ca o reacție în lanț. Generalul Marshall și amiralul Stark au sosit la Casa Albă aproape în același timp pentru a prezenta raportul președintelui. Dar, aflînd că acesta este plecat din oraș, la Warm

[1] Acest text al emisiunii radiofonice japoneze figurează și în materialele Comisiei unite a Camerei Reprezentanților și a Senatului S.U.A. pentru anchetarea evenimentelor de la Pearl Harbor, comisie care a funcționat de la 15 noiembrie 1945 pînă la 31 mai 1946. (n.a.).

Springs, s-au dus și ei într-acolo, de unde încă nu s-au întors.

— De ce oare Makkolla n-a dat și el fuga într-un suflet la șefi ? întrebă White.

Gheișa se strîmbă :

— El consideră că trebuie să se mai aștepte, să se verifice totul temeinic. Într-un cuvînt, se îndoiește. El face parte dintre acei oameni care nici pînă azi nu sînt pe deplin convinși că Pămîntul e rotund. White se încruntă și începu să-și muște buzele. Privind spre Page și Cumberland, Gheișa spuse ironic : Nici ăștia nu cred.

— Nicky, ai o mutră foarte acră ! și Donahue izbucni în rîs. Îți pare rău că ți-ai pierdut sirena ? Vei fi nevoit să te desparți de ea.

— Eu consider că toate acestea sînt prostii — rosti cu glas tare White și glasul îi tremura ușor. În încăpere se lăsă liniște. White continuă : Nu-i decît o transmisie obișnuită a postului de radio din Tokio, și nicidecum semnalul convențional.

Un ofițer din secția lui Sifford pufni în rîs și începu să gesticuleze, în semn de dezaprobare. Alții izbucniră într-un rîs zgomotos. Donahue clătină din cap :

— Vai, Nicky, de data asta pur și simplu te încăpățînezi ! Nu te pune într-o situație ridicolă ! Și, Doamne ferește, nu vorbi șefilor despre asta. Eu, unul, te cunosc și pe tine, și toate ciudățeniile tale, ei însă or să creadă că tu... că ai...

Cu degetul îndoit, își ciocăni fruntea și, sculîndu-se de la birou, ieși semeț din încăpere. După el se ridică și Gheișa. Page și Cumberland se apropiară de White.

— Azi dimineață — începu Cumberland — căpitanul de rangul III Makkolla a propus să se trimită

Comandantului Flotei Pacificului, amiralul Kimmel, o avertizare. Frecîndu-și bărbia, Cumberland continuă : Să fie avertizat în ceea ce privește posibilitatea unui atac din partea japonezilor. Dar... știți ce-a ieșit pînă la urmă ?

— Ei ?

— Închipuiți-vă...

— Ce ? Și White bătu din picior : Să știi că am să te omor într-o zi !

Cumberland își frecă bărbia și zîmbi :

— Wilkinson l-a ascultat politicos pe Makkolla și i-a respins propunerea. Atunci Makkolla s-a dus la contraamiralul Terner, dar și acesta i-a spus că nu există nici un motiv de neliniște.

— Șefii noștri vor aștepta toată noaptea comunicatul referitor la izbucnirea războiului între Japonia și Rusia — strecură printre dinți Page. Acum nu se mai gîndesc decît la asta.

Ieșiră pe coridor. Lîngă lift se îmbulzeau ofițeri din flotă și din armata terestră, chemați la această oră nepotrivită.

Dincolo de ușa uneia dintre camere se auzeau zgomote asemănătoare unor împușcături. Ușa se deschise și în pragul ei apăru Gheișa, roșu la față ca focul. Îi făcu semn lui White, spunîndu-i :

— Intrați și treceți direct în cabinetul contraamiralului Ingersol. Acolo se servește șampanie din fondul alocat pentru banchete, cu permisiunea Stăpînului. Sînt toți în păr : Terner, Wilkinson, Sifford... Duceți-vă !

Cineva îl trase pe Gheișa în cameră și închise ușa.

— Au și început să petreacă — rîse White. După părerea mea, e prea devreme.

Page îl privi pe White :

— Ce zici, să mă duc să beau ? Şampanie pe gratis ! Vreau să beau pentru ca şefii noştri să mai prindă minte şi să înceteze să se prostească singuri.

Pocnetul dopurilor continua să răsune în spatele uşii.

5 decembrie

Kita îi fixă lui Yde o întîlnire la etajul întîi al restaurantului chinezesc de pe River Street. Yde sosi fix la douăsprezece. Făcu o plecăciune adîncă, prezentă scuze pentru lipsa de cuviinţă de care dăduse dovadă data trecută şi mulţumi pentru grija arătată de Kita faţă de el. Într-un cuvînt, era de o politeţe fără cusur. Dar, terminînd această introducere pe care o cerea eticheta, vorbi pe un ton tăios :

— Mi l-aţi dat pe Abe, dar tot timpul îl chemaţi spre a-i da diferite misiuni. Vă rog, pe viitor, să nu mi-l mai luaţi de la munca lui. El trebuie să fie întotdeauna la dispoziţia mea.

— Şi eu am nevoie de el — spuse cu răceală Kita. Aşa, din amabilitate, v-am oferit posibilitatea de a vă folosi din cînd în cînd de serviciile lui Abe. Dar el este omul meu şi pot să dispun de el cum vreau...

— L-am iniţiat în treburile mele şi, prin urmare, a devenit omul meu — zise încetişor Yde. Eu i-am şi interzis să vină la dumneavoastră şi l-am avertizat că, dacă va trece peste cuvîntul meu, îl voi ucide.

— Cum de îndrăzniţi ? strigă Kita. Sînt hotărît...

— Mai încet ! strecură Yde printre dinţi. Ne-aud cei de jos. Vă rog să vă stăpîniţi. Abe n-o să mai vină la dumneavoastră. Putem considera această problemă încheiată. Şi, făcînd o plecăciune reverenţioasă, continuă : Vă mulţumesc foarte mult, am primit prin

Abe conservele japoneze și sînt foarte mișcat. Dar dumneavoastră ce-ați vrut să-mi comunicați ?

Căutînd să se stăpînească, Kita îi spuse :

— Vă mulțumesc pentru colierul de coral pe care l-ați trimis pentru soția mea, vă mulțumesc foarte mult. Trebuie să vă comunic însă o veste foarte neplăcută : studenta aceea, Hayami Mariko, cu care dumneavoastră v-ați întîlnit de mai multe ori, este în legătură cu Wallsh, șeful contrainformațiilor.

— Ea se duce mereu la hotelul „Hawaian King" — zise Yde și gura i se strîmbă.

— Deci știați ?

— Nu sînt chiar atît de căscat. I-am ordonat lui Abe s-o urmărească, și el a urmărit-o. Așadar, acolo este sediul contrainformațiilor.

— Da. La etajul doi, camera 99.

Yde își plecă fruntea de parc-ar fi ascultat ceva, apoi spuse calm :

— Va trebui lichidată fără întîrziere.

— Mi-e teamă că a și vorbit despre dumneavoastră și că sînteți urmărit.

— Eu n-am încercat încă s-o recrutez și n-am avut cu ea nici un fel de discuții secrete. Mă îndoiesc că o simplă legătură între un bărbat neînsurat și o fată tînără poate să pară suspectă celor de la Serviciul de contrainformații american. Totuși ea trebuie înlăturată. Yde îl privi fix pe Kita : Rezultă, așadar, că mi-ați făcut cunoștință cu o spioană americană.

— Nu eu v-am făcut cunoștință cu ea, dumneavoastră singur m-ați rugat.

— Dar ar fi trebuit s-o verificați.

— Ea a fost recrutată după ce a început să se întîlnească cu dumneavoastră. Deci dumneavoastră ar fi trebuit s-o verificați și să vă dați seama ce hram

poartă. Dar dumneavoastră, cu o ușurință de neiertat...

Yde îl întrerupse :

— În orice caz, vă sînt foarte recunoscător pentru că m-ați prevenit și am să iau măsuri.

— Și cît se poate de grabnic. Verificați dacă nu sînteți urmărit. Și feriți-vă !

— Vă mulțumesc. Și dumneavoastră păziți-vă !

Yde făcu o plecăciune adîncă și ieși din cameră cu pași repezi. Kita îl chemă pe proprietarul restaurantului, un japonez, și începu să-l descoasă, să vadă ce i-a spus Kuhn la ultima lor întîlnire. Discuția le fu întreruptă de Morimura. Privindu-l, Kita bolborosi repede către stăpînul restaurantului : „O să vorbim mai tîrziu, du-te".

De îndată ce patronul ieși din cămăruță, Kita îl întrebă pe Morimura :

— A început ? Arăți de parcă...

— M-am grăbit. Yde vine curînd ?

Aflînd că Yde a și fost, Morimura dădu înciudat din mînă. Venise chiar atunci din port, unde se întîlnise cu omul de legătură, căpitanul-locotenent Tommy, care fusese la Honolulu pe un vapor ce mergea spre Chile. Acesta îi împărtășise ultimele vești, rugîndu-l să le transmită consulului general Kita și lui Yde.

Forțele principale ale flotei din Marea Interioară și unitățile bazei aviatice din regiunea Kiusiu organizează, începînd de la mijlocul lui noiembrie, un schimb de radiograme false pentru a le crea americanilor și englezilor impresia că unitatea operativă de portavioane a viceamiralului Nagumo se află în apele japoneze, iar între timp unitatea înaintează cu toată viteza spre Hawaii. La 2 decembrie a plecat din Yokohama vaporul „Tazuta-Maru". Oficial, s-a anun-

țat că pleacă spre San Francisco cu escală la Honolulu. Dar căpitanului i s-a înmînat un plic ce conținea următorul ordin : să iasă în larg și să înceapă a face ocoluri, calculînd în așa fel ca la 8 decembrie să ajungă la țărmurile Japoniei. De asemenea, în ultimele zile, la Tokio și la Yokohama au apărut pe străzi mulți marinari, care, chipurile, sînt în permisie, venind de la baza maritimă militară Yokosuka. De fapt, marinarii sînt soldați din divizia de gardă travestiți în uniforme de marinari. Toate aceste măsuri au drept scop să-i deruteze pe americani.

— Judecînd după comandamentul local — zîmbi Kita — ei nu se așteaptă la musafiri.

Morimura îi spuse :

— Omul de legătură a rugat ca la noapte și mîine noapte să se transmită, cu ajutorul sistemului de semnalizare de pe țărm, informații de maximă precizie referitoare la situația din port. Și m-a mai rugat să-i înmînez lui Yde acest bilet cifrat, el cunoaște cifrul. Dar biletul trebuie să-i fie înmînat numai după ce dumneavoastră veți primi ordinul de distrugere a cifrurilor.

Kita luă biletul. Textul era alcătuit din cifre și se termina cu trei litere latine : QQQ.

6 decembrie

Cu puțin timp înainte de ora 12, criptoanaliștii din armată au interceptat telegrama trimisă din Tokio cu nr. 901, adresată ambasadorului Nomura. Copia traducerii „Magic"-ului a fost trimisă spre informare la Biroul T.

1. *Guvernul a examinat amănunțit propunerile americane de la 26 noiembrie și, în urma examinării, a alcătuit un memorandum care constituie răspunsul nostru dat Americii. El va fi transmis telegrafic în limba engleză.*

2. *Textul memorandumului este foarte vast. Va fi împărțit în paisprezece părți. Textul integral îl veți avea mîine, dar deocamdată nu se știe încă exact. În prezent, situația este extrem de delicată, rog ca la primirea textului memorandumului, acesta să nu fie adus la cunoștință dintr-o dată.*

3. *Referitor la ora de înmînare a memorandumului americanilor, veți fi anunțați printr-o telegramă specială. Între timp vă rugăm să transcrieți textul pe curat și să fiți pregătiți ca să transmiteți părții americane memorandumul imediat după primirea indicațiilor noastre.*

Apoi începură să se primească telegrame cu textul memorandumului, în care se trăgeau concluziile tratativelor japono-americane. Textul memorandumului era în limba engleză, așa că nu trebuia tradus. De aceea criptoanaliștii din armată și flotă terminară prelucrarea celor treisprezece părți ale memorandumului destul de repede — către nouă seara.

Dar partea a paisprezecea, care conținea sfîrșitul memorandumului, nu sosise încă. Această parte putea să vină din clipă în clipă. De aceea toți lucrătorii biroului primiseră ordin din partea lui Wilkinson să rămînă pe loc, să nu plece nicăieri. Așadar, seara de sîmbătă era ratată.

Gheișa transmise tuturor ordinul lui Wilkinson și adăugă :

— Probabil va trebui să stăm pînă dimineața. Se recomandă tuturor să dea telefoanele de rigoare pentru a amîna întîlnirile amoroase din această seară.

White citi de două ori textul telegramei nr. 901 și-i spuse lui Page :

— Totul este limpede. Mîine se va primi de la Tokio și telegrama ce va conține ora exactă cînd acest memorandum trebuie înmînat lui Hull, iar în momentul înmînării se va anunța și declanșarea războiului.

Cumberland mormăi ceva. Page se uită la el și așteptă. În sfîrșit, Cumberland izbuti să spună :

— Întîi vor ataca, și-apoi vor declara război.

— Asta a intrat în tradiția lor — spuse Page.

Gheișa se aplecă spre White :

— Chiar acum vin de la secretariatul lui Knox. Sînt zvonuri că flota unită japoneză de sub comanda amiralului Yamamoto se îndreaptă spre Vladivostok. A și trecut prin strîmtoarea Tsugaru.

White clătină din cap :

— Cei de sus și-au pierdut răbdarea... *Sit pro ratione voluntas.*

— Ce înseamnă asta ? întrebă Gheișa.

— Este din Juvenal — explică Page. *Voința mea să țină locul oricărei rațiuni.*

— Stai nițel, semnalul s-a și dat — spuse Gheișa. Noi l-am interceptat pe data de 4 și ieri. Și în amîndouă cazurile a fost un buletin referitor la „vînt din nord".

În birou intră un locotenent din secția lui Sifford ținînd o mapă sub braț.

— Ce noutăți sînt ? îl întrebă Page.

— Din Londra s-a primit o comunicare că o mare unitate de crucișătoare și vase de transport japoneze se îndreaptă spre Malaya — spuse locotenentul și ieși.

— Știrile astea sînt mai verosimile decît ale lui — zise Cumberland, arătînd cu capul spre Gheișa.

Gheișa ridică din umeri :

— Dar buletinul informativ dat acum o săptămînă de statul-major al forțelor terestre rămîne în vigoare. Și comandamentul nostru împărtășește părerea oficială a celor de la armată. Și aceasta este confirmată de semnalele interceptate. Japonezii îi vor ataca pe ruși.

Page se întinse și căscă zgomotos :

— Oare, intr-adevăr, vom fi nevoiți să stăm așa toată noaptea și să așteptăm sfîrșitul memorandumului ? Dar ce fac șefii ? Așteaptă și ei ?

Gheișa îi spuse că toți șefii : căpitanul de rangul I Wilkinson, contraamiralul Ingersol și contraamiralul Terner au plecat acasă. Primul a plecat amiralul Stark, se duce cu soția la Teatrul Național.

— Dar memorandumul la care au migălit toată ziua băieții lui Kramer, l-o fi citit careva din șefi ? întrebă White.

— Nu — răspunse Gheișa. Kramer i l-a dus lui Wilkinson și la el s-a oprit. Nici la cei de la armată n-a trecut mai departe de șeful secției Extremul Orient, colonelul Bandy. Nici Marshall, nici Stimson nu l-au citit. Toți așteaptă noutăți pe altă linie.

— Dar unde-i Donahue ?! se miră Page. Azi n-a dat deloc pe la noi.

Cumberland pufni :

— Nu-i arde lui de noi. Nu se mișcă din sectorul criptoanaliștilor, de la căpitanul de rangul II Sifford.

Amîndoi așteaptă un comunicat... despre Vladivostok sau Cita. Vor să afle primii...

— Acum o oră mi-a telefonat un corespondent de la „Chicago Tribune“ — zise Gheișa. El a aflat că a început o răscoală în Siberia și că răsculații au ocupat orașul Tiumen. Că la Moscova se dau lupte de stradă, orașul arde...

În clipa aceea sună telefonul și White ridică receptorul. Sunau oamenii lui Sifford, comunicînd că a fost descifrat un nou „Magic“. White îl rugă pe Gheișa să-l aducă. În telegrama datată 5 decembrie și expediată de consulul general din Honolulu către ministrul afacerilor externe din Tokio, se spunea :

1. *Pe data de 5 au sosit trei nave de linie despre care s-a comunicat în telegrama dumneavoastră nr. 239 trimisă vineri dimineața. Se presupune că aceste nave de linie vor părăsi portul pe data de 8.*

2. *Pe data de 5, „Lexington“ și 5 crucișătoare grele au părăsit portul.*

3. *Pe data de 5, la amiază, se aflau în port 8 nave de linie, 3 crucișătoare ușoare și 16 distrugătoare.*

Page fluieră :

— „Lexington“ a ieșit din Pearl Harbor ! Mai înainte a părăsit portul și „Entreprise“. Deci n-a rămas nici un purtător de avioane acolo.

— Și nici un crucișător greu de tip nou — completă Cumberland.

White închise cu zgomot o carte japoneză cu coperțile îmbrăcate într-un material foarte viu și spuse indignat :

— Toți șefii au plecat pe la casele lor și la teatru, iar pe noi ne țin aici — și făcu un semn cu capul spre Gheișa : Du-te în recunoaștere și află cum stau lucrurile.

Gheișa se întoarse curînd, cu un aer de învingător. Le spuse că Wallborn, aghiotantul-șef al Stăpînului, la început nici n-a vrut să stea de vorbă cu el. Dar Gheișa i-a arătat o scamatorie cu niște ustensile de birou foarte caraghioasă și nu prea decentă, în special pentru doamne. Apoi i-a povestit o anecdotă grozavă despre papa de la Roma și Greta Garbo. Wallborn s-a îmblînzit de-a binelea de atîta rîs și le-a permis tuturor să plece acasă. Iar cei ce nu vor dormi acasă la ei, trebuia să lase numărul de telefon unde pot fi găsiți.

White și Page plecară la hotel. White trecu în camera sa, făcu o baie, se băgă în pat și adormi imediat. Îl trezi telefonul. Telefona de jos portarul : White primise o telegramă.

— De unde ? întrebă supărat White.

— Din Honolulu.

— Ad-o repede. Îți mulțumesc foarte mult !

Liftierul, un negru, îi aduse telegrama și primi doi dolari. Era expediată de Ayun Hayami. În prima clipă, White nu-și dădu seama că este mama lui Mariko. Aceasta îl înștiința că seara, în ajun, venise după Mariko un tînăr japonez și fata plecase cu el să-și viziteze o prietenă bolnavă. De atunci nu se mai întorsese acasă. Mama îl ruga pe White să afle dacă nu cumva Mariko este arestată. Sau poate că s-a întîmplat ceva și mai îngrozitor. Trebuia să ia imediat măsuri urgente.

White îi telefonă lui Donahue acasă. Acesta nu se culcase încă. Auzind că telefonează White, Donahue îl întrebă repede :

— Ceva nou ? Au atacat ?

— Cine să atace ?

— I-au atacat pe ruși ?

— Nu, nu despre asta-i vorba. A dispărut Mariko. Am primit o telegramă de la mama ei.

— Și eu care credeam că telefonezi de la birou... În privința iubitei tale am vorbit cu Wallsh. El a venit azi cu avionul ca să raporteze un caz foarte interesant : cum s-a descoperit o agentură rusească în frunte cu un coreean foarte bine camuflat. În ceea ce o privește pe iubita ta. Wallsh a rupt legătura cu ea : i se pare suspectă.

— E un prost fără pic de minte. Nu cumva au arestat-o ? Poate cei de la F.B.I. ?... Trebuie lămurit urgent.

— Știi ceva ?... Acum acolo este Shriver. El îi ține locul lui Wallsh. Asta-i o idee. Am să-i telefonez și am să-i cer în numele tău s-o găsească. Și am să spun că este...

— Spune-i că este logodnica mea ! strigă White.

După o clipă, Donahue vorbi pe un ton serios :

— Nu credeam că lucrurile or să meargă atît de departe... Ei, dar ce să-i faci, te felicit, sînt foarte fericit. Chiar acum am să cer să mi se dea legătura prin radio și am să-l chem pe Shriver. Poți avea toată încrederea în mine.

— Îți mulțumesc foarte mult, Walt, ești un adevărat prieten.

— Nu te enerva, Nick, o s-o găsim pe sirena ta vie sau m... adică o s-o găsim neapărat, noapte bună !

— „Magic"-ul de azi l-ai citit ? Din el rezultă că tratativele s-au terminat și că mai departe urmează „vînt de est", „uragan".

— Nu te grăbi să tragi concluziile. „Magic"-ul de azi nu conține decît o expunere a pozițiilor lor, concluziile trase în fața noii etape a tratativelor. Și, mai ales, nu te speria Nicky, ia niște bromură.

7 decembrie

Începea să se lumineze de ziuă. Cerul deasupra oceanului se colora treptat în trandafiriu, apoi în albastru. Kita își șterse fața cu mîneca. Purta un tricou și pantaloni de bumbac. Toți ceilalți funcționari ai consulatului general, și ei în cămăși murdare și cu pantalonii mînjiți de pămînt și de funingine, semănau cu niște muncitori rutieri sau cu pescari ce-și repară bărcile.

Ardeau hîrtiile, mapele, caietele, indigourile folosite, pe niște ruguri așezate în jurul unui iaz mic în apropierea terasei din spatele clădirii principale. Începuseră să lucreze îndată după miezul nopții — îndată ce primiseră de la Washington o telegramă cu textul necifrat : *„Comunicați la ce reviste comerciale și de geografie vă abonați pentru anul viitor, lista se va trimite în 3 exemplare"*. Asta însemna : *„Ardeți toate cifrurile și documentele ; mutăm legătura pe unde scurte"*.

Băiatul șoferului, un copilaș de 5 ani, înșfăcă o mapă cu coperți roșii de piele și dădu fuga la garaj. Îl ajunse din urmă băiatul unui funcționar și începu să tragă de mapă. Copiii căzură pe iarbă și începură să țipe. O dactilografă se apropie de ei în goană,

smulse mapa și o aruncă în foc. Pe mapă scria cu tuș : „Cheltuieli secrete în trimestrul III".

Viceconsulul Morimura ieși pe terasă și-l întrebă pe Kita :

— Ce facem cu portretul împăratului ?

— Mai așteptăm. Ne vom aduna toți și vom săvîrși ritualul de închinăciune. Kita arătă spre el și spre ceilalți : Dar în halul ăsta, nu se poate. Portretul îl vom arde împreună cu drapelul.

Kita porunci tuturor funcționarilor consulatului general să-și controleze arhivele personale — scrisori de la prieteni și rude din Japonia, precum și caietele de notițe. Chiar și cea mai banală însemnare cu privire la situația din Japonia, totul trebuie distrus. Nimic nu trebuie să cadă în mîna dușmanului.

Nisina se lăsă pe vine și începu să amestece cu grijă cenușa din focul stins. Apoi, adresîndu-se dactilografei care se apropia, îi spuse :

— Credeam că americanilor o să li se pară suspect focul nostru. Dar ei nu i-au acordat nici o atenție.

— Polițistul, un havaian, l-a întrebat pe portarul nostru, dar acesta i-a răspuns că ard vreascurile și gunoiul. I-a dat polițistului o cutie cu țigări de foi și un album cu gravuri erotice și omul și-a văzut de drum.

Morimura se apropie de Kita :

— Acolo, la portița din spate, e cineva venit din partea lui Yde. Spune că Yde nu poate să vină și roagă să i se transmită ceea ce trebuie.

— Dar cine este acest trimis ? Abe ?

— Nu, un tînăr japonez. A făcut toate cele trei gesturi ale parolei.

Kita își șterse mîinile pe pantaloni și-i întinse lui Morimura o legătură de chei.

— Du-te la mine în cabinet și ia din dulapul din perete o mică mapă verde: acolo se află biletul cifrat pentru Yde, adus alaltăieri de omul de legătură. Dă-i-l trimisului, pentru ca acesta să-l înmîneze imediat lui Yde.

— Ce să-i mai spună lui Yde?

— Să distrugă toate biletele și hîrtiile. Pentru fiecare petic de hîrtie ce va cădea în mîinile dușmanului, va răspunde cu capul.

7 decembrie

White adormi spre ziuă, dar foarte curînd îl trezi Page. Acesta telefona de la birou:

— N-am vrut să te trezesc și am plecat singur la birou. S-a primit ultima parte așteptată ieri. I-am și chemat pe toți în afară de Gheișa. El n-a dormit acasă. Și-a lăsat numărul de telefon al bunică-si. Vin să te iau cu mașina peste o jumătate de oră.

White făcu un duș rece și, după ce mîncă ceva în grabă, ieși în stradă. Page îl aștepta în mașină.

Porniră pe străzile cu desăvîrșire pustii ale orașului. La o cofetărie, lîngă o biserică catolică, se înșirase un cîrd de oameni doritori să primească pe gratis gustarea de duminică. Pe pajiștea din scuarul unde se înalță statuia lui La Fayette zburdau veverițe cafenii. Negri înarmați cu bidinele cu cozi lungi ungeau cu clei zidurile caselor și lipeau pe ele noile afișe.

Pe masa lui White erau două telegrame traduse. Amîndouă din Tokio.

Prima era sfîrșitul memorandumului, partea a paisprezecea, în care se arăta că guvernul imperial,

convingîndu-se că tratativele ulterioare nu-și mai au rostul datorită poziției adoptate de America, le întrerupe, fapt pe care-l aduce cu părere de rău la cunoștință guvernului american.

În a doua telegramă se spunea :

Ambasadorului din Washington

Nr. 907

Instrucțiune extrem de importantă. Celor doi ambasadori le revine sarcina de a transmite răspunsul nostru guvernului american (de dorit secretarului de stat) la 7 decembrie la ora 13, ora Washingtonului.

Toți se îmbulziră în jurul lui White. Intră Gheișa, somnoros, cu două fîșii lungi de leucoplast pe obraz. White verifică telegramele traduse și puse în colțul lor inițialele sale.

— La ora unu, ziua, se va declara războiul — spuse Page, cu glas răgușit de emoție, și își șterse capul cu batista. Îi vor înmîna lui Hull un memorandum foarte lung și vor spune : „Distrați-vă, Sir, cu această poliloghie în ceasurile dumneavoastră de răgaz, iar nouă permiteți-ne între timp să vă declarăm război".

Cumberland clătină din cap și vru să spună ceva, dar Gheișa i-o luă înainte :

— Dă-mi voie, în această instrucțiune se spune numai ca memorandumul să fie transmis la ora unu. În privința declarației de război nu se spune nimic. Este rodul fanteziei lui Page.

— Indicarea precisă a orei de înmînare a memorandumului — începu să spună Cumberland — în-

seamnă... Știți ce înseamnă? Că în acel moment japonezii vor începe operațiile militare.

— Războaiele încep întotdeauna duminică dimineața — declară solemn Page.

— Dar cum să înceapă aici operațiile militare? zise Gheișa, desfăcîndu-și brațele, nedumerit. Amiralul Nomura și subalternii lui vor ieși cu bărcile în bazinul Taydl și, răcnind „banzai!", vor trage o salvă asupra Casei Albe? Așa?

White lovi cu palma peste telegramă:

— Totul este limpede. În clipa cînd la Washington va fi ora unu fix, ei vor ataca undeva, dar unde?

Page deschise atlasul și găsi harta explicativă a timpului:

— Linia de schimbare a datelor... iar aceasta este linia Greenwich...

— Atacul se va da acolo unde, în momentul înmînării memorandumului la Washington — spuse Cumberland — va fi dimineață.

— Și unde va fi suficientă lumină — observă Page — ca să le fie mai ușor să bombardeze.

— Cînd la noi este ora unu ziua, în Filipine e unu noaptea — zise Cumberland. Așadar, nu merge. În Wayke și în Midway, de asemenea, e prea devreme, e încă întuneric.

White arătă cu degetul pe hartă:

— Uite, aici va fi șapte și jumătate dimineața: în Hawaii. Se potrivește perfect.

Page încuviință din cap:

— Ai dreptate! În clipa înmînării memorandumului ei vor izbi în Pearl Harbor.

— Dacă japonezii vor începe acțiunile militare împotriva noastră — spuse Gheișa — mai întîi vor

rupe relațiile diplomatice și numai după aceea vor declara război.

Page arătă spre Gheișa :

— Ăstuia o să-i cadă bombele în cap și el tot o s-o țină una și bună : „Nu vă alarmați, nimeni nu ne-a declarat război !"

White luă cele două „Magic"-uri și se duse la Donahue, dar acesta încă nu venise. Makkolla era la birou — nu plecase acasă, dormise acolo.

Citind cele două telegrame, Makkolla spuse cu glas înăbușit :

— Totul e limpede : război !

White se uită la ceasul din perete.

— Cînd la noi va fi ora unu, la Pearl Harbor va fi șapte și jumătate dimineața.

— Și eu m-am gîndit la asta — spuse Makkolla și începu să-și frece tîmplele. Apoi se sculă încet, puse cele două telegrame în mapă și-l luă de braț pe White : Mă duc să caut pe cineva din comandament. Trebuie să comunicăm cît mai repede celor din Hawaii.

White se întoarse la birou. După un timp, Gheișa se duse la aghiotanții lui Stark, de unde se înapoie spunîndu-le că nici unul dintre șefi nu sosise încă. Wilkinson și Ingersol plecaseră să joace golf, Terner la biserică, iar Stăpînul era așteptat să sosească la nouă treizeci, după plimbarea de dimineață. El nu citise deloc buletinele de ieri și nu știa nimic despre memorandum. Makkolla dădu o fugă la cei de la armată și găsi același tablou : Mayslow, Jarow și Bandi erau plecați la biserică, de unde urmau să meargă cu toții la stadion ca să vadă un interesant meci de fotbal. Iar generalul Marshall plecase să

facă o partidă de călărie. Avea să vină la serviciu cel mai devreme la ora unsprezece. Nici el nu citise telegramele din ajun.

— Parcă s-au înțeles cu toții ! gemu Page. Peste cîteva ore începe războiul, iar șefii se plimbă. E monstruos !

— Îi interesează un singur lucru : confirmarea acelui buletin meteorologic — spuse White. E o nebunie colectivă !

De la sectorul de descifrare se primiră încă 3 „Magic"-uri noi. White întrebă :

— Privitor la ora de înmînare a memorandumului, se spune în telegrama 907 ?

— Da — răspunse Page. Există și o continuare ?

— 908, 909 și 910.

— Poate sînt și dispoziții noi ?

Gheișa sări în picioare, plesnind din palme :

— Și dacă se referă la...

— La faptul că japonezii au ocupat Omskul pe calea undelor — rosti cu glas tare Cumberland.

Toți izbucniră în rîs. Telegramele erau scurte și fură traduse repede.

În telegramele nr. 908 și nr. 909, ministrul afacerilor externe Togo le mulțumea ambasadorilor Nomura și Kurusu, precum și tuturor funcționarilor ambasadei pentru munca lor sîrguincioasă și plină de abnegație.

Iar în telegrama nr. 910 se spunea :

După descifrarea telegramelor noastre nr. 902, partea a paisprezecea, 907, 908, 909 și 910, distrugeți imediat mașina de cifrat ce v-a rămas și toate cifrurile. Lichidați, de asemenea, fără nici o excepție, toate documentele secrete.

White îi întinse lui Page telegrama :

— Du asta lui Makkolla. Trebuie să comunicăm chiar acum amiralului Kimmel și Short. Mai avem timp. Acum e ora 10, iar în Hawaii e patru și jumătate dimineața.

Page ieși în fugă din cameră, iar în urma lui și Gheișa.

White îi telefonă lui Donahue acasă. Donahue abia se întorsese : de la biserică se dusese la tenis.

— Walt, vino repede. „Vînt de est", absolut sigur.

— Vin imediat. Numai nu intra în panică.

— I-ai telefonat lui Shriver la Honolulu ?

— Da. L-am sculat din pat. Mi-a făgăduit să ia măsuri urgente și m-a rugat să-i telefonez ceva mai tîrziu.

— Cînd ?

— La opt dimineața. Aici va fi unu și jumătate. Vin imediat.

White puse receptorul în furcă. Intră Page, se așeză la biroul său și oftă prelung.

— Le-ați trimis avertizarea ? întrebă White.

Page își sprijini capul în mîini și începu să raporteze. În sfîrșit, Stăpînul sosise la birou. Makkolla s-a prezentat de îndată la el și i-a propus să trimită o avertizare în Hawaii. Dar Stark i-a răspuns că, dacă japonezii vor ataca, vor ataca numai Manila sau Huam. Iar cei de acolo sînt preveniți. Pe scurt, Makkolla nu obținuse nimic. Wilkinson și Ingersol nu sosiseră încă la comandament. Și la cei din armată domnește liniștea. Generalul Marshall nu și-a sfîrșit partida de călărie, va sosi cel mai devreme la unsprezece și jumătate. Ajutorul apropiat al lui Marshall n-a venit nici el. Ministrul de război Stimson și ministrul marinei Knox sînt acasă. Se pregă-

tesc să plece la Hull, iar apoi, împreună, să se ducă la stadion.

White lovi cu pumnul în masă :

— O să întîrziem ! N-o să apucăm să-i avertizăm pe Kimmel și pe Short !

— Timpul trece ! Page se uită la ceasul din perete, apoi la cel de pe masă :

— Mă mai duc o dată la Makkolla. Simt că-mi plesnește inima.

Ieși din cameră. White îi telefonă lui Donahue, acasă. Un glas de femeie îi răspunse că domnul căpitan de rangul III Donahue — White nu știa că Donahue fusese avansat — a plecat să facă o vizită la ambasada Braziliei.

White zvîrli receptorul și strigă :

— Ticăloșii ! Toți sînt ticăloși !

Ușa se deschise și apăru capul lui Gheișa.

— Chiar acum a sosit contraamiralul Terner și a trecut în biroul său. În clipa asta acostează la masă. Încearcă de pătrunde la el.

White se duse la direcția operațiilor maritime, la aghiotantul lui Terner, și-l rugă să raporteze locțiitorului șefului direcției că are o chestiune extrem de importantă.

După cîteva minute, ușa se deschise încet. Ieși aghiotantul, iar în urma lui apăru silueta elegantă a lui Terner. El se opri în prag, ținînd o batistă la tîmplă.

— Mi s-a spus că vrei să-mi raportezi ceva foarte urgent și important — zise el anevoie, făcînd o grimasă de durere. Așadar, despre ce este vorba ?

— Despre atacul iminent al japonezilor.

Terner luă batista de la tîmplă și întrebă cu glas tare :

— Așadar, semnalul n-a fost greșit ?

White dădu din mînă :

— Nu-i vorba despre semnalul la care vă gîndiți dumneavoastră, ci de un altul. În orice clipă, japonezii pot să ne atace... Vom primi un memorandum...

Pe fața lui Terner se întipări o expresie acră :

— Buletinele dumneavoastră le citesc și știu și despre memorandum. Dacă aveți ceva urgent, duceți-vă la șeful dumneavoastră, Wilkinson. Pe mine mă doare capul, iar dumneavoastră mă pisați cu...

Terner făcu un pas înapoi și trînti ușa. White se uită mai întîi la aghiotant, care-și mijea ochii, apoi la ușă și zise cu glas tare :

— S-a întîmplat să bată un alt vînt, nu cel de „est". Pentru că voi toți sînteți... — și rosti clar și răspicat un cuvînt ce nu poate fi scris, apoi ieși pe coridor.

PEARL HARBOR

1

Arătătoarele ceasului se apropiau implacabile de cifra 1. Ambasadorul Nomura umbla de colo pînă colo prin biroul său. Se îmbrăcase în vederea întîlnirii oficiale cu Hull : haină neagră și pantaloni reiați, dar în picioare mai avea papucii de casă. Ambasadorul Kurusu ședea liniștit pe divan și fuma, curînd însă își pierdu și el răbdarea și începu să se învîrtească prin cameră.

Telegramele cu textul memorandumului fuseseră aduse la ambasadă cu o mare întîrziere. Se primiseră la Washington în decursul întregii zile din ajun, dar în loc să fie expediate pe rînd la adresa indicată, pe măsură ce erau primite, administrația telegrafului le adunase pe toate și abia spre seară trimisese la ambasadă un vraf de telegrame.

Descifrarea telegramelor ținu toată noaptea. Apoi textul trebuia dactilografiat pe curat în limba engleză pentru a fi înmînat guvernului american. Totuși fusese categoric interzis să se recurgă la ajutorul dactilografelor. Tokio îi avertizase în mod special asupra acestui lucru. Dactilografele sînt persoane de sex feminin, or, tocmai acest sex nu este predestinat pentru a păstra secrete de stat. De aceea, în ajunul zilei de duminică, 7 decembrie, funcționarii ambasadei japoneze din Washington, împărțindu-și textul între ei, s-au așezat în fața mașinilor *Remington* și *Underwood* și au început să dactilografieze — unii cu degetul arătător, alții cu degetele mijlocii ale ambelor mîini.

Dar în programa examenelor pentru titlul de funcționar diplomatic nu figura și dactilografierea. De aceea, dactilografierea mergea extrem de încet, și oricît îi zoreau cei doi ambasadori, nu ajuta la nimic. Dimpotrivă, repetatele sîciieli îi enervau și-i stinghereau pe cei ce lucrau, astfel că aceștia nimereau cu degetele pe alte litere. Or, nu se puteau face corecturi pe pagină — într-un asemenea document istoric prezentat guvernului unei alte țări, nu se cuvine să se șteargă literele cu radiera sau, cu atît mai mult, să fie corectate cu mașina. Era nevoie de

multă atenție. Și de aceea trebuia mereu să se scoată pagini greșite din mașină și să se introducă altele.

La fiecare cinci minute, în camera unde se dactilografia, intrau în fugă consilierul și primul secretar și implorau în șoaptă : „Mai repede, ambasadorii așteaptă !", apoi anunțau cîte minute mai rămăseseră pînă la ora 1 : la această oră era fixată întîlnirea ambasadorilor cu secretarul de stat pentru înmînarea documentelor.

Paginile bătute erau aduse una cîte una în cabinetul unde se găseau Nomura și Kurusu. Acolo, pentru ultima oară, se verificau dacă nu au cumva greșeli de mașină, și unele pagini se trimiteau înapoi spre a fi rebătute.

În cele din urmă nu reușiră să dactilografieze documentul pînă la ora unu. Ambasadorul Nomura fu nevoit să-l roage pe Hull să amîne întîlnirea pînă la unu și patruzeci și cinci de minute. Ultima pagină a memorandumului fu dactilografiată fix la unu și cincizeci și cinci de minute. La această oră, tot personalul ambasadei cunoștea conținutul celor trei telegrame primite dimineața și în care se spunea că guvernul mulțumește tuturor pentru munca depusă și ordonă distrugerea a ceea ce pînă atunci fusese păstrat ca lumina ochilor — mașina de cifrat și cifrurile.

Verificînd din mers ultima pagină, consilierul ambasadei intră în fugă în încăperea unde se aflau ambasadorii. Nomura înșfăcă pagina, o băgă în mapă și porni grăbit spre scară. Consilierul îi aruncă pe umeri paltonul, cineva dintre funcționari sări să-i dea pălăria, dar amiralul dădu energic din mînă, refuzînd. Cînd Nomura se așeză în mașină alături de Kurusu, veniră într-un suflet, cu chipurile speriate

de moarte, secretarul-translator și camerista-șefă. Camerista ținea în mînă o pereche de ghete — cît pe-aci ca Nomura să plece la Hull în papuci de casă. Cu ajutorul cameristei, amiralul își puse ghetele și-și legă șireturile. Deodată Kurusu începu să se caute prin buzunare — nu-și găsea batista. Nomura pufni supărat și porunci șoferului să pornească. Ambasadorii sosiră la Departamentul de Stat cîteva minute după ora 2. Fură lăsați să aștepte 20 de minute. În acest răstimp, secretarul de stat terminase de citit buletinul cu textul complet al documentului pe care trebuia să i-l înmîneze ambasadorii japonezi.

Intrînd în cabinetul lui Hull, ambasadorii se înclinară adînc, în tăcere, apoi se apropiară de birou. Fără să spună o vorbă, Hull le arătă cu capul spre fotolii și ei se așezară. Nomura deschise geanta, scoase dinăuntru mapa și i-o întinse lui Hull. Acesta o deschise, se prefăcu că citește textul, răsfoind indiferent paginile memorandumului și, închizînd mapa, spuse cu glas ușor tremurat :

— În cei 50 de ani de activitate diplomatică, eu n-am văzut încă un document ca cel de față, plin de atîtea ... — trase aer în piept și, privindu-l țintă pe amiral — minciuni sfruntate și denaturări grosolane.

Hull se săltă ușor de pe scaun și își repezi bărbia înainte. Ambasadorii se sculară, își potriviră haina la spate, se înclinară adînc și se îndreptară spre ușă. Ieșind pe coridor, văzură că-i așteaptă liftul : bătrînul liftier ținea ușa liftului deschisă. Știa probabil că de data aceasta ambasadorii nu vor zăbovi mult.

Nomura și Kurusu coborîră în hol și-și luară paltoanele de la garderobă. Nici unul dintre funcționarii Secției Asia nu-i conduse.

Întorși la ambasadă, cei doi diplomați urcară scara principală și trecură în salon. Nomura își zvîrli paltonul pe pian, iar Kurusu, așa cum era, în palton, se trinti în fotoliu, își înfundă mîinile în buzunar și acolo găsi batista.

În salon intră atașatul naval și lăsă ușa deschisă. În camera vecină se auzea radioul : se transmitea comunicatul despre atacul bombardierelor japoneze asupra bazei flotei Statelor Unite din Oceanul Pacific.

Soția consilierului, făcînd o plecăciune, intră în salon, puse pe măsuță un ceainic cu cești și, făcînd altă plecăciune, ieși. Nomura își turnă ceai în ceașcă, apoi îi turnă lui Kurusu. Cei doi începură să bea ceai, sorbind cu zgomot din ceașcă și dînd dracului eticheta occidentală.

Dinspre coridor răzbătea vuietul mașinii electrice de tăiat hîrtie : se măcinau toate telegramele cifrate și descifrate. Nomura se uită la portretul împăratului atîrnat deasupra pianului, se sculă în picioare și-și îndreptă haina la spate. Kurusu își scoase paltonul și luă poziția de drepți. Amîndoi ambasadorii făcură în același timp o plecăciune adîncă dinaintea imaginii împăratului în uniformă de gală și cu cască cu panaș alb.

2

Donahue se uită la ceas :

— Este două fără un sfert, iar în Hawaii este opt și cincisprezece minute.

White aștepta cu nerăbdare. Sergentul-telefonist luă receptorul de la ureche și raportă :

— Am legătura. La telefon căpitan-locotenentul Shriver. Dar nu se aude prea bine.

Donahue luă receptorul.

— Dumneata ești, Shriver? Aici Donahue. Mă auzi? Uite, îi dau telefonul lui White, care este aici și-i gata să-și piardă mințile.

White înșfăcă receptorul și-l privi cu recunoștință pe prietenul său. Acesta făcuse totul pentru White: obținuse pînă la urmă permisiunea contraamiralului Noyse de a folosi telefonul lui personal.

— Andy, bună dimineața, eu sînt, White. cum merg treburile... alo, alo!

White suflă în receptor, dar nu se auzea nimic. Apoi răsună un fluierat, niște trosnituri, din nou un fluierat și, în sfîrșit, printre zgomote răzbătu vocea lui Shriver:

— Alo, tu ești Nick? Întrerup convorbirea, la noi este un infern...

— Ce?

— Un infern, un infern! Avioanele japoneze... acum zece minute au început. Totul e cuprins de flăcări, se duce dracului totul!...

Din nou se auziră trosnituri în receptor, din ce în ce mai puternice.

White se întoarse spre Donahue și spuse:

— Japonezii bombardează Pearl Harbor! Au început nu demult.

— Bombardează? Donahue deschise gura și-și duse mîna la frunte. Apoi scuturâ din cap: N-nu înțeleg... doar a fost un semnal... același... Nu se putea ca noi să ne fi înșelat...

— Ba nu, ne-am înșelat! urlă White. Ne-am înșelat!...

— Trebuie să comunicăm... — bolborosi Donahue. Să mergem !

Donahue porni în fugă la Wilkinson, iar White spre birou. Ușa biroului era închisă cu cheia, toți plecaseră. Probabil că aflaseră despre cele întîmplate și porniseră în fugă la direcția de legătură sau la cabinetul Stăpînului.

White se îndreptă spre sectorul de descifrare. La capul scării îl strigă Donahue :

— Nicky, mi s-a ordonat să plec cu avionul în Hawaii. Wallsh are peritonită și a fost dus la spital. Am vorbit și despre tine. Tu o să iei interogatoriul prizonierilor japonezi.

— Dar tu ?

— Eu o să am altă treabă.

— Care ?

— Îți spun mai tîrziu.

— Și cînd plecăm ?

— Peste cîteva ore. S-a ordonat să mai luăm încă un cunoscător de limbă japoneză. Pe cine să luăm ?

— Page !

— Minunat ! Caută-l și veniți repede la mine.

White îi întinse mîna :

— Walt, îți mulțumesc pentru tot, ești un adevărat prieten.

Donahue se strîmbă :

— Pregătește-te mai repede.

3

Se lumina de ziuă cînd ajunseră pe aerodrom, în partea de sud-vest a insulei Oahu. Acest mic aerodrom-școală avusese mai puțin de suferit decît cele-

lalte. Îi aștepta Shriver. Era fără șapcă, într-o cămașă de infanterist de marină, în pantaloni rupți și mînjiți de sînge și funingine. Ceilalți ofițeri din serviciul de contrainformații al flotei arătau la fel.

— Ești rănit ? strigă Donahue, sărind de pe scara avionului.

Shriver zîmbi obosit :

— Nu. Am ajutat la transportarea răniților și morților.

— L-ați arestat pe coreeanul acela ?

— Pe care coreean ?

— Cum pe care ? Șeful agenturii roșii.

Shriver ridică din umeri :

— A, despre asta vorbești ! De treaba asta se ocupă F.B.I.-ul. Eu nu știu.

Donahue se plesni cu mîinile peste coapse :

— Cum nu știi ? ! E o treabă foarte importantă !

— Acum n-avem timp să ne ocupăm de asta.

— Du-mă direct la F.B.I.

Shriver arătă spre o mașină :

— Bine. N-o să mergem însă la Pearl Harbor, acolo au acum de lucru sanitarii, geniștii și pompierii, ci mergem la Honolulu. Grupa mea operativă s-a instalat în clădirea școlii japoneze. Eu țin legătura cu serviciul de contrainformații al armatei și cu secția locală a F.B.I.-ului.

În drum spre Honolulu, Shriver le povesti tot ce se întîmplase în ajun, în ziua de 7 decembrie.

Dimineața fusese minunat de frumoasă — pe cer nu se vedea nici urmă de nor, nu bătea pic de vînt. Portul semăna cu un lac într-un parc. Ca de obicei duminica, semnalul de deșteptare pe nave s-a dat mai tîrziu — la 7. După apelul de dimineață, majoritatea ofițerilor și marinarilor se pregăteau să co-

boare pe țărm. Țărmul și toate străzile ce duceau spre chei erau ticsite de mașini, autobuze și camioane. În multe din ele ședeau femei și copii, veniți să-și întîmpine bărbații și tații.

Semnalul pentru înălțarea pavilionului a fost dat la ora 8 fără cinci. Răsunară trompetele. Și de îndată ce acestea tăcură, deasupra insulei Ford se auzi un zumzet. Peste cîteva secunde apărură de pretutindeni o puzderie de avioane. Zburau înspre rada unde se aflau așezate navele, una lîngă alta. Portul semăna cu o chiuvetă de bucătărie plină de vase, după un banchet.

Abia reușiră să se dezmeticească — ce fel de avioane sînt acestea ? — că unele dintre ele și coborîră vijelios. Pe aripile lor se deslușeau clar cercurile roșii — semnul distinctiv al Japoniei. În aceeași clipă începu să plouă cu bombe și torpile asupra navelor de linie ancorate una lîngă alta în portul insulei Ford ; apoi asupra celorlalte nave aflate în rădă și în docuri. Peste cîteva minute explodă nava de linie „Arizona". Depozitul ei de artilerie zbură în aer. Petrolul zvîrlit în toate părțile din cisterne se aprinse. Patru torpile nimeriră în „Oklahoma" — acolo, înainte de apel, fuseseră deschise toate ușile și hublourile și nu apucase nimeni să le închidă. „Oklahoma" se răsturnă sub ochii tuturor cu chila în sus și aproape nimeni din echipaj n-a reușit să se salveze. Portul, unde cu cîteva clipe înainte domnise liniștea cea mai deplină a unei dimineți de duminică, se transformase brusc în craterul arzător și clocotitor al unui vulcan gigantic.

O dată cu bombardarea navelor fură bombardate și aerodromurile armatei și ale flotei. În ultimele zile, în Honolulu se răspîndise zvonul că se așteaptă

atacul „coloanei a cincea japoneze" asupra obiectivelor militare aflate pe insule. De aceea pe toate aerodromurile, avioanele fuseseră așezată în rînduri compacte spre a putea fi mai ușor apărate de diversioniști.

Dar în locul diversioniștilor de pe pămînt se năpustiră cei din aer. Ei au tras și au incendiat avioanele aflate pe sol și așezate în așa fel ca să servească drept țintă ideală pentru bombardare. Aerodromurile Hickam, Ewa, Wheeler, Kaneohe, Haleova, Bellows se transformară într-un rug uriaș, unde, în locul lemnelor, ardeau cîteva sute de avioane americane.

Atacul aerian a durat pînă la 9.20. După ce au făcut tot ceea ce se putea face, avioanele japoneze au plecat. Baza flotei americane din Oceanul Pacific parcă nici n-ar fi existat pe lume. Nu mai era decît un port ticsit de fiare vechi și de cadavre. Pierderile încă nu fuseseră calculate. Se știa însă că fuseseră omorîți și răniți aproape 4 000 de marinari și soldați, că fuseseră scufundate 4 nave de linie, iar alte 4 grav avariate, cîteva crucișătoare și distrugătoare fuseseră, de asemenea, avariate. Japonezii pierduseră 20 de avioane și cîteva submarine. În general, flota americană primise o lovitură frontală chiar din primele secunde ale încleștării. Din fericire, două portavioane și cinci crucișătoare grele de tip nou nu se aflau în dimineața aceea în port.

Cele povestite de Shriver îi zguduiră pe toți.

— Cîți prizonieri ați luat ? întrebă Donahue.

— Cîți prizonieri ? ! făcu Shriver.

— Da, ofițeri și soldați japonezi.

— Nici unul. Dar, conform ordinului primit de la Washington, au fost făcuți prizonieri aproape toți

locuitorii japonezi aflați în localitate. Pe ei ne scoatem năduful.

— Andy, vreau să te-ntreb ceva — spuse White. Comandamentul de aici a fost prevenit privitor la posibilitatea unui atac ?

Shriver îi răspunse :

— La 27 noiembrie, amiralul Kimmel a primit o telegramă din partea lui Stark, în care se spunea că tratativele au ajuns la un punct mort și că un atac al japonezilor asupra Filipinelor sau a dominioanelor Angliei și Olandei din Mările Sudului este posibil.

— Dar asupra Pearl Harbor-ului ? întrebă Page.

— Nu s-a prevăzut cîtuși de puțin un atac asupra Flotei Oceanului Pacific.

— La noi, toți credeau... — începu Donahue, însă White îl întrerupse :

— Și n-au existat nici un fel de alte avertizări ?

Shriver zîmbi trist :

— Cum de nu, au fost. La 29 noiembrie, generalul Marshall ne-a trimis, spre a lua cunoștință, buletinul informativ al comandamentului forțelor de uscat, în care se spunea că-n decursul lunilor următoare Japonia va ataca Rusia.

— Genial buletin ! strecură printre dinți Page. Numai pentru un asemenea buletin, Marshall, Mayslow și ceilalți generali ar trebui să fie trimiși în judecată.

— Așadar, n-au existat nici un fel de avertizări în privința posibilității unui atac asupra Pearl Harbor-ului ? continuă să se intereseze White.

— Au mai fost două — și Shriver arătă cu capul spre Donahue : Dumneavoastră probabil că știți.

— Știu — zise Donahue. De îndată ce noi am interceptat „Magic"-ul referitor la faptul că la ora 1 japonezii ne vor prezenta un ultimatum și că de la Tokio s-au dat dispoziții să fie distrusă mașina de cifrat, generalul Marshall a ordonat comandantului regiunii militare Hawaii, generalul-maior Short, să ia măsuri de prevedere. Amiralul Stark însă n-a socotit necesar să-l prevină pe amiralul Kimmel.

— Ordinul cifrat al lui Marshall a sosit aici exact la timp — spuse Shriver. După 6 ore de la atacul japonezilor...

— Ticăloșii ! strigă cu glas subțire Page. Au pe conștiință patru mii de morți și răniți și flota care a fost distrusă ! Ăștia ar trebui...

— Fără istericale ! îl opri Donahue. Trebuie să vedem clar cum stau lucrurile.

— Da. Trebuie să vedem clar cum stau lucrurile — repetă White. Vinovat, în primul rînd, este comandamentul suprem al armatei și flotei noastre.

— Niște idioți ! Și-au băgat în cap că adîncimea mică de la Pearl Harbor exclude posibilitatea unui atac cu torpile — spuse Shriver. Dar japonezii au demonstrat contrariul. Navele noastre de linie au suferit cel mai mult de pe urma torpilelor.

— Unii idioți se autoliniștesc — interveni Page — iar alți idioți repetau acest lucru.

— Ei, ascultă, Page ! izbucni Donahue.

White strigă :

— Taci, Walt ! Shriver și Page au dreptate, absolută dreptate ! Comandanții noștri au dat dovadă de o totală lipsă de gîndire strategică.

— De miopie politică și strategică ! strigă Page.

— Așa este ! încuviință White. Materiale am avut mai mult decît suficiente. Și cînd te gîndești că zi de

zi am citit telegramele ultrasecrete ale japonezilor din care reieșea limpede că Japonia se pregătește să ne atace ! Pînă și cel mai desăvîrșit cretin putea să-și dea seama că se pregătește un atac și tocmai asupra bazei Flotei Pacificului.

— Și numai Stark ăsta și compania nu-și dădeau seama — spuse Shriver. Li se întunecase mintea. Și dumitale, de asemenea, Donahue. Nu, nu tăgădui. Iar mintea șefilor noștri era întunecată pentru că doreau cu ardoare ca Japonia să atace o anumită țară, și ardoarea asta îi orbea.

Donahue zîmbi ironic :

— Și eu care am pledat pentru dumneata, Shriver, în fața comandanților, demonstrînd că dumneata ai un mod de a gîndi sută la sută american ! Și am obținut ca să fii numit aici. Dar, cu convingerile pe care le ai, este de-a dreptul nelalocul său să lucrezi la contrainformații.

Shriver făcu o plecăciune adîncă :

— Pot să vă liniștesc, am și înaintat un raport ca să fiu trimis pe front. Nu intenționez cîtuși de puțin să stau aici și, cu aer brav, să interoghez frizerii și spălătoresele japoneze.

Marinarul care conducea mașina frînă brusc. Le bara drumul un grup de ofițeri și de soldați cu caschete în cap. Shriver le prezentă legitimația de serviciu, iar Donahue, White și Page permisele speciale pentru Hawaii, eliberate la Washington. Automobilul porni mai departe.

White spuse :

— Șefii noștri s-au indus singuri în eroare : au așteptat un alt vînt.

— Dar totuși au fost date semnale, ce naiba ? strigă

Donahue. Pe ziua de 4 și 5, două zile la rînd. Semnale ce nu pot fi puse la îndoială.

— Nu știm despre ce este vorba — zise Page — va trebui să lămurim și asta. Sau noi am încurcat lucrurile, sau japonezii le-au încurcat, sau n-au făcut-o decît ca să ne dezinformeze.

— Prostii ! replică Donahue. Atunci trebuie să admitem că tot „Magic"-ul n-a fost decît o dezinformare.

Shriver clătină din cap :

— Nu, bineînțeles, „Magic"-ul n-a fost o dezinformare. O asemenea concluzie este absurdă.

— În general, nu se știe încă despre ce este vorba — spuse White. Clar este un lucru : strategii noștri au privit în altă parte și au lăsat Pearl Harbor-ul să fie atacat. Și dacă s-a întîmplat așa, e pentru că și ei, ca și Truman, Taft, Nye și alții, urăsc Rusia și sînt gata să-i admită pe naziști.

— Asta-i adevărat — încuviință Shriver. Și-au încordat privirile ca să deslușească în beznă contururile bombardierelor și portavioanelor japoneze ce se strecoară spre Vladivostok, și nu s-au străduit să se gîndească o clipă că japonezii se pot furișa și-n altă parte.

— Cheia întregii probleme stă în atitudinea față de naziști — spuse Page. Șefii noștri consideră că Reichul hitlerist le este mai aproape decît Rusia roșie.

Donahue ridică din umeri :

— Vai de mine, în ce societate am nimerit ! Parcă n-ați fi ofițeri din flotă, ci niște demagogi scrîntiți de salon din Greenwich-village.

— Nu noi ne-am scrîntit, ci alții ca dumneata — ripostă Shriver. Noi raționăm ca niște oameni nor-

mali, cinstiți, pentru care lupta contra ciumei cafenii este o datorie sfîntă.

— Peste cîteva zile führer-ul și ducele ne vor declara război, este inevitabil. Ce mai tura-vura — Page dădu din mînă — chiar azi am să înaintez un raport și am să cer să fiu trimis în flota din Asia.

— Și eu ! spuse White. „Magic"-ul s-a terminat. Acum trebuie să luptăm. Să plecăm în Huam sau în Filipine. White se aplecă apoi spre Shriver și întrebă încet : Ai aflat ceva în privința lui Hayami Mariko ?

Shriver îi răspunse în șoaptă :

— Am stat de vorbă cu mama ei. Mi-a spus că un oarecare japonez, se pare un student, a trecut pe la Mariko și au plecat împreună. Fata nu s-a mai întors. Ca să spun sincer, mi-e teamă de soarta ei. Nu cumva să se fi răfuit Akino cu ea.

White îl apucă pe Shriver de braț :

— Trebuie să ne grăbim să-l prindem pe Akino !

— Îl căutăm. Ieri l-am arestat pe consulul general Kita și pe ajutoarele lui. Ei susțin că nu știu cine este Akino. Nu-l înțeleg nici pe Wallsh. A crezut în istoria cu farmacistul coreean și era convins că a descoperit, într-adevăr, o organizație sovietică de spionaj. Nu se gîndea decît la asta. N-a observat că chiar sub nasul lui unelteau adevărații spioni. Mulțumită lui Makkolla am primit copia „Magic"-ului din 3 decembrie : copia telegramei adresate consulului general de aici privind semnalele convenționale pentru submarine.

— Semnalele convenționale referitoare la situația din port ? întrebă Page.

— Da. Și îndată am pus sub observație casele și iahturile din Ranikai și Kalama și am dat peste un

neamț suspect, unul Kuhn, membru al partidului nazist. Cînd a fost arestat, s-au găsit asupra lui însemnări cifrate și neamțul a recunoscut totul. Fata lui, proprietara unui salon de cosmetică, este și ea agentă japoneză. Cei de la F.B.I. aveau de mult informații referitoare la Kuhn, dar le priveau printre degete. Pe Hoover nu-l interesează spionii naziști, ci alții...

— Și el este un mare... — Page nu-și sfîrși vorba.

Din căsuța aflată la răscrucea drumului se iviră cîțiva civili, cerîndu-le să oprească. Erau de la F.B.I., precum și polițiști. Efectuară un control foarte minuțios — au percheziționat pînă și mașina. Declarația lui Shriver cum că el îndeplinește funcția de șef al serviciului de contrainformații al flotei de pe insula Oahu nu produse nici un fel de impresie asupra subalternilor lui Hoover. În schimb, biletul cu semnătura lui Edward Tam, locțiitorul șefului F.B.I.-ului, pe care îl prezenta Donahue, își făcu efectul. Într-o clipă i se dădu o mașină și plecă în mare viteză spre oraș, spunîndu-i lui White că se va opri la hotelul „Sarfryder".

Inspectorul de poliție dădu un telefon și comunică numărul legitimației lui Shriver și semnalmentele lui. Peste o jumătate de oră sosi un delegat al secției F.B.I.-ului din Honolulu — un brunet vînjos, scund, cu glas răgușit și duhnind a whisky de la o poștă. Acesta se prezentă ca agentul special al Biroului Federal de Investigații de pe insula Oahu, Sidney Bullygant.

Apropiindu-se de Shriver, spuse :

— Chiar pe dumneavoastră vă căutam, domnule căpitan. La școală a fost adus Kita și ceilalți. Și Kuhn cu fiica lui — și izbucni într-un rîs răgușit. Trebuie să-i silim pe toți să-și facă harakiri.

— Dar Akino ? întrebă White.

Bullygant îl privi cu coada ochiului pe White și bombăni :

— Nu se face totul dintr-o dată. Încă nu l-am prins.

— Dar pe Hayami Mariko, studenta ?

— Nici pe ea.

Shriver comandă :

— La drum !

Se urcară toți în camionetă și se îndreptară spre oraș. Page spuse :

— Probabil că Donahue o să ia un interogatoriu șefilor de aici și o să le pună în circă toată vina.

— Cercetările trebuie începute la Washington — spuse White. Și, în primul rînd, trebuie interogați Marshall și Stark. Au avut timp suficient ca să prevină comandamentul local.

Shriver scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor un caiețel de notițe murdar și rupt :

— Atacul japonezilor n-a fost cîtuși de puțin neașteptat. Dacă am fi luat măsurile necesare, am fi putut în mare măsură să atenuăm catastrofa. Uite, am aici notate cîteva fapte.

4

Shriver începu să dea lămuriri referitoare la însemnările sale.

Primul fapt

La 7 decembrie, cam pe la 4 dimineața — cu 4 ore înainte de atac — dragorul „Condor" a observat, la 2 mile de Pearl Harbor, un submarin japonez. A

început vînătoarea la care au luat parte distrugătorul „Ward" și un bombardier de patrulare. La 6,53 comandantul distrugătorului a anunțat ofițerului de serviciu pe regiune scufundarea submarinului japonez. Acesta a raportat ofițerului de serviciu de la comandamentul flotei. Dar, nu se știe de ce, amiralul Kimmel a aflat despre scufundarea submarinului japonez numai cu cîteva minute înainte de începerea atacului aerian.

Al doilea fapt

La 7 decembrie, la ora 6,50, s-a observat de pe portavionul „Enterprise", care se găsea la 200 de mile de Pearl Harbor, o mare formație de avioane care zbura în direcția insulelor Hawaii. Comandantul portavionului, contraamiralul Gonzales, n-a socotit necesar să controleze ce fel de avioane erau acestea. Pentru că Gonzales, prieten apropiat al lui Ingersol și Terner, știa probabil de la ei despre semnalul referitor la starea timpului și aștepta ca atacul japonezilor să se producă, dar nu asupra Americii. N-ar fi admis în ruptul capului că avioanele sînt japoneze. Dacă Gonzales și-ar fi trimis avioanele să intercepteze pe cele japoneze, dimineața zilei de 7 decembrie ar fi fost cu totul alta la Pearl Harbor.

Al treilea fapt

[Cel mai strigător la cer].

În ajunul atacului japonez, comandantul apărării antiaeriene ordonase ca toate instalațiile radar să-și înceteze activitatea la ora 7, întrucît observarea situației aeriene în această duminică a fost încredințată punctului radar de lîngă aerodromul Mokleove.

Radiometriștii au executat ordinul cu precizie. Fix la ora 7, nici un minut mai tîrziu, ei au deconectat stațiile lor, au strîns planșetele, au încuiat hîrtiile în seifuri și au purces la odihna duminicală.

În afară de instalația de lîngă aerodromul Mokleove, mai continua să lucreze doar un singur punct — radarul de pe muntele Opana, punctul cel mai nordic al insulei Oahu. Aici, specialistul de clasa a treia Joseph Lockard îl iniția cum să lucreze la instalații pe sergentul George Elliot.

Ei se pregăteau să deconecteze radarul și să urmeze exemplul tovarășilor lor, cînd, la ora 7,02, Elliot observă pe ecran niște puncte mișcătoare. Erau foarte multe și se apropiau repede dinspre nord-est. Lockard, avînd mai multă experiență, trecu imediat în locul stagiarului, în fața instalației radar. Elliot trecu la planșetă. Se sfătuiră o clipă între ei și hotărîră să telefoneze la centrul de informare de la Fortul Shafter ; dar, la apelurile lor, nu răspundea nimeni și fură nevoiți să se conecteze la telefonul comun.

Receptorul îl ridică caporalul McDonald. Căscînd la fiecare cuvînt, îi întrebă ce naiba le trebuie, îi făcu tîmpiți și-i sfătui să nu strice somnul de dimineață al șefilor în ziua de odihnă.

Lockard și Elliot nu scăpară din ochi țintele misterioase de pe ecran. Nu puteau fi decît avioane. Ele se găseau atunci cam la 130 de mile de Oahu și zburau cu o viteză de 150 de mile. Uitînd să mai mănînce, radiometriștii urmăreau cu groază țintele.

La ora 7,15, Elliot înșfăcă receptorul și telefonă din nou la centrul de informare. După multe înjurături, McDonald se milostivi în sfîrșit :

— Bine, am să-ți fac legătură cu ofițerul de serviciu. Dar bagă de seamă, după aceea să nu-ți pară rău, tîmpiților ce sînteți !

Lui Elliot îi răspunse locotenentul Kermit Tyler, care chiar atunci preluase serviciul. Ascultîndu-l liniștit pînă la capăt pe Elliot, îi spuse „O.K." și închise telefonul. Înainte de a intra de serviciu, Tyler auzise de la cineva că urma să sosească din California un grup de bombardiere B-17 care zburau spre Filipine, precum și avioanele de pe portavionul „Entreprise", care se îndrepta spre Hawaii.

Asta s-a întîmplat la ora 7,29.

Elliot și Lockard urmăriră avioanele pînă cînd acestea se apropiară la o distanță de 22 de mile de Pearl Harbor, după care, în locul punctelor de pe ecran, începură să apară niște dungi și pete — imaginea dispăruse.

În decurs de o oră întreagă, radarul lui Lockard și Elliot arătase avioanele japoneze ce zburau spre Pearl Harbor. Dar nu se luase nici un fel de măsuri, absolut nici un fel !

— Toți trebuie trimiși în judecată — spuse Page — și comandanții din Washington, și cei de aici, pentru nepăsare criminală.

— Și sentința să fie necruțătoare — adăugă Shriver, băgîndu-și caietul cu însemnări în buzunar.

5

În curtea școlii ședeau pe bănci sau de-a dreptul pe pămînt japonezii arestați. Printre ei se aflau copii, adolescenți și bătrîni. Peste tot vedeai împrăștiate

valize, boccele, lăzi : tot avutul care li se îngăduise să-l ia cu ei.

Într-un colț al curții se amenajase un loc unde arestații să-și facă nevoile — un schelet din prăjini de bambus acoperit cu rogojini. De acolo venea un miros insuportabil.

Lîngă un butoi mare cu apă, în mijlocul curții, zăceau pe pături, de-a valma, cîteva tinere în halate cenușii, ca de uniformă.

— Sînt telefoniste — spuse Shriver. La noi, în Honolulu, majoritatea telefonistelor sînt japoneze : ele cunosc și limba engleză, și limbile orientale. Multe dintre ele sînt născute în Hawaii. N-au fost niciodată în Japonia și sînt cetățene americane de cînd au văzut lumina zilei. Tare mă îndoiesc că aceste tinere sînt spioane sau diversioniste, dar F.B.I.-ul din localitate este încredințat că fac parte din „coloana a cincea". Cei de 'la F.B.I. au acuma atît de mult de lucru, încît au fost nevoiți să-mi predea o parte din aceste fete.

— Trebuie să ne ocupăm de adevărații dușmani — zise Page — și nu de mucoasele astea. Dă-le drumul acasă.

Shriver își desfăcu larg brațele :

— Din Washington s-a ordonat să-i internăm pe toți japonezii, fără excepție. Și părinții fetelor au fost duși în lagăr. Trebuie să le interogăm de formă, să constatăm că sînt nevinovate și să le trecem în situația celor internați în lagăre obișnuite.

La intrarea în școală, Shriver fu întîmpinat de un locotenent din infanteria marină care îi raportă cu glas tare :

— Funcționarii consulatului au fost duși în clasele de la etajul întîi, iar Kita, în cabinetul de fi-

zică. El cere să i se aducă conserve japoneze și ceai. Altfel, amenință cu greva foamei.

— Dați-i tot ce cere, în afară de cianură de potasiu. N-are decît să înfulece arici și gîndaci cît intră în el. Înainte de a-l interoga, trebuie să stabilesc cu el relații cît mai bune.

— Mie să mi-i dați pe cei doi Kuhn, tată și fiică — spuse Page. Am să le expun părerea mea despre Hitler și Goebbels.

— Vă rog, în primul rînd, să vă ocupați de telefoniste — și Shriver zîmbi. Interogați-le pe toate laolaltă, să răspundă toate în cor, cîntînd, întocmiți un fel de proces-verbal, dați-le să mănînce crenvurști și marmeladă, apoi o să le expediem în parcul Moanalua, unde este un lagăr de internare. De acolo, prin biroul de informații, își vor găsi mămicile.

White se oferi să-i interogheze pe Lockard și pe Elliot și să noteze declarațiile lor.

— Bun, bun, dar, în primul rînd, caută-i pe Akino și pe studentă — spuse Shriver și-l strigă pe un sergent din infanteria marină : Sigmund, vei pleca împreună cu locotenentul-major White și vei executa ordinele lui ca pe ale mele. Verifică-ți arma personală.

— Și cum o să-l căutăm pe Akino ? întrebă White. Cu ce să începem ?

— Sergentul Sigmund Astemborski e la curent. Urcați în mașină și colindați toate locurile unde sînt adunați japonezii, controlați listele. Shriver puse mîna pe umărul lui White : Am căutat-o pe Mariko pe toate listele, dar n-am găsit-o. Și avem evidența tuturor japonezilor. Tare mi-e teamă pentru viața ei ! Trebuie să fii pregătit pentru tot ce poate fi mai rău.

Sergentul, un tînăr frumos cu ochi cenușii, spuse :

— În primul rînd, să ne ducem la clubul japonez de pe Nuuanu Avenue și apoi la restaurantul „Cantoro", acolo se găsesc cei care au fost ridicați imediat după atac. Să începem cu ei, iar apoi să trecem pe la farmacia lui An Huan Su, poate că știe el ceva.

6

Nici la clubul japonez și nici la restaurantul „Cantoro" nu-i găsiră pe Akino sau pe Mariko. Trecură pe la farmacia de pe Maunakea Street și aflară că proprietarul farmaciei, coreeanul, fusese arestat cu trei zile în urmă și că, în ultimul timp, Hayami Mariko nu mai venise pe-acolo. Toată ziua, White și sergentul Astemborski cutreierară toate punctele unde se aflau internați japonezii și controlară listele.

Pe înserat se întoarseră la școală. În curte, din cei arestați, rămăseseră numai bărbații. Page reușise să trieze cea mai mare parte a japonezilor arestați. White se urcă în cancelaria de la etajul doi al clădirii și-l găsi acolo pe Shriver, care tocmai se bărbierea.

— Ei, ce-i nou ? întrebă Shriver și, fără să aștepte răspunsul, adăugă : S-au dus chiar acum să-l ridice pe Akino.

— L-au găsit ? strigă White.

— L-am cam băgat în sperieți pe Kita și el mi-a destăinuit unde se ascunde Akino.

— Dar unde-i Mariko ? întrebă White, rostind anevoie cuvintele.

— O să aflăm de la Akino. Du-te și mănîncă ceva, să prinzi puteri ; poate că va fi nevoie să mai faci o

noapte albă. Dealtfel, trebuie să-ți spun că am verificat pe toate liniile și am aflat că Mariko n-avea nici o legătură cu munca secretă, nici a noastră, nici a japonezilor. Nu știu de ce Wallsh o socotea agentă japoneză, iar Kita și Akino, agenta noastră.

White coborî la subsol, unde fusese amenajată o cantină, bău două cești de cafea neagră tare și după aceea se întoarse sus. Văzîndu-l pe Shriver, îl întrebă :

— Cum de-ai reușit să-l faci pe Kita să vorbească ?

— I-am arătat copiile telegramelor din care rezultă activitatea lui de spionaj privind mișcarea navelor în port și i-am spus că opinia publică din America este revoltată la culme de atacul mișelesc asupra bazei de la Pearl Harbor și de moartea atîtor mii de locuitori pașnici, uciși de exploziile depozitelor de muniții.

— Cîți au murit ?

— Explozia depozitelor și moartea locuitorilor sînt născocite de mine. I-am mai spus că cetățenii americani cer o pedeapsă exemplară pentru toți cei care, la adăpostul imunității diplomatice, au făcut spionaj, asigurînd în acest fel succesul atacului banditesc. „De aceea vom fi nevoiți, stimate domnule consul general, să vă trimitem direct pe scaunul electric. E aproape inevitabil." Atunci Kita m-a întrebat de ce am folosit cuvîntul „aproape". I-am explicat că, dacă el va răspunde la unele din întrebările noastre și ne va ajuta deci să lămurim unele chestiuni, atunci poate conta pe recunoștința noastră, care va fi exprimată prin aceea că vom depune toate străduințele pentru ca... și așa mai departe... și așa mai departe... Într-un cuvînt, discuția noastră s-a desfășurat așa cum trebuie. Apoi am mîncat-împreună, ni s-a adus

masa de la restaurantul chinezesc. După aceea am început din nou să-i vorbesc că opinia publică cere moartea lui și care sînt părerile exprimate de congresiști. În sfîrșit, cînd am ajuns să bem ceaiul de seară, Kita a înclinat steagul și, puțin cîte puțin, smulgîndu-i cu cleștele cuvintele din gură, a început să facă mărturisiri. Mi-a spus că, în primul rînd, trebuie căutat Akino. Am trimis oamenii după el și mi s-a telefonat că a fost arestat.

White începu să-i povestească despre cercetările sale zadarnice. Istorisirea îi fu întreruptă de zgomotul unei mașini care intră în curte, de țipete și zgomot de sticlă spartă. Shriver anunță solemn :

— Akino-san în carne și oase !

7

White se repezi la fereastră. Jos, la intrarea în clădire, se dădea o adevărată bătălie ; cîțiva soldați se străduiau să-l potolească pe japonez. Cu toată împotrivirea lui disperată, fu tras în clădire.

Peste cîteva minute, îl tîrîră în cancelarie. Doi soldați îl țineau strîns de brațe, iar al treilea de guler. În urma lor, intră călcînd greoi Bullygant, în gură cu o țigară enormă de foi.

— Grozav mai știe să se lupte samuraiul ăsta — spuse Bullygant, scoțîndu-și din buzunar mîna legată cu o batistă.

— Sînteți rănit ? întrebă Shriver.

— Era cît pe-aci să-mi reteze un deget cu dinții. Bullygant scoase țigara din gură și o umezi cu limba. Am încercat să-l percheziționăm în mașină...

White îl privea țintă pe arestat și deodată izbucni :

— Ce întîlnire ! E o cunoștință veche !

— Cum adică ? ! se miră Shriver.

— Ăsta nu-i Akino, ci căpitanul-locotenent Yde. Am călătorit odată împreună...

— În Japonia ? întrebă Shriver.

— Nu, pe un vapor. Vă amintiți de cabina 39, căpitan-locotenent Yde ?

Yde își viri capul între umeri și-l privi țintă pe White. Acesta continuă :

— Călătorea cu dumneata și căpitan-locotenentul Terano. Duceați în valiză un lucru de mare preț... Yde tresări și scrîșni din dinți. White, cu glas scăzut, aproape în șoaptă, îi spuse : Puneați o ață lîngă valiză... și lipeați o hîrtie. O țineați în sertarul de jos al noptierei.

Yde se smuci și gemu grozav printre dinții încleștați. Pe obrajii lui se rostogoleau lacrimi.

— Țineți-l bine ! le spuse Bullygant soldaților și, scoțînd din buzunar un petic de hîrtie, i-l întinse lui Shriver. L-am găsit cînd l-am percheziționat. N-a vrut să-l dea : urla de parcă l-ar fi tăiat cineva...

Scoțînd un strigăt deznădăjduit, Yde îl lovi din răsputeri pe soldatul de lîngă el, își smulse mîna dreaptă și se năpusti asupra lui Shriver. Acesta se clătină și căzu jos, răsturnînd un scaun. Yde se prăvăli asupra lui, înșfăcă hîrtia și și-o viri în gură, dar White reuși să smulgă o bucățică. Bullygant și soldații săriră la Yde și-l dădură la o parte. Japonezul încetă imediat să mai opună rezistență și se înmuie

ca o minge din care cineva a scos tot aerul. Îl ridicară de jos, ținîndu-l de mîini și de gulerul hainei, și-l zvîrliră pe un scaun. Bullygant își făcu vînt și-l plesni peste obraz.

— Să nu îndrăznești ! strigă Shriver. Dă-te la o parte !

White îi înmînă lui Shriver bucățica de hîrtie, pe care erau scrise cîteva cifre și trei litere — QQQ.

— După cît se vede e un document foarte important — zise Shriver. Păcat că jumătate e pierdut. Spune-mi, Yde, ce scria în el ?

Yde își mișcă buzele, scuipă saliva amestecată cu sînge și rosti fără a-și descleșta dinții :

— Asemenea întrebări numai un idiot poate să le pună unui ofițer japonez.

— N-ai să vorbești ?

— Nu.

— Ai să răspunzi la întrebări ?

— Dați ordin să mi se dezlege mîinile. Sînt ofițer, și nu bandit.

— Ai să sari din nou la bătaie ?

— Nu. Făgăduiesc.

Shriver îi ordonă lui Bullygant și soldaților să se îndepărteze la un pas de Yde.

— Unde este Hayami Mariko ? întrebă Shriver

— Probabil e moartă — răspunse liniștit Yde.

— Dumneata ai omorît-o ?

— Nu. I-am spus japonezului Abe s-o omoare.

— Și unde se află ea ?

— Nu știu. El trebuia s-o ducă la Waianae, s-o omoare și apoi s-o îngroape în pădure.

— Fiară ! Ucigașule ! strigă White și-și făcu vînt să-l lovească, dar Shriver îl apucă de mînă.

Yde nu se clinti, stătea cu ochii închiși.

— Am să-l întreb imediat pe Kita — zise Shriver. Nu încape îndoială că știe că Yde se pregătea s-o ucidă pe Mariko.

— Dar o să spună ? întrebă White.

— Spune. Și Shriver, întorcîndu-se spre Bullygant, continuă : Du-l în camera de vizavi. Să nu-l scapi din ochi, răspunzi de el — și, întorcîndu-se spre soldați : Iar voi să stați pe coridor în fața ușii.

— Nu fuge el — bombăni Bullygant. Iar dacă încearcă, trag.

Bullygant îl scoase pe Yde din cameră. Japonezul se mișca întocmai ca o păpușă, fără să îndoaie genunchii.

— Am să stau de vorbă cu Kita — zise Shriver. Voi încerca să-l mai trag de limbă, apoi tu împreună cu Sigmund veți pleca din nou s-o căutați pe Mariko. Zicînd acestea, Shriver trecu în odaia alăturată.

White începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere. Undeva, în vecinătate, se auzea un radio — cînta o chitară havaiană. Apoi răsună vocea puternică a unui cîntăreț. După ce se sfîrși cîntecul, se transmiseră ultimele știri. Deodată, afară răsunară tropăituri puternice, zgomot de scaune răsturnate, țipete și uși trîntite. White se repezi la fereastră — în curte nu era nimeni, se vedeau doar mașini și camioane goale.

Ușa se deschise larg și în prag apăru Bullygant, ținîndu-și mîna legată cu batistă la frunte. Din camera vecină intră în fugă Shriver. Dînd din mîini, Bullygant mormăi răgușit :

— S-a aruncat pe fereastră... pe stîncă...

Shriver se apucă cu mîinile de cap :

— Trăiește ?

Bullygant clătină din cap, bolborosind cuvinte neînțelese. Shriver îl împinse la o parte și ieși din cameră. Bullygant se uită cu coada ochiului la White, apoi la ușa ce dădea în încăperea unde se afla Kita și ieși pe coridor.

Peste cîteva clipe, Shriver se întoarse și, sleit de puteri, se lăsă pe un scaun.

Yde se aruncase pe fereastră, se lovise cu capul de un colț al stîncii, se rostogolise pe panta abruptă spre țărm și murise fără să-și mai vină în simțiri. Era ciudat însă cum de reușise să se apropie atît de repede de fereastră, în fața cărcia se aflau îngrămădite măsuțe și scaune, să sară pe pervaz, să ridice storul de trestie și să deschidă fereastra.

— Dar unde-i Bullygant ? întrebă White.

— Am dat ordin să fie căutat și adus aici. Shriver se scotoci prin buzunare și scoase de acolo peticul de hîrtie : Trebuie să vedem ce înseamnă cifrele și cele trei litere de la urmă.

— Poate că se referă la Mariko ?

— Nu, cred că e o comunicare strict secretă. Pleacă imediat în direcția Waianae, acolo sînt niște hățișuri de bambus. Te va însoți și sergentul Astemborski, precum și trei soldați din infanteria marinei. Căutați să-l găsiți pe ucigaș.

— Trebuie s-o găsesc pe Mariko ! și White coborî scările în goană.

În mașină îl aștepta sergentul Astemborski. Într-o altă mașină stătea un soldat cu automate și lopeți.

8

— Dă-i drumul direct spre cazărmile vechi ale companiei a treia! ordonă Astemborski șoferului. Apoi o iei la stînga, după pajiște, știi, acolo unde astă-primăvară o maimuță l-a mușcat pe senator. Dar bagă de seamă să nu ne răstorni cumva prin bezna asta. Privindu-l pe White, făcu un semn energic din cap: O găsim negreșit, domnule locotenent-major. Totul o să sfîrșească bine. Maica Domnului o să ne-ajute, veți vedea.

Ciocănind cu degetul în tocul pistolului, începu să povestească cu lux de amănunte despre unul din strămoșii lui, Zbygnew Astemborski, care plecase în America împreună cu Kosciusko și luptase în armata lui Washington. Și lui Zbygnew îi furase cineva logodnica, dar el îi ajunsese din urmă pe tîlhari, salvase fata și se însurase cu ea.

Sergentul își încheie povestirea, ale cărei peripeții semănau cu subiectul unui film cu cowboy, cu următoarea frază:

— Și pe logodnica dumneavoastră o s-o găsim, iar pe bandiți — și lovi cu pumnul în tocul revolverului — o să-i împușcăm pe capete, ca pe fazani. O să vedeți dumneavoastră!

Trecînd prin dreptul vilei unei foste artiste de cinema, mașina coti pe un 'alt drum și, peste vreo douăzeci de minute, ajunseră într-o așezare japoneză.

Sergentul și soldații săriră din mașină și alergară în toate părțile, luminîndu-și drumul cu lanternele. Majoritatea căsuțelor nu mai aveau stăpîni — japonezii fuseseră ridicați. Pretutindeni zăceau aruncate sfărîmături de mobilă, valize vechi, cioburi de vase.

În așezare rămăseseră numai coreenii care slujiseră la japonezi. Fură sculați din pat și interogați. Unul dintre ei își aminti că doar cu două nopți în urmă, în pădure, lîngă plantația de ananas, răsunaseră împușcături.

White hotărî să se ducă la plantația de ananas, aflată în apropiere. Fură nevoiți să-l trezească din somn pe stăpînul plantației, un chinez gras, și pe servitorii lui. Toți aceștia declarară într-un glas că nu auziseră nici un fel de împușcături și nici nu văzuseră oameni suspecți.

— Haideți să căutăm și în pădurea de bambus din spatele plantației — propuse sergentul.

Descurajat, White îi răspunse :

— Mi-e teamă că Yde a spus adevărul... Au îngropat-o undeva.

Sergentul dădu din mînă :

— Ba e în viață și v-așteaptă !

White luă de la sergent numărul de telefon al lui Shriver și-l chemă din cancelaria plantației. Shriver îi spuse că Kita nu știe altceva decît că, în ultimele zile, Yde a urmărit-o pe Mariko. În ceea ce privește notița găsită asupra lui Yde, aici nu are cine s-o descifreze, așa că va trebui să fie trimisă la Washington.

White ieși din cancelaria plantației pe pajiștea din față și se așeză pe o piatră, luîndu-și capul în mîini. Sergentul ceru chinezilor cîteva lampioane mari de hîrtie și cîteva torțe și porni împreună cu soldații spre pădure. Peste o oră și jumătate se întoarseră fără nici un rezultat.

— Mai este un crîng de bambus în spatele observatorului — vorbi cu glas viu sergentul. Trebuie să căutăm și acolo neapărat. Curînd începe să se lumineze. Să mergem !

— Poate ar fi bine să căutăm în fîntîna aia veche — propuse unul dintre soldați, arătînd spre niște cocotieri înalți. Ar fi putut s-o arunce acolo.

Sergentul îl întrerupse grăbit :

— Mariko trăiește. Haide, urcați-vă în mașină, să scotocim bine crîngul.

Tăcut, White se urcă în mașină. Cînd trecură pe lîngă cazarma uneia dintre bateriile antiaeriene, sergentul îi spuse lui White :

— Aceasta-i cazarma batalionului meu. Îmi permiteți să dau o fugă ?

Cu un aer indiferent, White încuviință din cap. Sergentul alergă spre poartă și dispăru în spatele gardului de bambus. Dinspre mare se auzi zgomot de avioane ce se apropiau cu repeziciune. Soldații săriră din mașină și se trîntiră la marginea drumului. White rămase în mașină, fără să se clintească din loc. Avioanele trecură vuind pe deasupra cazărmii și dispărură dincolo de munte.

Auzindu-se strigat, White ridică iute capul. În fața lui stătea sergentul.

— Am aflat... Ieri seară... — zise sergentul, abia trăgîndu-și sufletul — un ofițer de la control-observare... au prins un tînăr japonez care se află arestat la ei... au găsit la el o frînghie...

White strigă :

— Repede acolo !

9

Punctul „M" de control-observare se găsea la o distanță de 15 minute de mers cu mașina. White și sergentul săriră din automobil și alergară spre

bungalowul în dreptul căruia stătea de santinelă un marinar. În camera ofițerului de serviciu era un caporal negru. Acesta îi spuse lui White că spionul este închis în baraca de lîngă popotă ; White îl întrebă unde este comandantul. Caporalul îi răspunse că, firește, comandantul punctului, locotenentul Mulligan, doarme, deoarece acum este ora trei și un sfert noaptea. White îi telefonă locotenentului. Fu nevoit să sune de mai multe ori și, în sfîrșit, în receptor răsună un glas somnoros :

— Ce s-a întîmplat ?

White îi explică despre ce este vorba, cine este el și-i ceru permisiunea să vorbească cu arestatul.

— Poftim — îi răspunse locotenentul, căscînd. De mult l-aș fi predat acolo unde trebuie, dar acum nu ne arde de așa ceva. Noi încă nu l-am interogat așa cum se cuvine. Face pe prostul, și fata la fel.

— Fata ?

— Da, caută să-l scape și înșiră tot soiul de prostii, zice că s-ar fi rătăcit. Nu încape îndoială că-i complicea lui.

White clătină din cap :

— Înseamnă că nu-i ce caut eu...

— Și totuși poate că o să-i luați ? Vi-i dau pe gratis.

— Nu. Eu trebuie să plec să cercetez mai departe. Iertați-mă că v-am deranjat.

White întinse caporalului receptorul și porni spre ușă. Dar sergentul îl trase de mînecă și-i șopti :

— Și totuși, s-aruncăm o privire asupra lor, să vorbim cu ei, poate că or fi văzut ceva ?...

Caporalul se sculă, luă de pe raft o lanternă mare și zîmbi cu gura pînă la urechi :

— Luați-l pe spion, ce dracu să facem noi cu el aici, trebuie să-l păzim, să-l hrănim, mare bătaie de cap...

— Haide, haide, arată-ni-l — zise sergentul. Dacă o să ne placă, îl luăm.

Caporalul ieși din bungalow urmat de White și de sergent. Baraca era alături de garaj, păzită de doi soldați. Caporalul intră înăuntru și-l lumină cu lanterna pe japonez. Era foarte tînăr și avea o vînătaie mare sub ochi, iar cămașa ruptă.

— Spioana e în cealaltă jumătate — și caporalul lumină pologul care împărțea încăperea în două compartimente.

Sergentul ridică pologul. Raza de lumină lunecă asupra unui pat de campanie pe care se afla culcată o femeie, acoperită cu un trenci. Pe jos zăcea o geantă de pai.

— Drepți ! urlă caporalul, lovind cu piciorul în pat.

Femeia se întoarse, dădu la o parte trenciul și se ridică în capul oaselor, ferindu-și cu mîna ochii de lumina lanternei.

— Drepți ! urlă din nou caporalul. Repede !

Femeia se sculă din pat, clătinîndu-se pe picioare, fără a-și lua însă mîna de la ochi.

Îndreptînd spre ea lanterna, caporalul îi porunci :

— Lasă mîna jos și arată-ți mutra ! Repede !

Femeia îi dădu ascultare. Stătea cu ochii închiși. White scoase un strigăt și, cu glas tremurător, murmură :

— Mariko-san, sînt eu, Nick...

Tînăra scăpă un țipăt ușor, făcu un pas înainte și, căzîndu-i în brațe, se porni să plîngă, cu fața lipită de brațul lui White. White se întoarse spre

sergent. Acesta ridică pumnul cu degetul mare îndepărtat, îi făcu semn cu ochiul și ieși afară.

— Ia lanterna ! spuse cu glas sever White, adresîndu-se caporalului. E o rudă de-a mea, nu e spioană. Am să-l iau și pe celălalt arestat și am să-l predau la contrainformații.

10

White și Mariko trecură în cancelarie, unde se afla Shriver. Acesta se sculă de la masă și, apropiindu-se de ei, le întinse amîndouă mîinile :

— Așadar, un deznodămînt fericit ! Vă felicit !

Mariko făcu o plecăciune adîncă, așa cum obișnuiesc japonezii :

— Iertați-mă, atita bătaie de cap din cauza mea... vă mulțumesc foarte mult !

Shriver o cercetă cu sinceră admirație, apoi își îndreptă privirea asupra lui White :

— Acum pricep de ce ai căutat-o cu atita ardoare. Și eu, în locul tău, aș fi făcut la fel...

White îl întrerupse :

— Ce face Page ?

— Îl interoghează pe Kuhn, acesta a recunoscut totul.

— Dar Donahue ?

Shriver izbucni în rîs :

— Vai, din păcate a încercat o dezamăgire amară ! A venit aici să culeagă laurii unei afaceri senzaționale referitoare la rețeaua de spionaj sovietică din Hawaii. Și cînd colo, totul n-a fost decît un balon de săpun. M-a implorat să-i dau biletul cifrat luat de la Yde, s-a urcat în avion și a plecat

la Washington. Doar nu putea să se întoarcă chiar cu mîna goală !

— Dar ce-i cu Kita ?

— În general pot spune că și-a terminat spovedania ; pînă la urmă a recunoscut, cîinele, că era la curent cu tot ce s-a întîmplat... Știa că Abe trebuia s-o ucidă pe Mariko-san.

— Pe mine ? ! Miratâ, Mariko ridică din sprîncene și, întorcîndu-se către White, spuse : Nu se poate... eu îl cunosc de mult pe Abe, e un om atît de blînd...

Mariko le povesti tot ce se întîmplase. Abe venise la ea seara tîrziu și, cu lacrimi în ochi, îi spusese că sora lui, fostă colegă de școală cu Mariko, încercase să-și pună capăt zilelor, spînzurîndu-se. Au scos-o din streang și au dus-o la spital. Dorește foarte mult s-o vadă pe Mariko și să-i spună ceva. Probabil să-i mărturisească de ce a vrut să se sinucidă.

Abe și Mariko plecară cu o mașină de ocazie, coborîră lîngă poligon și începură să caute un drum prin pădurea de bambus ca să ajungă cît mai repede la spital, dar rătăciră drumul și dădură peste o îngrăditură de sîrmă ghimpată ; hotărîră să se întoarcă și să meargă pe șosea, prin fața postului militar de radio. Curînd îi ajunseră din urmă mai mulți soldați, se năpustiră asupra lui Abe și-i tîrîră pe amîndoi la statul-major al batalionului, după care îi azvîrliră în baracă.

— Să-i mulțumiți lui Kita și generalului-maior Short — spuse Shriver, zîmbind. Ei v-au salvat viața.

Shriver le povesti că, puțin timp înainte de atacul asupra Pearl Harbor-ului, Kita lansase prin

agenții săi un zvon referitor la un atac al „coloanei a cincea japoneze", atac ce urma să fie dat asupra aerodromurilor, asupra depozitelor militare și postului de radio. Zvonul acesta se răspîndise în tot Honolulul, Pearl City și alte localități. De aceea generalul-maior Short ordonă unităților amplasate pe insule să ia măsuri extraordinare de precauție și să-i aresteze pe toți japonezii cît de cît suspecți, găsiți prin preajma obiectivelor militare.

— Iată de ce ați fost arestați — îi lămuri Shriver. Dacă n-ar fi fost Kita și Short, Abe v-ar fi dus în pădure și v-ar fi ucis cu sînge rece.

Mariko tresări ușor, mușcîndu-și buzele. White îi luă mîna și oftă.

— Nu este exclus ca Kita să nu fi mărturisit tot — observă el. Mai trebuie scuturat.

— Posibil că mai tăinuiește cîte ceva — se învoi Shriver. Dar totuși principalul l-a spus. I-am dat o sticlă de brandy drept onorar pentru prețioasele-i declarații.

— Sînt într-adevăr prețioase ?...

— O să vă povestesc la amîndoi tot ; poate să asculte și Mariko-san, o va interesa mult, fiindcă este vorba și despre ea, dar, în primul rînd, duceți-vă jos și mîncați ceva ca să prindeți puteri.

— O să cerem cafea și omletă cu crabi — propuse White. Cred că ți-e tare foame, o să luăm și plăcintă, apoi ciocolată...

Mariko îl privi cu coada ochiului pe White și zise zîmbind :

— Nu, mai întîi s-auzim cele ce-o să ne spună, și apoi o să mîncăm omletă cu crabi.

11

Shriver le istorisi următoarele :

Lucrător la secția a 3-a a statului-major general al marinei japoneze, căpitanul-locotenent Yde sosise la Honolulu, venind din Mexic, sub numele de Akino, cu misiunea de a crea în arhipelagul Hawaii o agentură specială pentru organizarea actelor de diversiune la momentul oportun.

Yde luase legătură cu Kita, conducătorul rețelei de spionaj a cărei sarcină principală era să țină permanent sub observație Pearl Harbor.

Kita îi dăduse lui Yde cîteva informații relativ la Mariko și îi cedase pe agentul său, șoferul Abe. Cu ajutorul acestuia din urmă, Yde reușise să o cunoască pe Mariko, pe care intenționa s-o folosească în activitatea lui.

Kita se întîlnea cu Abe, care-l informa asupra activității desfășurate de Yde. În același timp, era la curent cu toate măsurile luate de secția locală a F.B.I.-ului, întreținînd o legătură secretă cu șeful sectorului japonez al secției F.B.I.-ului din Honolulu și anume cu Bullygant.

Ca să asigure desfășurarea cu succes a activității agenturii sale, Kita hotărîse să îndrepte cercetările F.B.I.-ului pe o pistă falsă. Fără a-i spune nimic lui Bullygant, îi trimisese o anonimă prin care lăsa să planeze bănuieli asupra bătrînului coreean, proprietarul farmaciei.

Calculele lui Kita se realizaseră pe deplin. F.B.I.-ul căzuse în cursă, deoarece Hoover și subalternii lui nu visau altceva decît să descopere un „centru al spionajului roșu".

Drept răspuns la raportul sectorului din Honolulu, secția din Washington ordonase ca farmacistul coreean să fie ținut tot timpul sub observație.

Cînd începi să suspectezi pe cineva de anumite fapte și dorești cu ardoare ca suspiciunile tale să se confirme, începe totodată să lucreze activ și „imaginația creatoare", care nu are nevoie de fapte concrete : le creează ea însăși.

Rezultatul material al „imaginației creatoare" a lucrătorilor F.B.I.-ului a fost un dosar gros în care s-au adunat toate hîrtiile referitoare la „filiala G.P.U." din Honolulu.

Apoi, tot Kita îi strecurase lui Bullygant o anonimă referitoare la un individ, căruia o anumită femeie având, chipurile, strînse legături cu diplomații sovietici, i-a transmis sarcina de a organiza acte de diversiune în Hawaii, în care scop individul trebuia să se prezinte la o locuință conspirativă din Honolulu — care nu era alta decît farmacia coreeanului. Această anonimă stîrnise mare vîlvă la Washington.

Dirijînd suspiciunile lui Bullygant asupra farmacistului, Kita își făcuse următorul calcul : în primul rînd, ținînd sub observație farmacia, Bullygant va afla că Mariko vine acolo după medicamente ; în al doilea rînd, ținînd-o sub observație pe Mariko, va putea să afle că ea se întîlnește cu Akino, adică cu Yde, iar în al treilea rînd, Bullygant va începe să-l urmărească pe Akino-Yde.

Kita n-avea cîtuși de puțin de gînd să submineze activitatea lui Yde, de aceea îi porunci lui Bullygant să-i raporteze tot ce va afla despre Yde, dar să nu raporteze nimic șefilor săi. În felul acesta, voia să controleze prin Bullygant activitatea lui Yde.

Totul a mers bine pînă în ziua cînd s-a văzut că o catastrofă este iminentă și că izvorul nenorocirii, așa cum se întîmplă adeseori, este o femeie, în cazul de față, studenta Hayami Mariko.

Bullygant a aflat de la șeful serviciului de contrainformații din Pearl Harbor, Wallsh, că acesta hotărîse s-o folosească pe Mariko în activitatea de spionaj și că Akino este pus sub observație. Bullygant îl înștiințase imediat despre toate acestea pe Kita, acesta îl prevenise pe Yde, iar șoferul Abe primise ordin să ducă studenta în pădure, s-o sugrume și s-o îngroape. Prima parte a misiunii — ademenirea fetei afară din casă — Abe o îndeplinise cu succes, prefăcîndu-se nenorocit. Dar, datorită unor cauze independente de voința lui, nu izbutise să ducă lucrurile pînă la capăt.

12

La mijlocul povestirii, Shriver fu întrerupt de Page, care intră în cameră, pășind în vîrful picioarelor. Ducîndu-și mîna la inimă, acesta se înclină adînc, fără să scoată un cuvînt, în fața lui White și a lui Mariko, apoi se așeză pe un scaun lîngă ușă. De îndată ce Shriver își sfîrși povestirea, Page o amenință cu degetul pe Mariko :

— Data viitoare, cînd o să vină la dumneavoastră un tînăr, cred că o să fiți mai prudentă.

Mariko se îmbujoră și, privindu-l pe White, spuse :

— Din toată istoria aceasta, am tras o concluzie : să nu cred în lacrimile bărbaților.

— Și totuși, Andy, e ceva ce nu înțeleg... — zise White, clătinînd din cap. Îmi spui că Kita calculase și prevăzuse totul, dar îndreptînd atenția lui Bullygant asupra farmaciei coreeanului, Kita trebuia să-și dea seama că Mariko va nimeri în obiectivul F.B.I.-ului și că urmărirea ei îl va duce pe Bullygant pe urmele lui Yde. Iar pe de altă parte, Kita nu avea de gînd să submineze activitatea lui Yde, drept care i-a interzis lui Bullygant să raporteze șefilor săi despre el. Dar șefii lui Bullygant puteau să afle despre întîlnirile lui Yde cu Mariko și din alte surse, și-atunci toată combinația cu scrisorile anonime s-ar fi întors chiar împotriva lui Kita. Și, în general, e o combinație prea încurcată și riscantă...

— Asta-i adevărat — conveni Shriver. Dar toate combinațiile spionajului sînt adeseori încurcate și legate de risc. Riscul este inerent oricărei acțiuni mai mult sau mai puțin serioase. Fără risc, viața e ca șampania fără spumă.

— Dar ce-i cu Bullygant ? se interesă Page.

— Îl căutăm. Shriver se scărpină în cap : Am făcut o mare greșeală... i-am spus în prezența lui că o să-l interoghez pe Kita. Și Bullygant și-a dat pe dată seama că Kita a început să facă declarații și că poate să-l trădeze. Dar dacă și Yde știa ceva despre el ? De aceea Bullygant s-a hotărît să nu-l împiedice pe Yde să se sinucidă, l-a lăsat să sară pe pervaz, să deschidă fereastra și să se arunce afară. După asta a dispărut și el. Cred că a fugit la Washington cu un avion de serviciu.

— La Washington ? ! se miră White.

— Da. Este foarte bine văzut de către conducerea F.B.I.-ului. Se va strădui să demonstreze șefilor că a stabilit o legătură cu Kita pentru a pune la cale niște combinații și că n-a avut timp să raporteze acest lucru. Va fi probabil iertat pentru că astfel de lucrători cu „experiență" îi sînt necesari lui Hoover.

— Dar de ce s-a sinucis Yde ? întrebă Page. El n-a dat nici o declarație. Conștiința lui era curată.

— Eu sînt vinovat — zise White. Am procedat greșit... din spusele mele a înțeles că am reușit să-i furăm mașina „97". Onoarea lui de samurai nu s-a putut împăca cu așa ceva.

— Și, în afară de asta, azi i s-a smuls și bilețelul cifrat — spuse Shriver. El trebuia să-l distrugă, și nu să-l poarte asupra lui ca pe o batistă. Nu și-a putut ierta asemenea greșeală.

— Așadar, totul s-a lămurit. Toate enigmele au fost dezlegate. White se întoarse spre Mariko : Chiar și a dumitale...

— Care ? întrebă Page.

Mariko izbucni în rîs :

— De ce am plecat din casă, noaptea, cu un bărbat tînăr...

Shriver ridică mîna :

— *Ladies* și *gentlemen*, nu vă grăbiți, n-au fost dezlegate toate enigmele. Cînd și-a luat rămas bun de la mine, Donahue mi-a spus că trebuie neapărat, cu prețul oricăror eforturi, să se dezlege două enigme. Prima : ce scrie în bilețelul cifrat găsit asupra lui Yde ? Probabil că cele trei litere „Q" de la sfîrșitul bilețelului au o importanță extrem de mare. A doua

enigmă: de ce, deși pe data de 4 și 5 decembrie a fost dat semnalul știut sub forma unui buletin meteorologic, atacul s-a declanșat în cu totul altă direcție? Iată cele două enigme care se cer neapărat dezlegate. Donahue nu se va liniști pînă cînd...

— Aceste două enigme vor putea fi dezlegate numai după război — spuse Page. Și numai după victoria noastră.

— Pearl Harbor... — rosti încet White. Această denumire va deveni acum la fel de cunoscută ca Waterloo, Sedan sau Țușima. De azi înainte, pentru mine, Pearl Harbor va rămîne asociat cu ideea de nepăsare criminală.

— Iar pentru mine, ca o monstruoasă greșeală de calcul — completă Page.

— Pearl Harbor a reamintit încă o dată tuturor — și Shriver ridică un deget — că un bun serviciu de informații asigură pe jumătate victoria. Japonezii au acționat la sigur deoarece cunoșteau situația portului la fel de bine ca și amiralul Kimmel.

După o scurtă tăcere, Page îi spuse lui White:

— Trebuie să înaintezi imediat un raport și să obții permisiunea de a te însura cu Mariko, altfel va fi internată în lagăr. Își îndreptă ochelarii pe nas, trecîndu-și palma peste chelie. Dacă ție ți-e frică... eu sînt gata.

— Lasă, nu te mai sacrifica — răspunse White, rizînd. În curînd o să primești o invitație la nuntă. Ce cocteil vrei să-ți pregătesc?

Page răspunse cu un aer de cunoscător:

— „Cîine murat".

1

Către sfîrșitul războiului, White fu grav rănit la Okinawa. A fost trimis la Huam, iar de acolo în Hawaii. L-a îngrijit Mariko, care i-a dat jumătate de litru din sîngele său.

— Acum, în vinele mele curge sînge anglo-saxono-japonezo-coreean și probabil, și un altul — spunea White, rîzînd. Un adevărat cocteil.

Trecu în rezervă, cu gradul de căpitan-locotenent și, la un an după terminarea războiului, se stabili în Japonia. Mariko insistase să locuiască în apropiere de Tokio, într-o căsuță cu un singur etaj de tip european, în apropierea unui vechi templu budist.

Într-una din zile, în locuința lor sună telefonul. White ridică receptorul. La început nu reuși să deslușească cu cine vorbește. Era contraamiralul Donahue, care chiar atunci sosise în Japonia, împreună cu o comisie pentru studierea experienței bombardamentelor strategice. Trebuia să discute cu cîțiva generali și amirali japonezi care activau în cadrul apărării antiaeriene. Aflînd întîmplător că White este în Japonia, Donahue se hotărîse să-l viziteze.

Donahue sosi peste două ore.

— Vai, ce rău îmi pare! se necăji White. Mariko lipsește toată ziua, a plecat la Tokio să-mi facă un comision : s-a dus la bibliotecă să-mi extragă niște citate din ziare vechi.

Donahue se schimbase foarte puțin, rămăsese la fel de zvelt și chipeș ca un tînăr. E adevărat că în păr îi apăruseră primele fire argintii, dar îi stătea bine. Îl îmbrățișă pe White și-i spuse :

— Chiar acum am trecut cu mașina pe lîngă ținul acela unde se află hotelul de pe deal și mi-am amintit... pare-mi-se că-i același hotel, unde, pe cînd ne aflam amîndoi în baie, au năvălit două femei. Ți-aduci aminte ?

White dădu din cap :

— Da, e același. Acum însă acolo este o casă de petrecere pentru soldații noștri.

Donahue îl bătu pe spate :

— Iar tu, bătrîne, cu ochelarii ăștia, semeni cu un savant. Mă bucur de situația ta. Mi s-a spus că o să fii profesor la Universitatea din Honolulu. Ai devenit istoric ?

— Da. Culeg materiale referitoare la istoria războiului din Oceanul Pacific.

Donahue se interesă la ce operații luase parte White, apoi începu să-i povestească despre el : la început slujise la Washington, apoi fusese numit în C.O.S.S.A.C. — Statul-major anglo-american din Londra. A lucrat multă vreme pe lîngă Eisenhower, iar cu puțin înainte de sfîrșitul războiului, s-a întors la Washington și a fost numit la secția de planificare din Direcția operațiilor maritime.

— Am văzut stenograma discursului tău la banchetul dat în cinstea amiralului Ingersol — spuse White. Hotărît lucru, nu sînt de acord cu tine, Walt. Eu consider că toate concluziile comisiei unite a Congresului sînt juste, iar acuzațiile care se formulează acum împotriva lui Roosevelt sînt absolut absurde și nu știu cum de nu ți s-a încurcat limba în gură cînd ai rostit asemenea lucruri !

— Vezi tu, Nicky — începu cu glas blînd Donahue, turnîndu-și într-un pahar whisky și suc de ana-

nas. Comisia a încercat în fel și chip să mușamalizeze afacerea, temîndu-se de scandal. Dar trebuia să se comporte altfel. Comisia a fost creată nu pentru a venera memoria celor căzuți la Pearl Harbor, ci pentru a lămuri și a spune deschis Americii tot adevărul : fățiș, adevărul gol-goluț. Iar adevărul acesta este că Pearl Harbor e opera mîinilor lui Roosevelt. Lasă-mă să vorbesc, nu mă întrerupe ! Roosevelt știa că majoritatea membrilor Congresului sînt împotriva intrării Americii în război. Iar el voia, întîmplă-se orice, să intre de partea Angliei și a Rusiei, în Europa, și de partea Chinei, în Asia. El i-a ordonat lui Hull să continue înăsprirea relațiilor cu Japonia și să împingă lucrurile spre o ruptură definitivă. Citind zilnic „Magic"-ul, Roosevelt știa că și militarii japonezi sînt hotăriți să nu cedeze. El a mers la sigur : a cerut, de fapt, Japoniei o totală capitulare, știind perfect că Japonia n-o să accepte să-și facă un harakiri politic. El a ordonat plecarea din Pearl Harbor a portavioanelor „Entreprise", „Lexington" și „Saratoga", precum și a cinci crucișătoare grele de tip nou, invitîndu-i parcă pe japonezi : „Poftiți, domnilor, loviți baza Flotei Pacificului, succesul vă este asigurat !" Și a reușit ca Japonia să atace Pearl Harbor. Efectul a fost acela pe care l-a scontat el. America a fost zguduită și indignată de acest atac perfid, Congresul, de asemenea, Roosevelt și-a asigurat dintr-o dată sprijinul tuturor și a pornit războiul împotriva Germaniei și a aliatului său, Japonia. Fără Pearl Harbor, n-ar fi reușit să facă lucrul acesta. A fost o mișcare magistrală. Nu în zadar Roosevelt a fost cel mai mare politician al vremurilor noastre.

— Vrei să spui că în mod conștient el a împins Flota Pacificului sub lovitura japonezilor ?! exclamă White. Este o prostie nemaipomenită !

Donahue sorbi o înghițitură din pahar și-i răspunse :

— Judeci ca un profan. În definitiv, ce am pierdut noi la Pearl Harbor ? Sub bombele și torpilele japoneze au picat opt nave de linie vechi, dintre care șase au fost foarte curînd repuse în circulație. Toate crucișătoarele au scăpat neatinse. Au mai fost scufundate două distrugătoare și vechiul galoș „Utah", care ar fi putut să fie ridicat la suprafață, dar totuși au hotărît că nu merită să-și mai bată capul cu el. Astea au fost toate pierderile noastre...

— Dar patru mii cinci sute de morți și răniți ? strigă White și lovi cu pumnul în masă. Scrumiera se rostogoli pe jos. Asta-i tot nimic ? Rezultă că Roosevelt i-a sacrificat cu sînge rece de dragul politicii lui !

Donahue ridică scrumiera și răspunse cu glas liniștit :

— Istoria cere sacrificii. Marii politicieni ca Roosevelt n-au fost niciodată niște nătîngi plîngăreți. Eu îi recunosc meritele lui Roosevelt. Oferindu-le pe tavă japonezilor Pearl Harbor, el a făcut să le fugă terenul de sub picioare tuturor izolaționiștilor. I-a reușit admirabil. A fost o lovitură în stilul lui Tilden, regele tenisului.

Zîmbind, White își mîngîie pumnul lovit :

— Totul e clar. Roosevelt trebuie compromis după moarte. Trebuie tăvălit în noroi și acoperit de rușine, și asta pentru că Roosevelt a dus o politică de colaborare cu Moscova în lupta împotriva naziștilor. Eu mi-aduc aminte de cuvintele lui și pot să le citez

cu exactitate : „Poporul american este fericit și mîndru că se află în alianță cu viteazul popor rus". Așa a declarat el, unul dintre cei mai de seamă președinți pe care i-a avut America. Roosevelt privea departe, așa cum trebuie să privească un mare om politic. El considera că, fără distrugerea definitivă a militarismului german, omenirea nu va putea fi ferită de un nou război. Ți-aduci aminte de expresia lui „o pace nedesăvîrșită" ? El înțelegea prin aceste cuvinte păstrarea rămășițelor războiului. El a susținut neîncetat că naziștii trebuie dezarmați pînă la capăt, că nu trebuie să li se lase nici o fărîmă din puterea lor militară, altfel se vor ridica din nou, vor strînge forțe și vor ataca popoarele iubitoare de pace. El ne-a lăsat ca testament continuarea prieteniei cu Rusia, ca împreună cu aceasta să nu permitem renașterea militarismului german. Dar cel care s-a instalat la Casa Albă după Roosevelt vrea să nimicească complet politica lui. Iată de ce toți cei care preamăresc politica de azi vor să întineze memoria lui Roosevelt și, în același timp, să arunce asupra lui greșelile de neiertat săvîrșite de ei. Iată de ce se creează această legendă dezgustătoare cum că Roosevelt a organizat în mod conștient și cu sînge rece cele întîmplate la Pearl Harbor. Ce defăimare absurdă !

Donahue bău paharul pînă la fund și, lăsîndu-se pe speteaza scaunului, zîmbi. Dar ochii lui rămîneau gravi :

— Te recunosc, Nicky. Ești la fel cum ai fost și înainte... Nu te-ai maturizat deloc. Ești sentimental, emotiv, confuz și naiv. Și, judecînd după întreaga ta atitudine, te îndrepți cu pași grăbiți spre stînga. Va trebui să vorbesc cu soția ta ca să te oprească.

Donahue îl bătu amical pe White pe mînă : Dar disputele noastre de idei nu trebuie să se reflecte asupra vechii noastre prietenii.

White dădu din cap :

— Și eu vreau să sper...

— Și totuși e caraghios — continuă Donahue, cu zîmbetul pe față — e caraghios că tu îl aperi pe Roosevelt. Oricare altul, dar nu tu...

— De ce ?

— Pentru că tu ai lucrat la „Magic" și știi foarte bine că Roosevelt citea zilnic comunicatele noastre. Și era la curent cu tot ce se întîmpla. Se știa că consulul general japonez din Honolulu informa regulat Tokio despre situația din port. Roosevelt știa că se pregătește un atac asupra insulelor Hawaii. Dar el n-a socotit necesar să-i prevină pe Kimmel și pe Short. Și a făcut-o intenționat.

— Prostii ! strigă White. Prevenirea referitoare la atac trebuia făcută la timpul oportun de Marshall și de Stark, care se aflau în fruntea armatei și a flotei. Asta intra în obligațiile lor directe. Or, ei n-au făcut-o. Vinovați sînt ei !

Donahue se uită la ceasul de la mînă :

— Trebuie să plec... știi la cine ? Ți-amintești de Terano, căruia noi, atunci... unul vînjos, cu o mutră de bețivan ?

— Mi-amintesc.

— Lucrează acum la Departamentul demobilizării. Ne predă nouă documentele fostului stat-major general al marinei japoneze. Mă duc la dînsul să dezleg unele enigme.

White zîmbi :

— Enigma referitoare la atac... ?

— Da. Și enigma biletului cifrat cu trei „QQQ“ la sfîrșit. Terano poate să mă ajute, numai să vrea. Donahue se sculă. Transmite-i salutări fermecătoarei Mrs. White. Păcat că n-am putut s-o văd. Sînt fericit că te-am văzut, dragul meu Nick. Sper să ne întîlnim în America.

2

— Așadar, asta este, dragul meu. Donahue își scoase luleaua din gură și slobozi o șuviță de fum spre tavan. Sînteți în mîinile mele. Pot în orice clipă să vă strivesc ca pe un pisoi. Iertați-mi comparația grosolană, dar asta-i situația.

Terano își frecă bărbia cu dosul palmei și lăsă ochii în jos. Peste cîteva minute își înălță fruntea și-l privi țintă pe Donahue.

— Astă-seară voi muri... — zise el, încet și rar. Ba nu, trebuie să termin înregistrarea hîrtiilor referitoare la operațiile din insulele Marshall și să-i explic totul ajutorului meu. Toate acestea îmi vor lua... — și socoti pe degete — ... voi putea să mor vineri.

Donahue își ridică mîna și zîmbi :

— Nu vă grăbiți. Eu nu vă silesc. N-am nimic împotrivă ca să trăiți chiar și o sută de ani. Vă promit solemn că niciodată n-am să vă trădez.

Terano dădu din umeri :

— Operația de sustragere a mașinii ați efectuat-o în doi, așadar, și ajutorul dumneavoastră știe tot. O știu și alții, toți cei care au luat parte la operație și toți care au citit raportul dumneavoastră. Cercul celor inițiați e destul de larg.

— Nu. Operația a avut un caracter ultrasecret. De aceea raportul referitor la desfășurarea operației l-am făcut verbal; n-au rămas nici un fel de documente. Cei care ne-au ajutat din punct de vedere tehnic al problemei în timpul operației de pe vapor nu cunoșteau adevăratul dumneavoastră nume. Și în raportul verbal pe care l-am făcut amiralului Stark nu v-am pomenit numele și nici el nu m-a întrebat. Numele dumneavoastră este cunoscut numai de fostul meu ajutor și de mine. Dar el nu va vorbi, vă garantez. În curînd vom aduce la cunoștința întregii lumi că am citit toate telegramele japoneze cifrate cu mașina „97". Dar nimeni nu va afla de unde am luat mașina, fiindcă asemenea mașini n-au fost trimise numai la Washington.

— Da. Au fost trimise la Londra, la Berlin, la Roma și la Moscova — bolborosi Terano — apoi în Batavia, Manila, Singapore și Hong Kong...

— Așadar... sustragerea mașinii putea fi efectuată oriunde. Deci nu vă neliniștiți, nimeni nu va afla. Donahue rîse: Puteți trăi și după ziua de vineri.

Terano se sculă și făcu o plecăciune:

— Mi-ați redat dreptul la viață. Nu știu cum să vă mulțumesc.

— Eu fac toate acestea nu pentru că-mi plac ochii dumneavoastră, ci iată motivul: trebuie negreșit să lămuresc două enigme despre care v-am vorbit chiar la începutul discuției noastre intime. Repet: prima — biletul misterios care a fost trimis căpitanului-locotenent Yde prin ofițerul care a venit la Honolulu cu două zile înainte de începerea războiului; a doua — ce încurcătură s-a produs cu semnalul dat sub formă de buletin meteorologic în zilele de 4 și 5 decembrie, adică chiar în ajunul atacului îndreptat asu-

pra noastră, deși din semnal rezulta cu totul altceva... Dumneavoastră trebuie să lămuriți aceste două chestiuni personal pentru mine și cît se poate de repede : mă grăbesc să mă întorc în America.

Terano își lăsă capul pe umăr :

— În privința semnalului referitor la atac, nu-mi este greu să aflu. Se poate face cu ajutorul foștilor ofițeri din secția I a statului-major general al marinei. Cu prima enigmă însă va fi mai greu, pentru că toți cei care au fost la curent cu măsurile noastre speciale întreprinse în Hawaii au murit.

— Așadar, firul s-a pierdut ? Păcat !...

Donahue scoase un plic din buzunar :

— Ani în șir am păstrat acest bilet. Nici unul din criptoanaliștii noștri n-au putut să-l descifreze. Pe mine mă intrigă în primul rînd cele trei litere de la sfîrșit.

Terano căzu pe gînduri. Își freca gîtul, mugea, ridica ochii spre tavan, căuta chinuitor să-și amintească ; deodată se plesni cu palma peste frunte :

— Cum de nu m-am gîndit înainte ! Va trebui să caut pe cineva de la Institutul Usigome din grupa specială criptografică de pe lîngă statul-major general al marinei. Ei cunoșteau codurile. Dați-mi biletul. Dumneavoastră v-a rămas vreo copie ?

Donahue îi dădu plicul lui Terano.

— Așadar, vă făgăduiesc — și Donahue duse două degete la inimă — să nu pomenesc niciodată numele dumneavoastră. Vă dau cuvîntul meu de ofițer american.

Terano sări în picioare și făcu o plecăciune. Donahue își închise ochii și plesni din degete :

— Pentru orice eventualitate, uite ce vreau să vă rog. Scrieți sub formă de declarație și semnați : Sub-

semnatul, care înainte de război am avut următoarele funcții...

Terano se apropie de masă și luă un stilou :

— În japoneză ?

— Nu, în engleză.

— Cui s-o adresez ?

— Nimănui.

— Ce să scriu ?

— Scrieți că vă amintiți că răposatul Yde, cu puțin timp înainte de război, v-a trimis o scrisoare secretă din Honolulu, prin... scrieți un nume oarecare, dar să fie un nume adevărat...

— Pot să-l numesc pe căpitanul de rangul 3 Yanaghidzava. Acesta, cu două săptămîni înainte de război, s-a întors în Japonia, venind din America, și a trecut prin Honolulu.

— Unde este acum ?

— A murit în Saypan.

— Admirabil. Scrieți, așadar, că Yde în scrisoarea pe care v-a trimis-o prin acest Yankaza... sau cum îl cheamă... v-a comunicat că cel mai activ dintre agenți este o studentă japoneză din localitate... Cum o cheamă ?... Donahue își plesni mîinile una de alta : Haymi... sau Hayme Mariko...

— Haymi ?

— S-ar putea, eu nu pronunț foarte corect.

— La noi nu există numele de Haymi sau Hayme. Trebuie precizat, căci altfel va părea suspect ca un japonez să nu scrie corect un nume japonez.

— Dar Haemi există ?

— Nu. Există Hayama, Hayame și Hayami.

— Ceva în felul acesta... ei, la naiba ! Donahue dădu din mînă : Bine, să lăsăm. Noi o să ne mai vedem. De îndată ce aflați ceva, vă rog să telefonați la

comandament aghiotantului-șef al lui Mac Arthur, el o să mă găsească. Iar pentru orice eventualitate, dumneavoastră să vă dați... un nume convențional... Kurosivo. Ați înțeles? Așadar, aștept.

Zîmbi prietenește japonezului și-i întinse mîna, fără să-și scoată mănușa.

3

White tocmai se pregătea să facă o plimbare cînd în fața casei se opri un „Buick" negru. Alături de șofer ședea Donahue, cu un buchet uriaș de flori.

— Am venit pentru o clipă, Nicky — spuse el. Plecarea avionului s-a amînat pentru mîine dimineață. Am adus orhidee pentru soția ta. Au sosit astăzi cu un avion din Filipine pentru Mrs. McArthur. Am luat prînzul la ei și, cu chiu cu vai, i-am înduplecat să-mi dea și mie jumătate din buchet.

White îl conduse pe Donahue în sufragerie și puse florile într-o vază.

— Îți mulțumesc, Walt, Mariko va fi impresionată. Asemenea buchete splendide se pot vedea numai în casele miliardarilor, și nu în fiecare...

White își pofti musafirul să bea un pahar de vin, dar acesta îi spuse că preferă o ceașcă de cafea.

— Curînd voi pleca în Spania — spuse Donahue — și aș vrea să-i trimit de acolo soției tale un medalion sau o camee pe care să-i gravez numele cu hieroglife.

— Dar Mariko este acum doamna White, și White se scrie fonetic, nu cu hieroglife.

— Nu. Vreau să-i cunosc numele japonez pe care îl purta atunci cînd ne-am întîlnit pe vapor. Vreau

ca darul meu să-i amintească de acea călătorie. Ca fată se numea pare-mi-se Haymi ?

White scrise pe o hîrtie cîteva hieroglife.

— Nu, Hayami. Se scrie cu două hieroglife, iar Mariko cu trei.

Donahue suflă ușor asupra colii de hîrtie și o împături cu grijă, băgînd-o în portvizit.

White puse în fața lui Donahue o ceșcuță de cafea și scoase dintr-un raft un album.

— Am uitat să ți-l arăt azi-dimineață. Ne-am fotografiat atunci, drept amintire, pe aerodromul din San Diego, înainte de a ne lua zborul spre Australia. Cvartetul nostru...

Donahue privi fotografia mică și întunecată.

— Acesta mi se pare că-i Cumberland ? Unde-i acum ?

— A murit într-o luptă în Marea de Corali.

— Dar Shriver ?

— A murit la Guadalcanal.

Donahue luă o înghițitură de cafea și continuă :

— Dar unde este Page ? Zgomotosul, energicul, chelul nostru Page ?

— A comandat o navă de escortă care însoțea convoaiele și a murit lîngă Murmansk...

Donahue plescăi satisfăcut din buze :

— Minunată cafea ! Probabil că e Java-bland, nu ?

— Nu. E o simplă cafea maxwell.

— Atunci înseamnă că, pur și simplu, tu știi să faci cafea. Este o artă rafinată. Donahue mai bău cîteva înghițituri : Noi doi putem să binecuvîntăm cerul că am scăpat ca prin minune. Tu ai fost rănit o dată ?

— Nu, de două ori.

— Și eu era cît pe-aci să mor... La Londra, în 1943, pe strada... cum se numește ?... acolo e un mare anticariat...

— Charing Cross.

— Da, acolo. Era cît pe-aci să mă calce un șofer beat. Abia am avut timp să sar într-o parte, iar doamna care mă însoțea...

Sună telefonul. White ridică receptorul și, răspunzînd afirmativ, i-l trecu lui Donahue.

— Cine-i ? întrebă Donahue.

— Eu sînt, Kurosivo. Am îndeplinit ordinul dumneavoastră : am aflat tot. Am găsit omul care a cifrat biletul trimis lui Yde de la secția a 3-a.

— Și ?

— În bilet se spune : „Să nu întreprindeți nici un fel de acțiuni terestre pînă cînd nu va fi dat semnalul prin radio : vechiul lac, broasca a sărit în apă.

— Și ?

— Asta-i tot biletul.

Donahue pufni :

— De ce trebuia să moară din pricina acestui bilet prostesc ?

— Pentru că nu a executat ordinul.

— Care ordin ?

— La sfîrșitul biletului erau trei de „Q", ceea ce înseamnă : „Citește și arde", iar el, nu se știe de ce, n-a făcut așa și de aceea s-a osîndit singur.

— E clar.

— Iar enigma a doua e și mai simplă. Referitor la buletinul meteorologic care trebuia transmis drept semnal al atacului.

— Ei ?

— Am aflat absolut precis. Pe 4 și 5 decembrie nu s-au dat nici un fel de semnale.

— Cum ? Doar au fost...

— Pe 4 și 5 decembrie s-au transmis pe stația HV3W buletine meteorologice în care se spunea că vîntul va bate din direcția nord. N-a fost deci un semnal, ci simple buletine meteorologice care s-au dat în cadrul știrilor în emisiunea obișnuită pe unde scurte a postului de radio Tokio pentru străinătate.

— Nu se poate... e de neînțeles... ați verificat așa cum trebuie ?

— Am verificat cu ajutorul fostului colonel Murai din secția de informare a statului-major, care, înainte de război, răspundea de toate emisiunile noastre radiofonice pentru străinătate. A căutat și a găsit în arhivă copia buletinelor meteorologice transmise pe 4 și 5 decembrie. Le-am copiat prescurtate : „Azi, în regiunea Tokio, vîntul va bate din nord, treptat...“

— Bun. Am înțeles.

— Acest buletin dumneavoastră l-ați interpretat drept...

— E clar. Mîine dimineață vă telefonez.

Donahue închise telefonul.

— Încă o ceșcuță ? îl îmbie White.

— Nu, am să plec, sînt așteptat.

Zîmbind, White îl privi pe Donahue :

— Spune, nu vrei să-i împărtășești și vechiului tău prieten ?...

— Ah, bineînțeles... am aflat că biletul adresat lui Yde era o prostie, iar cele trei litere de la sfîrșit însemnau că documentul trebuia distrus de îndată ce era citit. Ei, am plecat, am o grămadă de treburi.

— Stai nițel — și în glasul lui White răsună mirarea : Dar cum rămîne cu a doua enigmă ? În privința semnalului ?

Donahue clătină din cap și oftă :

— Din păcate, n-am putut afla. Și probabil n-o să reușesc niciodată. Toți cei care au avut vreo legătură cu lansarea semnalelor au murit în timpul războiului.

— Așadar, va rămîne pentru totdeauna o taină nedezlegată.

— Așa se pare. Și Donahue oftă din nou. Nicky, dragul meu, viața este un lanț de dezamăgiri, rătăciri și taine. Transmite-i soției tale un salut sincer, din inimă. Păzește-o ! Am să fiu nespus de fericit dacă or să-i placă florile. Rămîi cu bine !

White îl conduse pe contraamiral pînă la mașină și-i făcu semn cu mîna pînă ce acesta se îndepărtă.

Întors în casă, White puse la fiert niște apă pe spirtieră și-și făcu un ceai, apoi se așeză comod într-un fotoliu, bău cu înghițituri mici ceaiul și închise ochii. Îl trezi telefonul. Telefona Mariko. Întîrziase la Nora, sora lui Page, care lucra ca medic stomatolog la clinica pentru membrii familiilor militarilor americani ; o ajutase să se mute în altă casă. Toate extrasele din ziare pe care White o rugase să le copieze erau, bineînțeles, transcrise. Curînd o să vină acasă. White îi spuse că Donahue mai trecuse o dată pe la ei și îi adusese un buchet frumos ca-n povești de orhidee multicolore : le ceruse de la soția generalului Mac Arthur.

— Oh, ce minunăție ! exclamă Mariko. El, într-adevăr, este un om de lume ! Învață de la el. Tu nu te-ai fi gîndit niciodată...

— Da, dar eu n-o cunosc pe doamna Mac Arthur.

— Da, dar el a făcut cunoștință cu ea și a cerut pentru mine...

— Lui îi este mai ușor decît mie. Generalul Mac Arthur este unul dintre acționarii de la „General Electric", iar contraamiralul Donahue este ginerele directorului adjunct de la „International Nickel". Fac parte din aceeași juntă. Între altele, trebuie să-ți spun că i s-a telefonat aici pentru ca să i se lămurească niște enigme. Aceleași, știi tu... Probabil că a telefonat Terano. Ți-amintești de el?

— I-a spus adevărul?

— Judecînd după replicile lui Donahue, da. Taina celor trei „Q", ți-aduci aminte?

— Da. Dar enigma referitoare la buletinul meteorologic?

White rîse:

— Cred că Terano i-a explicat tot. Pînă la capăt. Dar el mi-a spus că n-a reușit să se afle pînă la urmă adevărul: toți cei inițiați au murit în război. Spunîndu-mi aceasta, ți-a transmis salutări și a șters-o frumușel.

— Așadar, nu ți-a spus nimic?

— Nimic, și nici eu nu i-am spus nimic. Pentru că eu și fostul colonel Murai am hotărît să nu pomenim nimănui despre discuțiile noastre. De aceea nu i-am mărturisit contraamiralului că știu absolut tot, cum atunci șefii noștri s-au prostit singuri pe ei înșiși.

După o pauză, Mariko spuse:

— Ar fi trebuit totuși să-i spui, fără să pomenești numele lui Murai, că noi știm totul. El a fost atît de amabil, mi-a adus special orhidee, sînt o raritate... și tu i-ai ascuns...

— Mai devreme sau mai tîrziu, o să afle. Noi doi o să ne mai întîlnim și o să ne mai luăm la harță. El și alții ca el trebuie demascați și loviți fără cru-

țare ! Atunci ei au dus America la Pearl Harbor, iar acum, dacă nu vor fi împiedicați, ne pot duce la o catastrofă și mai mare.

— Ai dreptate, Nick ! Ești cel mai inteligent, cel mai frumos și cel mai puternic om de pe pământ.

— Și cel mai flămînd.

— Las' că vin repede. Unde ai pus orhideele ?

— Le-am aruncat. Miroseau a intenții răuvoitoare.

După o mică pauză, Mariko îi răspunse :

— Bine-ai făcut. Am să culeg flori de cîmp și am să le-aduc acasă.

PACIENTA DOCTORULUI MURCHAD

Pacienta își acoperi fața cu mîinile și spuse cu glas stins și tremurat :

— Doctore, salvați-mă, vă implor, sînteți singura mea speranță !...

Era, într-adevăr, un caz cu totul ieșit din comun. Doctorul Murchad, un specialist cu practică îndelungată și considerat ca cel mai bun psihoterapeut din oraș, nu mai întîlnise un astfel de caz.

Pacienta era Stella Brish, soția unui bogătaș, proprietar a două magazine universale și a două hoteluri. Stella era ceea ce, pe drept cuvînt, se poate numi o femeie foarte frumoasă. Înaltă, cu o siluetă de tînără sportivă, cu părul de culoarea bronzului închis, cu ochii migdalați, verzi ca smaraldul, nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, deși împlinise treizeci și șapte.

Cu cinci luni în urmă venise pentru prima oară la Murchad, după ce, într-o noapte, lîngă un aeroport, călcase cu mașina un mexican și-i zdrobise capul. Conducea foarte bine și avocatul ei demonstrase și convinsese instanța, că vinovat fusese mexicanul, care, orbit de faruri, alergase de colo-colo dinaintea

mașinii. Și, în afară de asta, în buzunarul salopetei mexicanului se găsiseră țigări cu marijuana.

Moartea mexicanului îi zdruncinase Stellei echilibrul sufletesc. După ce-l visă cîteva nopți la rînd, Stella Brish veni să-l consulte pe doctorul Murchad.

— Ah! Mi-e groază să mă culc, mi-e groază să dorm... iar o să-l visez, iar o să-l aud cum țipă! Atunci... atunci... nu trebuia să mă dau jos din mașină, nu trebuia să-l privesc... Nu pot să uit cum se zvîrcolea și cum am rămas cu ochii pironiți asupra lui.

Murchad îi prescrise un calmant, băi de lapte și o cură de odihnă pe țărmul mării. Stella plecă la Palm Beach, apoi la Ostende și, la urmă, în Jamaica. La început, călătoriile au ajutat-o și ea încetă să-l mai viseze pe mexican. Dar, după o bucată de vreme, coșmarurile au revenit. Acum însă, în locul mexicanului, începu să viseze alți oameni, uneori cunoscuți, alteori, și cel mai adesea, necunoscuți, pe care îi ucidea în diferite chipuri: îi împușca, îi sugruma sau trecea peste ei cu mașina. La început, urletele disperate ale victimelor o îngrozeau. Apoi, treptat-treptat, Stella începu să se obișnuiască: crimele nu i se mai păreau atît de înfiorătoare, asculta liniștită țipetele victimelor înaintea morții, fără a mai fi cuprinsă de spaimă. În sfîrșit, veni ziua, sau mai bine zis noaptea, cînd crimele săvîrșite în somn îi făceau plăcere, de parcă n-ar fi fost vorba de moartea unui om, ci a unei capre sau a unui iepure. Apoi, după ce se trezea, se simțea adînc nemulțumită. Parcă-i lipsea ceva, parcă cineva îi dăduse un lucru și i-l luase imediat înapoi.

Doctorul Murchad fu nevoit să recunoască deschis că boala progresează și că sînt necesare măsuri mult mai radicale.

Doctorul locuia în afara orașului, într-o vilă confortabilă, așezată pe un deal năpădit de ienuperi. În apropiere nu se mai afla altă casă ; doar la capătul pădurii, la o distanță de zece minute de mers cu mașina, era o stație de benzină, care funcționa numai ziua. Noaptea, pe drumul îngust dintre cariera de piatră și cimitir care ducea spre satul din apropiere, nu trecea nimeni. Doctorul gusta din plin singurătatea în care trăia. Dădea consultații ziua, într-un hotel aflat în centrul orașului, și numai pe unii pacienți îi primea acasă, de obicei seara. Gurile rele spuneau că de o asemenea cinste se bucurau doar pacientele foarte bogate, care se tratau ca să se afle în treabă. Realitatea e că buzele frumoase ale doctorului și ochii lui pătrunzători făceau o plăcută impresie asupra femeilor.

Stella Brish se număra printre acelea pe care doctorul Murchad le primea acasă, în vila sa. Dar Stella nu venea de dragul doctorului ; era, într-adevăr, bolnavă și asistența medicală îi era absolut necesară.

Calmantele, brîul magnetic japonez, perna de ozon, salteaua din plante aromatice aduse din Birmania și Madagascar, benzile de magnetofon avînd imprimate foșnetul ploii și țîrîitul stins al greierilor o ajutară un timp, dar curînd își pierdură efectul. O mai liniștea oarecum masajul pe piept și pîntece, pe care i-l făcea însuși doctorul, muindu-și degetele într-un amestec de ulei de trandafiri și gin. Crimele din vis continuau însă, devenind din ce în ce mai rafinate.

După una din ședințele de masaj, Stella, culcată pe o canapea din salonul doctorului, își aprinse o țigară îmbibată cu o soluție slabă de opiu și spuse :

— Acum nu mă mulțumesc numai să ucid, ci mai întîi mă distrez chinuind victimele. Le leg de mîini și de picioare, iau cleștișorul pentru cuburile de gheață și... și-mi place să le aud urletele sfîșietoare și neomenești. Și cînd mor, privesc cu nesaț cum se zvîrcolesc la fel ca mexicanul. După ce mă trezesc, încerc o decepție. N-a fost decît un vis ! Parc-aș fi dus la gură o cupă de vin, și deodată vinul s-a evaporat !

Doctorul o mîngîie ușor pe umăr :

— Și ce-s victimele dumitale ? Bărbați sau femei ? Care sînt mai mulți ?

— Mai mult bărbați. Toți frumoși. Așa... ca dumneata.

— Și nu ți-e milă de ei ?

— Nu, pentru că știu că se petrece numai în vis și că n-am să pățesc nimic. La fel ca și cu mexicanul... Ascultă, doctore...

— Spune-mi Ben, e mai comod și mai intim. Nu trebuie să vezi în mine un medic, ci un prieten apropiat. Astfel o să-mi fie mai ușor să te tratez. Și, mai ales, nu te sfii față de mine, spune-mi tot... nu te jena. Astăzi, noi, psihoterapeuții, îndeplinim rolul de duhovnic. Știi doar că, pe vremuri, femeile spuneau totul confesorului lor, absolut totul. Mărturiseau toate păcatele, chiar cele mai josnice...

— Da, dar obțineau iertarea păcatelor — spuse Stella, oftînd — și plecau de la confesor cu sufletul ușurat și cu echilibrul sufletesc restabilit. Eu însă... cît timp sînt aici, mă simt bine, dar, odată ajunsă în oraș, acasă, încep să mă gîndesc ce-o să fie noaptea,

cum în vis din nou o să... De ceea ce mă înspăimîntă, doctore, iartă-mă, Ben, e că nu mă mai pot lipsi de aceste vise, sînt pentru mine ca morfina, ca heroina. Parc-am început să mă droghez. Cînd se apropie seara, îmi dau seama că aștept cu plăcere somnul.... de parcă m-aș pregăti să mă duc în vizită într-o societate plăcută sau la un concert bun. Probabil sînt pe punctul să înnebunesc.

— Nici prin cap să nu-ți treacă una ca asta ! spuse Murchad, poruncitor. Scoate-ți gîndurile astea din cap. Te rog să mă crezi că nu ai nimic anormal în dumneata. Ți-am mai spus că în fiecare om sălășluiește un instinct de agresiune, de cruzime, e o trăsătură ancestrală.

— Pre... natală ? !

— Ceea ce s-a zămislit în om înainte de a se naște. Și aceste instincte, aceste acte inconștiente îl dirijează pe om. Omul este uneori întru totul dominat de ele.

— Și dumneata ?

— Și eu, și soțul dumitale, și cameristele dumitale, și toți cunoscuții pe care îi ai, toți fără excepție. Cu toții sîntem dirijați de două atracții principale : atracția spre agresiune, distrugere, ucidere și atracția sexuală...

— Și pastorul Wade, de asemenea ?

— Și el. Sînt principalele forțe motrice ale inconștientului.

— Deci este absolut normal că în somn... asta îmi face plăcere — zise Stella, întinzîndu-se alene.

Doctorul încuviință tăcut din cap și-o mîngîie pe picior. Stella se uită la tabloul atîrnat deasupra șemineului electric.

— Și tabloul acesta îmi face plăcere. Capul acestei femei, mîinile și picioarele ei nu-s la locul lor, iar în spatele ei e strada... cu toate casele aplecate care încotro... ca în timpul unui cutremur îngrozitor.

Murchad luă țigara din mîna Stellei și o aruncă în scrumieră.

— Da, în tablou apare clar atracția prenatală pentru distrugere. Pictorul acesta a murit acum cinci ani în Africa, la o vînătoare. Toate tablourile lui pot servi drept ilustrații pentru manualele de psihologie abisală. Ai fost la muzeul Guggenheim din New York ?

— Da, de mai multe ori.

— Acolo e un tablou de Delaunay : un turn care se prăbușește, norii se vînzolesc, de parc-a fost o explozie, pămîntul tot e răvășit... Și tabloul acesta îți oferă satisfacție, pentru că răspunde atracției noastre inconștiente. Nu trebuie să ne mirăm de copii că distrug păpușile ca să vadă ce-i înăuntrul lor, și nici că chinuiesc pisoii. Și nici de faptul că atunci cînd săruți, vrei să muști, să provoci o durere. Este o manifestare a caracterului bivalent al emoției : dragostea se împletește cu dorința de a chinui, de a frînge, de a distruge...

— Îmi plac tablourile lui de Kooning — spuse Stella — recent am cumpărat două cu cincisprezece mii. La el, toate planurile sînt amestecate, liniile sînt frînte, culoarea, o îngrămădire de pete distonante, o minunăție ! Îmi place și Pollock, cu stropiturile lui pe toată suprafața pînzei. Și el a murit călcat de o mașină, ca mexicanul meu. Picasso e prea academic, apare ca Giotto sau ca Cimabue. Știi, de curînd am ascultat cu foarte mare plăcere fragmente din opera lui Menotti ; m-a impresionat mai ales pasajul în

care femeia-mediu sugrumă un surdomut ; are niște septacorduri inimaginabile, tremolo și fioriturl, încît te trec fiorii. Era cît pe-aci să sucesc gîtul pudelului pe care-l țineam în brațe. Pentru mine, Hindemith și Stravinsky sînt acum cu desăvîrșire lipsiți de culoare, ca un Vavaldi sau Cimarosa.

Doctorul își plimbă mîna pe spinarea pacientei.

— Totul vine de la faptul că noi, cei care trăim în condițiile lumii occidentale, sîntem tot timpul nevoiți să ne înăbușim adevăratele noastre dorințe și pasiuni, să le închidem în colivia denumită sfera inconștientului. Aici, aceste dorințe se unesc cu demonii din noi : instinctul distrugerii și al sexualității. Înfrînarea acestor demoni, care clocotesc în adîncurile psihicului nostru, are repercusiuni fatale asupra întregului nostru sistem nervos. De aici provin stările depresive, sentimentul chinuitor de insatisfacție, nevroza și alte maladii care sfîșie civilizația noastră. Ceea ce se petrece cu dumneata este, așadar, pe deplin justificat. E firesc și normal.

Stella rise încetișor :

— Deci n-am motive de îngrijorare ? Deci pot continua să ucid în somn ?

— Poți. Trebuie să sublimezi, adică să transformi acea atracție înnăscută care clocotește în străfundul psihicului dumitale și vrea să izbucnească la suprafață. Această sublimare se petrece la dumneata sub forma unor vise.

Stella își trase picioarele sub ea, pe canapea, și-și potrivi pieptănătura.

— Dar această sublimare a încetat să-mi mai ofere satisfacții. Visele nu fac decît să ațîțe pofta demonilor mei. Visele nu sînt decît fum, iar cu fum e greu să te saturi.

— Ai dreptate, draga mea. De aceea trebuie să scapi de starea aceasta de depresiune, de apăsare psihică. Altminteri, toate acestea te vor aduce într-o situație primejdioasă...

— Care ? O să omor în realitate, așa cum omor în vis ?

— Nu, instinctul de autoconservare o să te frîneze și vei fi nevoită să stăpînești cu toate forțele energia distrugerii și, pînă la urmă, ea se va abate asupra dumitale. Acesta este lucrul cel mai cumplit.

— O să mă sinucid ?

— Da. Dar lucrul acesta trebuie evitat, și eu am să te-ajut.

— Mi-a spus cineva că există niște animale mici, mi se pare că le spune lemingi, care se aruncă în mare, în cîrduri uriașe, cu zecile de mii. Se sinucid. Și scorpionii fac la fel. Se înțeapă singuri și mor. Stella zîmbi : Pentru că nu au psihoterapeuți.

— Noi, medicii, îi ajutăm pe oameni în măsura posibilităților noastre.

Deodată, Stella se întoarse și adulmecă speteaza canapelei :

— Nu e parfumul meu. E probabil al Glendei Grow... hiena aceea cu șoldurile strîmbe. De altfel, odată, în vis, am strivit-o... ca și pe mexican.

Murchad o privi țintă în ochi și o întrebă :

— Spune-mi, Stella, spune medicului care te îngrijește, confesorului dumitale... și să nu-ți fie teamă, nimeni n-o să afle. Noi păstrăm cu sfințenie secretul profesional...

— Ce să spun, de cîte ori l-am înșelat pe Fred ?

— Nu. Mexicanul zăcea pe șosea, dar sîngele lui era pe trotuar, lîngă telefonul automat. Unde l-ai călcat ?

Stella își aprinse o țigară și suflă fumul în sus.

— Mexicanul a vrut să traverseze, iar eu am claxonat. Atunci el a sărit înapoi... iar eu, în loc să frînez, am răsucit brusc volanul și m-am urcat pe trotuar... el a căzut și atunci am simțit că mă cuprinde furia și am intrat cu mașina în el ; a țipat înfiorător. Numai atunci mi-am revenit... Am coborît din mașină și l-am tras în mijlocul drumului... în fond, pentru el era totuna unde va zăcea.

Murchad aprinse bricheta de birou, apoi, suflînd în ea, o stinse :

— Eram sigur că așa s-a întîmplat. Dar soțului dumitale i-ai spus ?

Stella dădu din umeri :

— Nu, el nu-i medic.

— Bine, să nu spui niciodată, nimănui. Făcu o pauză și continuă cu glas apăsat : Metoda mea de tratament va consta în a-i face pe demonii care se agită în adîncul ființei dumitale să izbucnească în afară, adică să se producă o descărcare psihică, dar așa fel ca să nu te distrugă pe dumneata. Dacă în omenirea civilizată nu s-ar produce astfel de descărcări, de mult ar fi încetat să mai existe, s-ar fi sinucis, așa cum fac lemingii. Numai datorită faptului că, din cînd în cînd, omenirea a lăsat să izbucnească tendințele acumulate de a distruge și a ucide, ea continuă să existe. Iată de ce istoria omenirii este un lanț de vărsări de sînge, de cruzimi, războaie, crime, răzmerițe, pogromuri, execuții în masă, toate acestea sînt descărcări psihice. Și eu am să te tratez așa cum se tratează și omenirea : voi face profilaxia explozițior de patimi ale distrugerii, le voi dirija în altă parte, adică le voi sublima.

— Și o să mă simt mai bine ?

— Dacă vom izbuti să reglăm conflictul psihic intern, care s-a produs în dumneata datorită acțiunii de înfrînare a mediului, a moralei și a legilor, și vom găsi o soluție înțeleaptă pentru canalizarea energiei agresive, atunci în psihicul dumitale se va produce o descărcare, urmată de satisfacție și liniște.

Stella clătină din cap :

— Nefericite sînt femeile lumii civilizate. Nu-i așa că cele din lumea necivilizată n-au astfel de... conflicte psihice interioare ?

— Te-nșeli, au și ele. S-au stabilit cazuri de furie și isterie în masă la femeile unor triburi primitive. La ainoși, aceste explozii de isterie se numesc imu, la filipinezi, marimari, iar la birmanezi, iauandacin.

— Iar la noi se numesc...

— Stări depresive nevrotice.

Stella se îmbrăcă și, scoțînd din geantă carnetul de cecuri și stiloul, completă un cec — onorariul pentru vizită. Cu un gest indiferent, Murchad vîrî cecul în buzunarul vestei.

Din ziua aceea, doctorul începu așa-numita profilaxie forțată a nevrozei — dresarea demonilor Stellei.. O sfătui să-și facă rost de o pușcă cu aer comprimat și să tragă în ciori, în porumbei, în vrăbii și în alte păsări. Apoi să plece afară din oraș și să tragă în pisici și în cîini și să combine aceste acțiuni cu un sport dur, legat de un oarecare risc — să joace, de pildă, golf pe sume mari, să facă plimbări lungi cu automobilul, noaptea, și cu viteză mare — cel puțin 70 de mile pe oră. Stella cumpără special pentru aceste plimbări două mașini : un „Chrysler" și un „Oldsmobile". Peste puțin timp călcă cu mașina doi dogi irlandezi ai văduvei colonelului Heights și

răni un factor, căruia fu nevoită să-i plătească despăgubiri foarte mari.

Dar visele provocate de demoni continuau. Acum, după ce se trezea, o apucau adeseori accese de furie, un fel de marimari filipinez, și nu se liniștea decît după ce spărgea cîteva servicii de porțelan sau trăgea cu pușca în papagali sau în peștișorii de aur.

Într-o noapte, soțul Stellei îi telefonă lui Murchad, spunîndu-i că, trezindu-se, a surprins-o pe Stella în dormitorul lui, stînd la capul patului, cu un cuțit de bucătărie în mînă. Îi luase cuțitul și o forțase să înghită o doză mare de somnifer. Ce să facă ?

Murchad îl liniști. Dac-ar fi vrut într-adevăr să împlînte cuțitul în el, ar fi făcut-o dintr-o dată și n-ar fi rămas la capul patului. Instinctul de autoconserve o imobilizase. Totuși, îi recomandă să încuie noaptea toate sertarele în care se găsesc obiecte ascuțite și să pună undeva, pe o masă, un cuțit de lemn. Iar la culcare, să-și încuie ușa dormitorului.

La vreo două săptămîni după cele întîmplate, în cabinetul lui Murchad de la hotel intră soțul Stellei și-i spuse că Stella găsise o nouă distracție : arunca săgeți. Învățase să nimerească drept la țintă. Iar în ultimele zile începuse să lege păpuși de fotolii și să arunce săgeți în ele, căutînd să le nimerească în inimă.

— Și cum se simte după asta ? Mai are accese de furie ?

— De cînd a început să arunce săgeți, crizele au încetat. Visele continuă, dar s-au mai rărit.

— Excelent ! spuse Murchad. Tratamentul meu își face efectul. Lăsați-o să arunce săgeți, în felul acesta se liniștește. O să mă gîndesc și la un alt tra-

tament. Poate niște masaje într-o baie fierbinte, după metoda aztecă.

La cîteva zile după această discuție, Stella îi telefonă acasă doctorului Murchad.

— Plec mîine cu avionul la Las Vegas, pentru o săptămînă, să joc la ruletă. Vreau să te văd. Nu aștepți pe nimeni ?

— Nu, sînt absolut singur.

— Dar servitorii ?

— Le-am dat drumul.

— Vin îndată.

Peste douăzeci de minute, Stella sosi. Scoase dintr-o geantă de voiaj o sticlă de brandy-spanio, o puse pe măsuță, lîngă divan, iar ea se așeză jos, pe covor. Murchad luă loc în fotoliu.

— Haide să bem, m-a luat cu frig pe drum.

Băură toată sticla. Stella se zgribuli toată :

— E frig la dumneata.

Doctorul se apropie de termostat și mută săgeata indicatorului la 75 ; jos, sub parchet, se auzi zgomotul înăbușit al motorului. Stella se ridică de pe covor și, trecînd prin dreptul ferestrelor, trase draperiile.

— Ți-a vorbit Fred despre săgeți ?

— Da. Și am fost de acord. Te simți mai bine ?

Stella dădu din cap :

— Vreau să-ți arăt cum procedez. Ai să recomanzi și altora. Dă-mi un creion, o să țină loc de săgeți.

Murchad aduse din cabinetul său cîteva creioane neascuțite. Stella scoase din geantă cîteva bobine de sîrmă telefonică.

— O să ții loc de păpușă. Am să te leg de fotoliu și am să arunc creioanele în loc de săgeți. Am să

le-arunc ușor de tot, ca să nu te doară. O să vezi cum se petrec lucrurile, să nu-ți fie frică.

Doctorul rise și-și aprinse o țigară :

— Nu mi-e frică. Ești pacienta mea preferată.

Stella îi scoase țigara din gură, îl sărută pe buze, apoi, după ce îi legă mîinile și picioarele, îl imobilizâ de fotoliu. Procedă cu multă luare-aminte, apoi verifică temeinic legăturile.

— Exact ca-ntr-un film de Hitchcock — spuse Murchad.

Telefonul începu să sune. Stella tresări, privi spre fereastră, apoi ridică receptorul și-l puse la loc.

— Hai mai repede — o rugă Murchad. M-ai legat prea strîns și simt că încep să-mi amorțească mîinile și picioarele.

— Rabdă o clipă, dragul meu.

Luă un scaun și se așeză în fața lui Murchad.

— Creioanele sînt acolo, după sticlă.

— Vai, era cît pe-aci să uit ! Stella scotoci în geantă, scoase o cretă și-i desenă doctorului un cerc pe buzunărul stîng de la piept.

— Te-ai așezat prea aproape — zise el. N-o să poți arunca săgețile.

— N-ai grijă — și Stella zîmbi doar din colțul gurii. Ascultă-mă cu atenție, Ben. Săptămîna trecută am fost la doctorul Newgent, și el este psihoterapeut, a venit nu demult la noi, din...

— Îl cunosc — o întrerupse Murchad. E un escroc notoriu.

— Judecînd după toate, e foarte priceput. Și are o înfățișare foarte plăcută. El mi-a spus că toate distracțiile acestea cu pușca, cu săgețile și toate celelalte nu sînt decît paleative. Nu fac doi bani. Și că tot tratamentul dumitale e o șarlatanie, de la început

pînă la sfîrșit. I-am spus că pentru fiecare vizită îei o sută, chiar și-atunci cînd îmi faci masaj nu îei mai puțin, deși asta îți face mai multă plăcere dumitale decît îmi folosește mie. Doctorul Newgent mi-a arătat că am nevoie de o descărcare psihică reală, numai aceasta mă poate salva. Altfel, visele mă vor duce la pieire. Și eu am hotărît...

— Să treci la Newgent.

— Nu numai atît. Ci s-o fac în realitate !

Stella scoase din geantă un revolver. Murchad începu să se agite în fotoliu.

— Ai înnebunit ! strigă el. Cu asta nu se glumește !

Stella clătină din cap :

— Eu nu glumesc.

— Revolverul este încărcat ?

— Bineînțeles — și se uită spre ușa care dădea în cabinet. Unde e seiful secret, după care raft ?

— În dulap, lîngă fereastră, în spatele lui Proust, pe raftul doi — zise el repede. Iar cheia, pe raftul trei, în stînga lui Zweig.

— Am să iau numai banii pe care ți i-am plătit fără nici un rost.

— Ia cîți vrei, o să-ți prindă bine la Las Vegas.

— O să-i iau după aceea — și clătină din cap. Mi-e milă de dumneata, Ben, dar nu pot să fac nimic. Trebuie să eliberez demonii din mine, altfel am să înnebunesc de-a binelea sau mă sinucid...

— Îți dau toți banii, și carnetul de cecuri — horcăi el — ia tot ce vrei !

— N-am nevoie de banii dumitale, îmi sînt prea de ajuns ai mei. Și oftă. Îmi pare rău că se întîmplă așa, dar ce pot să fac ? Și, în afară de asta, din greșeală, ți-am spus adevărul și despre mexican.

— Niciodată n-am să spun nimănui nimic. Jur pe memoria mamei mele !

Stella ridică revolverul și dădu piedica la o parte. Doctorul începu să se zbată în fotoliu.

—Te rog, nu te zvîrcoli — spuse Stella — altfel n-am să nimeresc în cerc și o să te chinui zadarnic. E pentru prima oară că trag într-un om !

Apoi miji ochiul drept și... apăsă cu degetul pe trăgaci.

O MISIUNE STRICT SECRETĂ

Dacă atunci n-ar fi întins mîna să ia sticla triunghiulară de whisky, desigur că totul ar fi fost altfel, fiindcă, de multe ori, o mică întîmplare poate să joace un rol hotărîtor în viața noastră.

În seara aceea, Shedlock fusese invitat la ziua de naștere a lui Ditingo — amîndoi lucrau în același sector și amîndoi — deși erau în vîrstă — nu erau decît polițiști de rînd. La masă, alături de Shedlock, ședea o brunetă uscățivă de vreo cincizeci de ani, cu ochelari, cu puf de mustață la colțurile gurii frumos conturate. Lui Shedlock îi plăcea mult cum vorbește — rar, cu jumătate glas, de parc-ar face confidențe — și cum își mișcă cu drăgălășenie buza de sus. Și-i mai plăcea cum își îndreaptă cu degetul cel mic ochelarii cu ramă de aur.

Iar atunci cînd începură să stingă luminările de pe pudingul de aniversare, Shedlock încercă o plăcută senzație de ameteală. Vecina lui de masă — o chema Norma — zîmbea la glumele lui stîngace, iar uneori rîdea scurt, lăsîndu-și ușor capul pe spate, ca după aceea să-și îndrepte ochelarii cu degetul cel mic.

Shedlock îi mărturisi că în curînd va împlini șaizeci de ani și că e celibatar convins. Dar Norma nu-i răspunse așa cum se răspunde de obicei în astfel de situații, și anume că arată mult mai tînăr. Își miji ochii și-și mișcă pufușorul mustăcioarei. Iar atunci cînd, la celălalt capăt al mesei, inspectorul Newgent începu veșnicul său număr de atracție — o scamatorie cam indecentă cu cleștișorul pentru gheață — Norma se întoarse spre Shedlock, și acesta simți cum îl cercetează cu atenție.

Ei bine, aceea fu clipa cînd el întinse mîna stîngă spre sticla triunghiulară de whisky, care stătea în fața Normei. Pe sticla îmbrăcată într-o rețea de sîrmă aurită scria „Dingl" sau poate „Dimond", și Shedlock auzi glasul ei, cu o intonație misterioasă și intimă :

— Dă-mi mîna stîngă. Te cheamă...

— Clem — răspunse el repede.

— Vreau să aflu amănunte despre dumneata — spuse ea încetișor.

Luîndu-i mîna, o întoarse cu palma în sus. Degetele ei erau moi și calde.

— E clar — spuse ea, dînd din cap. Ai aceleași linii în palmă ca Ogden Nash.

— Care Nash ?! se miră Shedlock. Nu-l cunosc.

— E un poet foarte cunoscut, e tradus în toate limbile, chiar și în chineză. Nu demult și-a primit onorariul și din Taiwan.

Shedlock zîmbi :

— Slujesc în poliție de douăzeci și patru de ani

și nu intenționez să-mi schimb activitatea. Dealtfel, curînd o să ies la pensie.

Norma ciocăni cu degetul în paharul din fața sa :

— Să știi că nu glumesc, vorbesc în calitate de specialistă.

La celălalt capăt al mesei, Newgent terminase cu scamatoriile. Locotenentul Dimmit de la cabinetul de expertize începu să povestească anecdote, doamnele se întorceau, prefăcîndu-se că-și astupă urechile, iar într-o altă cameră sergentul Pepper arăta cum dansează indienii din Peru cînd începe anotimpul dragostei.

Iar Norma, cu palma lui Shedlock pe genunchi, îi explica :

— Linia care începe între degetul mare și arătător și merge în jos, spre încheietură, este linia vieții. Tot acolo începe și linia inteligenței, dar ea se desparte de linia vieții, trecînd prin mijlocul palmei, în jos. Iar linia aceasta, care merge orizontal, în partea de sus a palmei, paralelă cu linia inteligenței, este linia dragostei.

Apoi Norma îi arătă o linie care pornea de la baza degetului mijlociu, în jos, pe verticală, spre încheietură, întretăind linia dragostei și a inteligenței.

— Iar asta — spuse ea solemn — este linia soartei, așa-numita linie principală a soartei.

— Liniile mele sînt bune ? întrebă Shedlock, zîmbind. Poate am să prind un criminal, cum a reușit Lopez al nostru anul trecut, și am să fiu avansat ? Atunci am să-mi cumpăr, ca și el, un stereofon Phillips.

Ușor încruntată, Norma continua să-i explice :

— Linia vieții este de șase feluri ; asta depinde de felul cum este așezată față de linia inteligenței. La dumneata însă, Shedlock, linia vieții este de tipul D, pentru că apare o dată cu linia inteligenței și se desparte de ea numai sub degetul mijlociu. În ceea ce privește linia inteligenței, ea se împarte în trei tipuri : O, L, E. La Shedlock, linia inteligenței este de tipul L, pentru că se termină în jumătatea de sus a palmei. Iar linia dragostei e de tipul „unu", începe între degetul arătător și mijlociu. Tipul „unu" se întîlnește cel mai des. Ajutorul de inspector Newgent, de pildă, are linia dragostei de tipul „trei" — începe la baza degetului arătător. Asta se întîlnește destul de rar. Dumneata, după liniile din palmă, faci parte din complexul D.E.1. În afară de Ogden Nash, o astfel de mînă are, de pildă, actrița Kim Novak. Deși nu... — și Norma clătină din cap — ea are linia vieții de tipul B, adică de la bun început este despărțită de linia inteligenței.

La întrebarea repetată a lui Shedlock, dacă liniile din palma lui vorbesc de bine, Norma zîmbi din colțul gurii și, trecîndu-și vîrful degetului mic peste palma lui, șopti :

— Ești un om bun și sincer. Ești și încrezător, prea încrezător pentru un om cu meseria dumitale. Și îngrozitor de nehotărît, și cam ipohondru. Așa e ?

Shedlock își privi palma, de parcă atunci o vedea pentru prima oară. Apoi luă sticla triunghiulară, umplu paharul Normei, după aceea pe-al său. Ciocniră și băură, privind unul în ochii celuilalt.

Shedlock dădu mirat din cap :

— Oare, într-adevăr, tot ce mi-ai spus e scris în palmă ? Cine-ar fi crezut !

Așa s-au cunoscut, iar peste o lună și jumătate bătrînul celibatar Clem Shedlock, cu liniile palmei din complexul D.E.1., deveni soțul Normei Hasking. Peținitoare le fusese o sticlă de whisky. Pe Shedlock îl intimida un singur lucru. Norma era mai înaltă ca el cu un țol și jumătate. El avea înălțimea minimă pentru un polițist — 5 picioare și 8 țoli. Norma însă socotise că se poate împăca cu acest defect al soțului său.

Cabinetul ei se afla pe Illinois Avenue, în apropiere de Kist-park, la etajul întîi al unei case nu prea mari, deasupra unui restaurant chinezesc. Pe ușa de la intrare, pe o plăcuță emailată, sta scris : „Citesc soarta în palmă, dau sfaturi în probleme importante de viață".

Norma se ocupa cu treburile acestea de opt ani. Ea o avertizase pe Aurelie O'Brian, nevasta unui membru al adunării legislative a statului în care locuiau, că linia soartei ei se întrerupe, dar după aceea merge drept în jos — ceea ce însemna că la un moment dat va începe viața din nou. Aurelie O'Brian divorță și, curînd, soțul ei nimeri într-o poveste foarte neplăcută cu o mexicană minoră, de unde abia reuși să scape și plecă în America de Sud ; peste un timp, ea se recăsători cu un farmacolog care inventase un preparat miraculos, de prevenire a cirozei ficatului și a sarcomului, și se îmbogăți peste măsură.

Această întîmplare cu Aurelie O'Brian — acum Worly — căpătă o largă publicitate și stabili pentru totdeauna renumele chiromantei.

Competența Normei Shedlock era pusă în evidență și de un raft mare din oțel cromat, plin cu cărți, în cabinetul ei, unde, la un loc vizibil, se aflau așezate volumele: „Chirurgia mîinii" de S. Bannel, „Embriologia" de Patten, „Anatomia mîinii" de J. Jones, precum și masivul album „Fotografiile mîinilor oamenilor celebri ai secolului XX". Chiromantei îi plăcea să se refere la numele unor savanți vestiți, precum și la celebrul clarvăzător francez K. Tobait, care a prezis în 1932 că, începînd cu anul următor, englezii vor cîștiga patru ani la rînd Cupa Davis la tenis.

Devenind soția lui Shedlock, Norma îi puse diagnosticul soartei:

— Uite, liniile acestea lungi, care se răsfiră ca un evantai și care pleacă de la baza degetului mare, întretăind linia vieții și a inteligenței, spun că ești un om care suferă de complexul inferiorității.

— Ce-o mai fi și asta?

— Ei... cum să-ți explic mai simplu? Ești un om care tot timpul se simte mai prejos decît ceilalți.

— Se spune că și Napoleon n-a fost înalt — replică Shedlock. Franco, de asemenea...

— Nu mă refer în sensul acesta. Omul care suferă de complexul inferiorității crede că e mai puțin inteligent și mai slab ca cei din jurul lui. N-are încredere în el. Uite, de asta tu nu te-ai hotărît să te

însori, nu știi să te impui față de superiori și colegi, ești întotdeauna de serviciu la Crăciun și în noaptea de Anul Nou. Vezi, asta e !

— Erika nu și-a ținut gura ! E clar !

Așa o chema pe nevasta lui Ditingo. Supărată, Norma își mișcă mustăcioara :

— Ceea ce-ți spun e bazat pe știință. Iar cu Erika n-am vorbit niciodată despre tine. Avem noi subiecte de discuție mai interesante.

Norma avea dreptate. Într-adevăr, lui Shedlock îi lipsea încrederea în el, tot timpul era neliniștit pentru viitorul său : dacă or să-l dea afară pînă să împlinească anii de pensie ? Din ce în ce mai rar, era trimis cu mașinile în patrulare, deși cunoștea mai bine ca toți ceilalți străzile, casele și curțile, nu numai din sectorul său, dar și din cele învecinate. Se mai temea și că într-o zi inspectorul-șef îl va chema și-i va spune .

— De mîine iei sub control teatrele și cinematografele.

Asemenea misiuni se dădeau de obicei polițiștilor care se apropiau de vîrsta de șaizeci de ani sau o depășiseră — adică cu puțin timp înainte de pensionare, fiind socotiți inapți pentru alte treburi.

Shedlock simțea că în orice clipă se pot descotorosi de el. Mai ales îi era frică de noul inspector, Diamond. Acest om tînăr, înalt și arătos, cu părul de culoarea bronzului, terminase nu demult universitatea și lucrase cîțiva ani la F.B.I. Purta întotdeauna haine civile și era îmbrăcat după ultima modă,

fuma numai țigări scumpe și avea degetele lungi și subțiri ca de muzicant. Tot personalul sectorului știa de frica lui Diamond și-l porecliseră Aligatorul. Se știa însă că unchiul lui are un post important la municipalitate, iar el însuși este rudă cu soția procurorului general al statului. Și se mai spunea că Aligatorul are un spate puternic la Washington.

La început, Aligatorul nici nu-l băga în seamă pe Shedlock, dar odată, în timpul unei operații de noapte, în timp ce urmăreau doi falsificatori de cecuri, Shedlock îl ajută pe ofițerul de serviciu recepționînd la telefon rapoartele grupei operative. Trebuia să raporteze imediat Aligatorului. Deodată, acesta începu să țipe la el :

— Vorbește mai repede și mai tare ! Bolborosești pe sub nas ca o muiere beată !

Din ziua aceea, Aligatorul îi făcea mereu șicane, ceea ce îl determină pe Shedlock să intre și mai mult în panică. Începu să-și cerceteze mai atent palma stîngă — liniile care porneau de la degetul cel mare spre linia vieții — linia complexului de inferioritate. Avea impresia că toate aceste linii s-au adîncit în ultimul timp. Își împărtăși temerile prietenului său Ditingo. Acesta oftă și-i spuse :

— Toți tremurăm de frica lui ! Aligatorul poate să dea afară pe oricine, chiar și pe șef. Și, trăgînd din lulea, continuă : Tu știi să-ți ții gura ? Newgent mi-a spus, dar... bagă de seamă, e absolut secret... ei bine, Newgent mi-a spus că nu demult Aligatorul era s-o pățească rău de tot. Primise un plic cu bani

de la proprietarul unui motel, care, de fapt, nu era motel, ci bordel... Cineva l-a denunțat procurorului general, dar afacerea a fost mușamalizată. Iar anul trecut, toamna, în statul vecin, la o vînătoare, Aligatorul a rănit pe un doctor, dar a reușit să scape basma curată, dovedind că-l nimerise din greșeală, deși se spune că e un trăgător de mîna întîi și că, de fapt, era încurcat cu soția doctorului.

— Tare aș vrea să știu... — Shedlock zîmbi. Ce spun liniile din palma lui ?

— În orice caz, n-ai nici o grijă, nu seamănă nici cu ale mele, nici cu ale tale — răspunse Ditingo.

Printre cei care o vizitau mai des pe Norma era un văr de-al ei, unul Rod, care lucra într-un bar lîngă aeroport. Trecuse de patruzeci de ani, semăna la față cu Norma, se îmbrăca bine, dar prea țipător. Într-un timp fusese cîntăreț de jaz ; era apreciat pentru vocea lui caldă și ușor răgușită, așa-numita voce whisky-bariton, dar în scurt timp răguși de-a binelea și se lăsă de cîntat.

De cîte ori venea la ei, Rod nu vorbea aproape deloc cu Shedlock, în schimb discuta mult cu Norma, în șoaptă, ca doi conspiratori. Norma spunea că vărul său îi trimite clienți dornici să-și cunoască soarta.

Într-o seară, la cină, Norma, care niciodată nu se interesa de problemele de serviciu ale soțului său, îl întrebă așa, deodată, dacă a doua zi va fi de serviciu și între ce ore anume. Shedlock îi răspunse că, din ordinul comandantului poliției orașului, toate

mașinile de patrulare din sectorul lor vor fi puse a doua zi la dispoziția grupei speciale a poliției judiciare. De aceea el, Shedlock, în loc să patruleze, va sta toată noaptea la sector, fiind de rezervă.

— Dar prietenul tău, Newgent, ce-o să facă ? îl întrebă Norma, luînd farfuria cu salată. O să patruleze în sectorul său ?

— Nu, Newgent și grupa sa au o misiune de noapte pe Grinville Avenue. Ce anume, nu știu. Noi nu obișnuim să ne interesăm unii de treburile altora.

Norma rise numai din vîrful buzelor ; niciodată nu rîdea cu toată fața. După ce Shedlock își bău cafeaua și se îndreptă spre fotoliul din colțul camerei, Norma îl întrebă :

— Dar cine o să-i țină locul lui Newgent, în sectorul lui ?

Shedlock ridică din umeri :

— Nimeni. Poate spre ziuă or să mă trimită pe mine sau pe altcineva din rezervă, ca să facă un rond. E un sector liniștit, nu-i nici un bar acolo și nici alte localuri de distracție.

Discuția aceasta a avut loc luni seara. Iar miercuri dimineața, venind la serviciu, Shedlock află că se dăduse o lovitură la casa de amanet din sectorul lor, chiar districtul care depindea de Newgent. Hoții răniseră pe paznic, un metis. Furtul fusese săvîrșit noaptea, îndată după ce grupa lui Newgent fusese trimisă în alt sector. Pe strada pe care se afla casa de amanet, la ora aceea nu se afla nici un gardian și nici o mașină de patrulare. S-a aflat, cu această

ocazie, că cei de la casa de amanet primeau ca amanet arme, fără să anunțe poliția că le primiseră. Astfel că hoții furaseră cîteva „waltere" de buzunar.

Iar peste două zile, Shedlock primi lovitura de grație. Fu chemat la Aligator. Acesta, cu o mișcare a mîinii, îi arătă un scaun din fundul camerei și, mutîndu-și țigara de foi dintr-un colț în altul al gurii, spuse :

— Vei împlini în curînd douăzeci și cinci de ani de serviciu. Sînt bucuros că ai pensia asigurată. O să te muți în afară de oraș, într-o căsuță confortabilă, și ai să cultivi flori. Îți plac florile ?

Shedlock se săltă ușor de pe scaun și dădu din cap :

— Îmi plac. Întotdeauna mi-au plăcut foarte mult.

— Poate însă că vrei să rămîi mai departe în serviciu ?

Shedlock încercă să schițeze un zîmbet :

— Dacă superiorii mei... adică dacă dumneavoastră veți binevoi, eu cu cea mai mare bucurie aș rămîne mai departe. În toți cei douăzeci și patru de ani și trei luni n-am avut nici o observație... Activitatea mea fără pată...

— Stop ! Aligatorul scoase țigara din gură și o puse pe marginea scrumierei. Să vorbim despre activitatea dumitale fără pată, Shedlock. Cei doi italieni care au jefuit casa de amanet au fost prinși și unul a mărturisit totul în fața mea. Ei bine, el aflase de la barmanul Rod Hasking că la acea oră strada

unde se află casa de amanet n-o să fie sub supravegherea poliției. Iar barmanul a arătat în depoziție că aflase aceasta de la soția dumitale, care o știa chiar de la dumneata. E adevărat, Shedlock, adevărat ?

— Eu nu i-am spus-o cu acest scop... — Shedlock se scuală și-și drese glasul — ...ci așa, fără nici o intenție...

Aligatorul clătină din cap :

— Ai săvîrșit o faptă care șterge cu buretele tot serviciul dumitale îndelungat și ireproșabil. Probabil că și pînă acum ai trăncănit multe, dezvăluind secrete de serviciu soției dumitale.

Shedlock înghiți cu greu nodul ce i se pusese în gît.

— M-am însurat nu de mult... pînă atunci am fost holtei... și niciodată, nimănui...

— Stai jos ! Soția dumitale e prezicătoare ?

— A terminat cursurile de chiromanție la San Antonio... are și o diplomă, și un brevet.

— O-ho-ho ! Aligatorul își ridică piciorul pe brațul fotoliului. Interesant ! și, privindu-și mîna cu degete lungi, continuă : Va trebui într-o zi s-o consult pe soția dumitale. Dar... să revenim la ale noastre. Ai căzut mesa ! Pot să te arestez pe loc, te-așteaptă judecata și apoi închisoarea. Pot, pur și simplu, să te dau dracului ! În ambele cazuri, adio pensie și căsuță cu flori !

Shedlock își lăsă capul în piept și închise ochii. Acum cuțitul va cădea peste grumazul lui, și totul

s-a sfîrșit. Își opri respirația și auzi glasul scăzut al Aligatorului :

— Uite ce s-a aflat : italianul i-a spus barmanului că, chipurile, într-o casă aflată pe aceeași stradă cu casa de amanet locuiește un individ care a bajocorit-o pe sora lui și că vrea să se răfuiască cu ticălosul acela. Dar pentru asta trebuia aleasă o oră cînd în apropiere nu se află polițiști. Barmanul a consimțit să-l ajute pe italian, întrucît aflase că individul în cauză e un reporter care aduna materiale împotriva chiromanților și avea de gînd să-i șantajeze. Iată de ce barmanul a convins-o pe soția dumitale să afle cînd nu vor fi patrule pe acea stradă Pe scurt, italianul l-a mințit pe barman. Așadar... — și Aligatorul făcu o pauză — totul depinde de mine. Eu pot să dau curs acestei afaceri, și atunci te-așteaptă banca acuzaților ca complice al hoților. Dar tot eu pot să te cruț. Și barmanul, și soția dumitale au vrut să-l dezarmeze pe șantajist și n-au intenționat să-i ajute pe bandiți. Și dumneata, de asemenea...

Shedlock sări de pe scaun :

— În nici un caz !

— Taci ! și Aligatorul ridică mîna. Declarațiile italianului, care arăta că a primit informațiile de care avea nevoie de la barman, precum și declarațiile barmanului le-am scos din dosar și le-am încuiat în seiful meu personal. N-am să te nenorocesc. Și mie îmi plac florile și vreau să-i las și pe alții să le cultive. Îți plac orhideele ?

— Da... — șopti Shedlock — foarte mult...

— Așadar, fii atent! Nimănui, nici un cuvînt despre discuția noastră! Ni-mă-nui! Nici soției. Și să nu uiți niciodată că ai divulgat un secret de serviciu, dînd posibilitate unor bandiți să-și pună planul în aplicare. Și să nu uiți că soarta dumitale este în seiful meu. Acum du-te și vezi-ți de treabă.

Shedlock se înclină tăcut și, strîngîndu-și chipiul la piept, se trase spre ușă. După orele de serviciu, reîntors acasă, nu-i suflă nimic Normei.

A doua zi își făcu apariția Rod. Nu pomeni nimic că fusese interogat și nu făcu nici o aluzie la jefuirea casei de amanet. Iar în ziare apăru o știre anunțînd că cei doi bandiți fuseseră prinși, iar peste o zi, ziarele anunțau că unul dintre ei se otrăvise în închisoare, iar celălalt reușise să fugă în timp ce era transportat la spital ca să fie confruntat cu paznicul rănit. Afacerea cu furtul de la casa de amanet a fost clasată.

În ziua cînd Shedlock și Norma serbau aniversarea unui an de la căsătorie, nu veni decît Rod. Purta un costum ultramodern, de culoare bleu-Dior, dintr-o stofă ce semăna și a mătase, și a piele. Și mirosea atît de tare, de parcă se îmbăiase în parfum. În dimineața acelei zile, Norma își vopsise părul în violet, cu nuanțe trandafirii. Lui Shedlock nu-i plăcu deloc, dar Rod fluieră și spuse încîntat :

— Ești o adevărată lady din Park Avenue.

La plecare, Rod vorbi îndelung cu Norma în șoaptă în vestibul.

Shedlock era în pat cînd Norma, isprăvind la bucătărie, intră în dormitor. Mirosea a parfum — acelaşi parfum ca al lui Rod.

Se aşeză pe marginea patului şi-i spuse :

— Arată-mi palma, Clem! Şi-l plesni peste mînă : Stînga, nu dreapta, netotule !

— De ce ? Ai uitat liniile mele ?

Norma îşi îndreptă ochelarii cu degetul cel mic :

— Vreau să verific un lucru. Pînă acum nu i-am acordat importanţă. Cercetînd palma lui Shedlock, îi explică : Uite, linia aceasta care merge de sus în jos, paralel cu linia vieţii, se numeşte linia principală a soartei. Ţi-am mai spus asta. Iar alături de ea, vezi o linie foarte mică ? Este a doua linie a soartei. Şi dacă cele două linii ale soartei sînt mai sus decît linia dragostei, care merge orizontal, asta înseamnă că posesorul unor astfel de linii va putea deveni un om bogat după cincizeci şi cinci de ani, adică se va îmbogăţi la bătrîneţe. Tu ai astfel de linii.

Shedlock îşi privi palma cu involuntar respect.

— Asta înseamnă că o să ies la pensie ? şi zîmbi. Deci să nu-mi mai fie frică ?

Norma îşi scoase ochelarii şi-şi sărută bărbatul pe frunte :

— Prostuţule ! Pensioara ta nu-i cîtuşi de puţin o bogăţie, nu despre asta-i vorba. Citesc în palma ta că ai să devii sau că poţi deveni bogat. Ascultă-mă cu atenţie.

Norma se așează mai aproape de Shedlock și începu să-i povestească. Peste două luni, municipalitatea va organiza o licitație pentru construirea unui nou hipodrom. Vor concura cinci firme de construcții. Or, Rod are un prieten care este administratorul uneia dintre firme. Dacă vor reuși să afle din timp ce condiții oferă firma Rollo — care este concurentul cel mai puternic — atunci se va putea câștiga licitația și deci se va obține antrepriza pentru construirea hipodromului, de asemenea se va putea cumpăra în condiții avantajoase parcelele din jur, ca apoi să fie arendate la diferite întreprinderi. Și atunci firma la care lucrează prietenul lui Rod o să-i dea o sumă frumușică, iar Rod o să-i dea jumătate lui Shedlock. Va fi o sumă enormă.

Norma îl sărută pe obraz.

— Ce legătură am eu cu toate acestea? zise Shedlock, clătinînd din cap. Nu fac parte din conducerea municipiului. Iar firmele constructoare nu mi se vor adresa în nici un caz mie.

Norma se aplecă spre urechea lui:

— Șeful tău... inspectorul Diamond... voi l-ați poreclit Șarpele... sau...

— Aligatorul.

— Ei bine, unchiul lui va conduce licitația, el va primi ofertele de la toate firmele, în plicuri sigilate, ca să poată fi deschise numai la licitație. Dar poate să le afle conținutul înainte, cu ajutorul aburului și al unui cuțitaș de fildeș... știi cum... Dacă reușești

să-l convingi pe Aligator să afle de la unchiul său condițiile firmei Rollo...

Shedlock își ciocăni fruntea cu degetul :

— Îți dai seama ce vorbești ?! Ți-ai vopsit părul și te-ai prostit ! Voi, chiromanții, nu aveți obiceiul să judecați ?

Norma își mișcă iute mustăcioara :

— Nu fi grosolan !

— Cum pot să aflu eu așa ceva de la Aligator ?! Gîndește-te și tu ! De unde pînă unde o să-mi împărtășească el astfel de secrete ? Ți-ai pierdut mințile de-a binelea !

Norma oftă încetișor, începu să se dezbrace și zise :

— Liniile din palma ta spun că poți să devii bogat. Liniile astea nu pot să mintă, și drumul tău spre bogăție trece prin acest... Aligator. Să nu uiți asta !

Cei doi soți n-au mai revenit asupra acestei discuții. Iar peste cîteva zile, toți polițiștii din sector fură anunțați că în curînd va avea loc operațiunea „Emblema". În Dallas urma să sosească un înalt oaspete. Majoritatea ofițerilor de poliție vor fi puși la dispoziția Direcției orășenești a poliției, și timp de două zile toți vor avea misiuni sau vor fi de serviciu, nimeni nu va avea dreptul să plece în acest răstimp acasă.

Dar Shedlock și încă vreo cîțiva polițiști, dintre cei care supravegheau teatrele și cinematografele,

n-au fost incluși în rîndul celor mobilizați, ceea ce îl neliniști și mai mult pe Shedlock.

Într-o zi îl întîlni pe Aligator pe coridorul de la parter, la intrarea în camera unde ședeau de obicei reporterii. Aligatorul era atît de cufundat în gînduri, încît nici nu observă că Shedlock, ducîndu-și mîna la chipiu, îl salutase. A doua zi, în drum spre serviciu, Shedlock îl văzu pe Aligator împreună cu un tip adus de spate, cu ochelari mari cu ramă pătrată. Pe omul acesta Shedlock îl cunoștea : venise odată în secția lor, iar Ditingo îi spusese că omul adus de spate și cu ochelarii pătrați e mare șțab la F.B.I.

A doua zi, în timp ce Shedlock se urca în mașina de patrulare, se auzi deodată strigat. Era Aligatorul:

— Vino cu mine ! Pentru o clipă !

Shedlock urcă alături de inspector în mașina acestuia. După ce se îndepărtară cam la vreo zecedouăzeci de metri de secția lor, Aligatorul opri „Falcon"-ul său roșu-închis și-i zise :

— Despre cele ce vom discuta acum, să nu sufli nimănui nici un cuvînt. Nici soției. Dacă trăncănești ceva, te strivesc ca pe o muscă ! Ai înțeles ?

Shedlock dădu tăcut din cap.

— Dumneata nu vei participa la operația „Emblema". Dar în ziua aceea se vor întreprinde și alte acțiuni. Vreau să-ți încredințez o misiune operativă foarte importantă. Niciodată și nimănui nu trebuie să-i vorbești despre asta. Ni-mă-nui !

— Am s-o execut... am să fac tot ce-mi stă în putință — șopti Shedlock. O să mă străduiesc...

— Fără nici un fel de „străduiesc" — și Aligatorul lovi cu pumnul în volanul mașinii, strecurînd printre dinți : Trebuie să execuți ! Crăpi, dar execuți ! Ce fel de operație este și în legătură cu ce, n-o să-ți spun. Dumneata nu trebuie să știi. Dumneata trebuie să execuți misiunea, s-o execuți orice s-ar întîmpla. Și nu uita : soarta dumitale e în seiful meu. Dacă ai s-o execuți așa cum trebuie — și Aligatorul îl bătu cu mănușa pe umăr — poți să contezi pe recunoștința mea. Ai înțeles ? Am să-ți telefonez seara, în ajun. Și dumneata ai să te prezinți a doua zi dimineață, fix la ora opt la mine, dar în civil și cu pistolul în buzunar. Ai unul obișnuit ?

— Da, de calibru treizeci și opt.

— Am să-ți mai dau unul. Și acum, du-te !

Și-l împinse pe Shedlock jos din mașină.

Toată ziua Shedlock rămase sub impresia acestei discuții. Ce-o fi misiunea asta operativă atît de importantă ? Probabil e ceva foarte secret și foarte primejdios. Aligatorul îi spusese c-o să-i mai dea un pistol. Așadar, va fi nevoie să facă uz de armă. Shedlock nu era laș. Cînd în cincizeci și trei, curînd după terminarea războiului din Coreea, îl urmăreau pe Joe-Jaguarul, trei gloanțe explozive trecuseră la cîțiva milimetri de capul lui, dar Shedlock nu-și pierduse cumpătul și, cu mașina sa, tăiase drumul

„Dodge"-ului bandiților. Atunci primise o diplomă din partea Direcției poliției orășenești și un premiu în bani.

Opri brusc mașina în fața unui chioșc cu ziare și tresări la gîndul care îl străfulgerase. Liniile din palma unui om vorbesc despre soarta lui. Aligatorul îi spusese c-o să-l recompenseze pentru îndeplinirea misiunii. Deci el, Shedlock, îi va putea cere Aligatorului să afle de la unchiul său condițiile oferite de firma Rollo. Și atunci se vor adeveri cele ce grăiesc liniile soartei din palma lui Shedlock. Chiromanția e o știință exactă ca și meteorologia, care prevede timpul.

Toate gîndurile lui Shedlock se concentrară asupra operației la care urma să participe. Nu citea ziare. Nu asculta radio ; umbla ca un somnambul, fără să observe nimic în jurul său. În fața lui stăruia tot timpul imaginea Aligatorului, cu țigara subțire între dinți, și cele două linii ale soartei, așezate mai sus de linia dragostei — semnele profetice din palma lui.

În ajunul acelei zile, pe la zece seara, Aligatorul îi telefonă lui Shedlock și, fără a-și spune numele, îi ordonă să vină a doua zi dimineața la el. Shedlock sosi la sector la ora fixată. Acolo nu era aproape nimeni, în afară de ofițerii de serviciu pe secții. Toți ceilalți participau la operația care cuprindea orașul. La secția crime era de serviciu ajutorul de inspector Lopez, iar la secția furturi — un bătrîn șchiop, poreclit, nu se știe de ce, Paganini. În camera

reporterilor dormeau pe divane și mese niște bărbați în civil, probabil din serviciul secret, detașați pentru ziua respectivă la acest sector, sau poate erau niște elevi din școala F.B.I.-ului ; se vorbise, dealtfel, că vor fi trimiși aici pentru a participa la operația „Emblema".

Aligatorul era în cabinetul său.

— Cred că n-ai vorbit nimănui despre misiune ? îl întrebă el.

— Nimănui, nici soției — spuse Shedlock, clătinînd din cap.

— Ascultă-mă cu atenție — zise Aligatorul și-l duse spre harta orașului, ce atîrna pe perete. Începînd de la ora unsprezece, vei străbate următoarele străzi : Huston Street, de la colțul cu Jackson Street, în dreptul gării, pînă la viaduct și înapoi. La întoarcere vei coti pe Young Street pînă la Commerce Street, apoi o vei lua la stînga, ajungi pînă la Jackson Street și ieși din nou pe Huston Street, pînă la viaduct. Asta-i itinerarul dumitale. Repetă.

Shedlock repetă. Aligatorul îl puse să repete și a doua oară, apoi conchise :

— Deocamdată, asta-i tot ! Mai mult nu-ți spun. Restul îți transmit prin walkie-talkie — și-i înmînă lui Shedlock un walkie-talkie minuscul. Pune-ți curelușa pe cap și ascunde aparatul sub haină... Bagă receptoarele în urechi, dar mai adînc, ca să nu cadă. Receptoarele erau rotunde, cu găurele și semănau

cu niște mărgele. Înfundă-ți bine pălăria pe cap, să nu se vadă drăciile astea. O să mă numesc „Al șaptelea", iar dumneata „F-6". Ai reținut ?

Scoase din buzunar un stilou și un petic de hîrtie și își însemnă ceva.

— Așadar, să patrulez pe aceste străzi și s-aștept ordinele dumneavoastră ? întrebă Shedlock.

— Da. Și tot timpul să fii pregătit. Insigna de polițist o ai la dumneata ?

— Da, în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Asta-i tot. Deocamdată du-te acasă, nici un cuvînt soției, iar la ora 11 începi. Ia asta ! și Aligatorul scoase din sertarul biroului un pistol mare pe care i-l dădu lui Shedlock. Unde-i al dumitale, cel de servicu ?

— Sub haină. Pe acesta îl pun în buzunarul dinăuntru al paltonului.

— Pune-l sub haină pe cel de serviciu, iar pe acesta în buzunar.

Shedlock luă pistolul și-l cîntări în mînă. Aligatorul își mijî ochii.

— E greu ? În schimb, mergi la sigur cu el. E un „magnam" model 53, un pistol de clasă superioară, plin de gloanțe „remington-get-magnam" lungi și mari.

Shedlock plescăi admirativ și vîrî pistolul în buzunarul paltonului, cu aerul de parc-ar fi ascuns în buzunar o mașină infernală.

— Dacă vei îndeplini misiunea — Aligatorul îl privi drept în ochi și dădu din cap — am să te răsplătesc. Dar nu uita : ni-mă-nui nici un cuvînt ! Este o misiune... — adăugă el și, cu glas scăzut : ...strict secretă. Ai înțeles ?

Shedlock tuși în palmă :

— Permiteți să întreb... dacă o îndeplinesc, pot să vă adresez o rugăminte ?

Aligatorul îl întrerupse :

— Îndeplinește-o și-apoi o să stăm de vorbă. Acum nu-i timp. Ți-am spus că o să te răsplătesc. Și-ți mai repet : dacă scapi o vorbă, te desființez. Te rad de pe fața pămîntului. Poți pleca.

La unsprezece fix, Shedlock începu să patruleze. Își trase pălăria bine pe urechi și-și ridică gulerul paltonului. Cînd își băgă receptoarele în urechi, își aduse aminte de vecinul lui, un bătrîn care primise din Anglia niște dopuri de cauciuc pentru urechi, ca să nu se trezească noaptea din pricina lătratului cîinilor.

Mașinile și motocicletele poliției străbăteau străzile în goană. Din cauza receptoarelor din urechi aproape că nu auzea sirenele mașinilor poliției și zgomotul străzilor.

Pe Commerce Street și lîngă depozitul de pe Huston Street, mașinile de patrulare stăteau aliniate, mobilizate de Direcția poliției orășenești. Lîngă gară se aflau cîteva care blindate, pline cu soldați.

Dar Shedlock se gîndea numai la misiunea lui. Străbătuse cu exactitate tot itinerarul indicat. În ajun, Ditingo îi spusese că la operația „Emblema" va participa nu numai poliția orășenească, ci și cea federală. De asemenea, și serviciul secret.

Judecînd după toate astea, misiunea pe care Shedlock o primise de la Aligator n-avea nici o legătură cu „Emblema". Poate că trebuia să fie prins vreun criminal fioros sau un mare bandit ? Sau un spion ? Sau poate că vreun miliardar urma să treacă prin oraș și i-a încredințat Aligatorului paza secretă a persoanei sale ? Sau poate altceva...

Deodată auzi glasul Aligatorului :

— Vorbește „Al șaptelea". Continuă-ți rondul. Așteaptă ordine.

Shedlock își îndreptă pălăria pe cap și-și înfundă receptoarele mai adînc în urechi. Trecînd pe lîngă gară, se uită la ceasul atîrnat deasupra intrării principale : era ora douăsprezece și zece. Cîțiva polițiști pe motociclete trecură în viteză spre autostradă. Carele blindate nu se mai aflau în dreptul gării.

În timp ce Shedlock străbătea Lamar Street, un servitor negru ieși pe ușa unui hotel, cu doi terrieri negri. Cîinii începură să latre la un băiat care lipea afișe, iar acesta îi amenință cu o perie cu o coadă lungă de lemn.

Shedlock își zise în gînd că, dacă va mai întîlni un cîine în drum — mare sau mic — dorința i se va îm-

plini. Încetini pasul și începu să privească atent într-o parte și-n alta.

La colțul dintre Jackson Street și Austin Street văzu o doamnă ieșind dintr-un magazin — purta un coșuleț ca cele în care se duc de obicei cățeii ; în coș era o pisică.

Ca un făcut, nu mai văzu nici picior de cîine. De obicei, erau la tot pasul. Cînd ajunse la viaduct și o luă înapoi, trecură pe lîngă el, ca fulgerul, cinci mașini ale poliției și cotiră spre Stemmons-firney. Tot într-acolo trecură în viteză nebună cîțiva polițiști pe motociclete, venind dinspre Commerce Street.

Din gară ieși un grup numeros de oameni, cu valize și genți. Printre ei trebuie să fie cineva cu un cîine. Shedlock grăbi pașii. La traversarea străzii, întoarse capul și văzu o mașină în care se aflau Aligatorul și doi civili : se îndreptau spre Backly Street.

În aceeași clipă, Shedlock auzi glasul Aligatorului :

— Pleacă îndată spre sectorul șaptezeci și opt al districtului Oak Cliff, ia un taxi !

Dar peste un minut, el primi un nou ordin : să plece direct spre bulevardul Jefferson și să aștepte în colțul lui Patton Avenue.

Luă un taxi și ajunse la locul indicat ; cum coborî din mașină, urmă alt ordin :

— Fii gata ! Uită-te pe Strada 10. De îndată ce-ai să vezi un bărbat alergînd, iar în urma lui eventual un polițist, trage în amîndoi, și în polițist : este un

bandit travestit. Urcă apoi imediat în „Falcon"-ul meu, care se va apropia de dumneata. Fii cu ochii-n patru !

Shedlock încremeni locului. Începuse vînătoarea — fiara fuge și nu trebuie s-o scape ! Și probabil că nu e singură, ci sînt doi — unul e travestit. Trebuiesc omorîți pe loc. Dar de ce trebuie să se urce imediat în mașină ? E de neînțeles și foarte ciudat. Dar așa ordonase „Al șaptelea" — treaba lui e să ordone, iar a lui Shedlock să execute. Ordinul, oricum ar fi, e ordin.

Shedlock stătea pe marginea trotuarului, ținînd mîna în buzunar și strîngînd cu putere mînerul pistolului. Dacă se va bloca, trebuia să-l scoată la iuteală din buzunarul interior pe celălalt. Deși nu e cu putință ca „magnamul" să nu-l asculte. Cu el poți merge și la vînătoare de lei.

Așa trecură cam cincisprezece minute. Fiara nu apărea. Probabil că au gonit-o în altă direcție. Totuși nu poate să scape. E încolțită din toate părțile. Va fi omorîtă cine știe unde, dar va fi omorîtă. Cine oare o fi fiara asta ? Probabil una mare de tot.

Din nou se auzi glasul lui „Al șaptelea", de data asta liniștit :

— Întoarce-te pe Huston Street și continuă rondul după itinerarul inițial. Dar fii pregătit !

La stația de autobuze din colțul lui Crawford Street, Shedlock îl văzu pe căpitanul Mac Phillips din

secția „căutarea persoanelor dispărute". Căpitanul era în civil, cu pălăria trasă pe ochi, cu gulerul paltonului ridicat. Probabil că și Mac Phillips îndeplinea o misiune secretă. Tot acolo se afla o mașină de serviciu, și printre cei dinăuntru, Shedlock îl recunoscu pe Norbland, inspector în poliția rutieră.

Coborînd din autobuz în colț la Young Street, Shedlock își urmă rondul pe vechiul itinerar. În tot acest răstimp nu întîlni nici un cîine. Pe Dillie Place, lîngă obelisc, se aflau mai multe mașini și motociclete de patrulare. Circulația pe Main Street era oprită. Probabil că „Emblema" era în plină desfășurare.

Lîngă clădirea aflată la intersecția dintre Young Street și Austin Street, Shedlock văzu, în sfîrșit, ceea ce dorea să vadă : lîngă stîlpul ce susținea o cutie poștală stătea un bărbat cu un pudel cenușiu și trăgea dintr-o lulea. Un cîine ! Deci va reuși ! Shedlock se opri locului și, fără să vrea, rămase în admirația cîinelui. După cîteva minute porni încet pe Austin Street, o luă la dreapta, apoi pe Bood Street. Aici, lîngă un magazin de încălțăminte, întîlni o bătrînă cu un spitz alb. Vederea acestui cățel întări pe deplin convingerea lui Shedlock că va izbuti. Shedlock ajunse pînă la Poitdress Street, porni înapoi, și deodată simți că îi este sete. Dar în timpul serviciului n-avea voie să intre într-un bar sau într-o cofetărie.

Trebuia să rabde. Hotărî s-o ia spre gară, cînd deodată auzi glasul lui „Al șaptelea" :

— Treci pe Jackson Street și rămîi lîngă prima stație de taxiuri. Așteaptă noi ordine.

Shedlock execută și acest ordin. Circulația pe Commerce Street și pe toate străzile care duceau spre autostradă era oprită. Pe lîngă Shedlock trecu același bărbat cu cățelul cenușiu. Ținea în mînă un mic aparat de radio și asculta — poate muzică sau poate știri. Cîțiva oameni se opriseră lîngă bărbatul cu cățelul, dar nu priveau pudelul, ci ascultau la radio.

Trecură cîteva automobile cu o viteză nepermisă și o luară pe după colț, urmate la scurt interval de o mașină cu operatori de cinema. Shedlock se hotărî totuși să bea un pahar de apă. Pe aici, pe aproape, era o cofetărie și nu va zăbovi mai mult de cinci minute. Dar, făcînd cîțiva pași, Shedlock încremeni locului. „Al șaptelea" îi spuse :

— F-5, F-6 și F-7 faceți fiecare încă un tur, apoi plecați acasă. Nu mai am nevoie de voi. V-ați îndeplinit misiunea, vă mulțumesc.

Shedlock oftă din adînc. Așadar, misiunea fusese îndeplinită. Înseamnă că operația s-a terminat și probabil s-a desfășurat cu succes. Shedlock n-a mai fost nevoit să facă uz de armă și apoi să se urce în mașină.

Ciudată totuși misiunea aceasta ! Și de ce o fi trebuit să umble pe străzi cu degetul pe trăgaciul pistolului ? Și ce-o fi cu operația asta la care participase ?

Judecînd după cele întîmplate, evenimentele principale se desfășuraseră în altă parte. Totul se terminase fără aportul lui. Dacă așa s-au petrecut lucrurile, Aligatorul nu-i mai este obligat cu nimic. Așadar, nu mai poate conta pe recunoștința inspectorului-șef și degeaba a colindat atîtea ore străzile ca un omsandviș. Degeaba sperase atîta.

Totuși Aligatorul îi spusese lui și încă cuiva : „V-ați îndeplinit misiunea care v-a fost încredințată". Și mai spusese „mulțumesc". Înseamnă că se simte obligat față de el. Nu-i vina lui că n-a fost pus să acționeze. Sarcina și-a îndeplinit-o. Și această sarcină e legată de un caz foarte secret. Dar niciodată nu va afla ce se întîmplase și nici nu trebuia să știe. Așa e mai bine, mai sigur. Cînd se desfășoară astfel de operații, ca aceasta, secretul ei trebuie să-l cunoască numai superiorii.

Totul se desfășurase cît se poate de bine, chiar mîine Shedlock îi va cere Aligatorului ca acesta să-și țină făgăduiala — și va afla de la unchiul său oferta firmei Rollo. Și Shedlock va deveni un om bogat.

Îl așteaptă o mare fericire, o fericire ca în vis. O speranță care i se realizează. Își va putea cumpăra o căsuță cu teren în jur ; un bungalow drăguț, cu garaj, un „Chrysler" sau un „Cadillac", niște acțiuni la o societate sigură : *Texano* sau *Alkoa*... Nu, deocamdată e prea devreme să se gîndească la toate acestea. Scoase din urechi receptoarele și le vîrî în buzunar. Apoi își

cercetă palma mîinii stîngi. Era umedă de emoție și pe ea se conturau clar, ca niște hieroglife, cuvintele : o bătrînețe îmbelșugată.

Trase aer în piept și porni repede, dar apoi încetini pașii și se opri. Ce se întîmplă dacă Rod o să-l tragă pe sfoară și n-o să-și împartă banii cu el ? N-o să-i dea nimic în scris, n-o să poată dovedi cu nimic că i-a făgăduit să-i dea o jumătate din bani. Și, în general, o astfel de afacere nu poți s-o dai în vileag în fața tribunalului.

Dar una ca asta nu se va întîmpla. N-are să-i permită Norma, că doar e și ea interesată ca Shedlock să devină bogat. Ce-ar fi însă... dacă l-ar scoate, într-un fel sau altul, pe Rod din combinația asta ? Să pună mîna pe toți banii. Dar cum s-o facă ? Cum să-l înlături pe Rod, fără zgomot, fără urme și fără consecințe ? Și cum va privi Norma toate acestea ? Te pomenești că are să-și apere vărul, fiindcă ține la el. Nu, Norma nu trebuie să afle nimic.

Și dacă Rod nu-i cîtuși de puțin văr cu Norma ? Odată — pare-se că a fost de ziua Normei — Shedlok observase că Rod îi pusese mîna pe coapsă și ea a rîs încetișor, lăsîndu-și capul pe spate. Poate că amîndoi își bat joc de Shedlock ? Întotdeauna șoptesc între ei, chicotesc, iar cînd se apropie el, tac sau încep să vorbească de lucruri fără importanță. Probabil că au secrete. Poate că s-au înțeles să-l ducă de nas. Poate că s-au hotărît să-l scoată din joc de îndată ce Rod va

primi banii ? Oare și Norma e complicea lui Rod ? Doar a știut să-l descoasă și să-i transmită totul lui Rod. Aligatorul a spus că atunci ea n-a vrut decît să-l pedepsească pe șantajist, dar e posibil ca lucrurile să nu stea chiar așa. Și dacă Norma împreună cu Rod a acționat din ordinul bandiților ? E posibil ca Norma să nu fie așa cum o crede el ? Trebuie neapărat să-i privească palma, să memoreze liniile și apoi să se ducă la o altă chiromantă. Poate că în palma Normei stă scris că e capabilă să-și trădeze bărbatul ? Nu, nu pare să fie așa.

Nu-i cu putință. Norma e o nevastă credincioasă și-l iubește. De ziua numelui i-a făcut un cadou regesc : un ceas elvețian cu întoarcere automată și cu calendar. Norma îi este credincioasă și niciodată n-o să-l trădeze — totul se va sfîrși cu bine. Așa spun liniile din palma lui, și ele nu mint niciodată.

Shedlock dădu hotărît din cap și porni pe Austin Street. Făcuse ultimul tur și putea să plece spre casă. Cînd ajunse la clădirea ziarului „Dallas Morning News", se uită la ceas. Era ora două și treizeci și două de minute.

Intră în barul de lîngă gară și bău o bere. Barul era ticsit de oameni și toți vociferau comentînd întîmplarea care zguduise întreaga lume și înscrisese numele orașului lor în istorie. Shedlock înțelese că operația „Emblema" se terminase printr-o catastrofă — înaltul oaspete n-a putut fi ferit.

Porni grăbit spre sector. La intrare, cineva îl pocni cu pumnul în spate. Se întoarse și-l văzu pe tipul adus de spate, cu ochelari pătrați — același care, cu o săptămînă și ceva în urmă, ieșise împreună cu Aligatorul din restaurant. Duhnea a băutură. Îl împinse pe Shedlock în biroul Aligatorului și, trîntind ușa cu piciorul, îl întrebă :

— De la cine ai primit misiunea ? De la „Al cincilea" ?

— Nu, de la Alig... „Al șaptelea".

— Ce anume ți-a spus el despre misiune ?

— Mi-a spus că trebuie să patrulez pe un anumit itinerar și să fiu gata.

— Nimic mai mult ?

— Nimic, iar eu nu l-am întrebat.

Tipul adus de spate se așeză pe biroul Aligatorului și zise apăsat :

— Trebuia prins... un falsificator de bani, de talie internațională... și totul s-a terminat cu bine. Ai înțeles ?

— Da.

— Repetă.

Shedlock repetă. Celălalt își aprinse o țigară și, săltînd bricheta în palmă, îl întrebă :

— Ai auzit noutatea ?

— Da. Și ridicînd din umeri, Shedlock bolborosi : Cum de s-a putut întîmpla ?

— Nu la asta mă refer — și tipul cu ochelari pă-

trați băgă bricheta în buzunar și dădu drumul unui nor de fum pe gură : Despre Dimond e vorba !

— Ce s-a întîmplat ?

Tipul adus de spate își isprăvi țigara și o aruncă jos.

— S-a întîmplat cu vreo cincisprezece... nu, douăzeci de minute în urmă. Dimond ajunsese acasă și voia să se dea jos din mașină, cînd, deodată — și tipul dădu din mînă — un camion în viteză și... gata !

— Mașina a fost găsită ?

— Nu prea sînt șanse — și omul cu ochelari pătrați rise încetișor. Acum Dimond o să devină arhangel-șef în rai. Întotdeauna am spus c-o să ajungă departe.

ASASINAREA MARELUI DETECTIV

1

După ce ocoli curtea de patru ori, Aurora Killarni vîră brusc și se prăbuși, o dată cu motocicleta, în dreptul porții, lîngă gardul viu. Copiii se apropiară în fugă. Aurora își ridică ușor fusta lungă, lăsînd să i se vadă ciorapii verzi, și-și frecă genunchiul. Nu se lovise prea tare, dovadă că rîdea și-și scutura capul cu părul auriu și înfoiat. Ferestrele fiind închise, în casă nu se auzeau nici rîsetele ei, nici chiotele copiilor. Apoi Aurora se urcă din nou pe motocicletă și trecu în viteză pe lîngă casă, spre terenul de tenis.

Alfred Wood, secretarul lui Sir Arthur Doyle, trase automobilul în fața verandei, luă din mîna cameristei-șefe un sac de călătorie uzat și-l zvîrli pe bancheta din spate. Judecînd după gesturile lui, după culoarea obrazului cu bărbia pătrată și după buzunarul drept, umflat, al trenciului, puteai trage concluzia că plecarea la Oldershot nu-l încîntă cîtuși de puțin, drept care, de dimineață, trăsese o dușcă zdravănă de brandy și, hotărîndu-se să mai prindă puteri și pe

drum, luase sticla cu el. Era limpede deci că, în nici un caz, copiii nu puteau fi trimiși cu el.

Chiar în aceeași clipă apăru pe terasă silueta mărunță și vioaie a doamnei Doyle. Văzînd-o, Wood sări în picioare și luă poziția de drepți, ca în fața unui general. Mrs. Doyle îi spuse ceva, clătinîndu-și capul împodobit, ca întotdeauna, cu o scufă de un alb imaculat.

La fereastră, Sir Arthur își înfunda cu degetul gros tutunul în pipă. Mustățile-i stufoase, ca de morsă, stăteau înfoiate, semn că era supărat.

Cu o seară înainte, îi sosiseră pe neașteptate oaspeți la conac. Mrs. Doyle venise fără să se anunțe, aducînd cu ea și o americană plinuță și tînără. La sosire, Mrs Doyle intrase fără să bată în cabinetul lui Sir Arthur și, privind repede în jur, îi spusese :

— Am visat-o pe Luiza și m-am hotărît să-i fac o vizită. Primăvara, cei bolnavi de plămîni se simt întotdeauna mai rău.

— Pe cine ai adus cu tine ? o întrebase Sir Arthur. E o doctoriță ?

— Nu. e americană și o cheamă Aurora Killarni — și Mrs. Doyle se mai uitase o dată jur împrejur, cercetînd cu atenție cabinetul. A venit special la Edinburg să mă cunoască și să-mi prezinte omagiile sale... Dar tu, de cînd ai două birouri ?

— Al doilea este pentru Wood. Cînd îi dictez ceva, se așază la acest birou.

— Dar, de obicei, unde lucrează Wood ?

— În camera lui.

— Și acolo sînt dulapuri ca acestea ?

— Nu, toate dulapurile cu documente le țin aici.

— Ascultă... cînd ai fost în America, Aurore a asistat la toate conferințele tale : și la Detroit, și la New York...

— Stai nițel, mamă, dar cîți ani are ?

— Mi-a spus că douăzeci și cinci, dar de ce mă-ntrebi ?

Sir Arthur zîmbise malițios :

— Eu am fost în America în 1904, adică acum 12 ani. Deci pe-atunci avea treisprezece ani, iar accesul fetițelor la conferințele mele era interzis. Sau minte că a fost la conferințe, sau minte în privința vîrstei.

— Nu mă contrazice. Aurora spune că-i plac foarte mult cărțile tale și eu o cred. Cunoaște tot ce-ai scris. Afară doar de romanele istorice. Cînd i-am spus că am visat-o pe Luiza urcîndu-se pe acoperișul bisericii — și Mrs. Doyle arătase spre clopotnița care se înălța în zare, deasupra brazilor — Aurora mi-a spus că probabil pe Luiza o amenință o mare primejdie și că trebuie să plec neîntîrziat s-o văd.

— Aha ! Știe să tălmăcească visele ?

Mrs. Doyle îl privise cu asprime :

— E profesoară de matematici la o școală dintr-o suburbie a Philadelphiei și o pasionată admiratoare a talentului tău. Are toate cărțile tale apărute în

America și la noi, și chiar toate numerele „Strand Magazin"-ului în care au fost publicate povestirile tale, în afară de cele istorice, bineînțeles. Cînd i-am spus că plec la tine, aproape că mi-a căzut în genunchi, implorîndu-mă s-o iau și pe ea. Mi-a spus că pentru ea n-o să fie fericire mai mare pe lume decît să viziteze conacul Woondershaw și să vadă cu proprii ei ochi cum lucrează scriitorul care a dat lumii pe genialul erou...

Sir Arthur zîmbise pe sub mustață :

— Și n-o să vadă nimic. Nimeni în afară de Wood nu intră în cabinetul meu de lucru. Asta o știi foarte bine !

— Am prevenit-o, de altfel, că stăpîna conacului e grav bolnavă, că de mult e țintuită la pat și că tu nu primești oaspeți, dar ea mi-a răspuns că nu vine ca oaspete, ci doar ca doamna mea de companie... Dulapurile tale sînt noi și încăpătoare. Le încui cu cheia ?

— Nu. Dar de ce mă-ntrebi ?

— Dar unde este mașina de scris pe care ai cumpărat-o de la Sawtay ?

— În camera lui Wood. A învățat să scrie și acum țăcăne ca o mitralieră.

— Aurore nu-i oaspete, a venit cu mine și atîta tot. Nu te supăra, Arthur, trebuie să fii amabil cu admiratoarele tale și, mai ales, cu străinele. N-o să

te tulbure cîtuși de puțin. O să stea aici o săptămînă, liniștită ca un șoricel.

Dar iată că de dimineață acest șoricel cu părul de aur, cu ciorapi verzi și fustă în carouri alerga prin grădină, juca tenis, se plimba cu vagonetul pe calea ferată îngustă din fundul grădinii și, în sfîrșit, începuse să-și arate măiestria călărind pe motocicletă ca un cowboy. Atît mai lipsea, să ceară și un lasso ! Cu tot titlul de profesoară pe care-l avea, se comporta ca un băiețandru. Formele ei pline nu-i stinghereau cîtuși de puțin iuțeala mișcărilor. Copiii lui Sir Arthur, Mary, de 17 ani, și Kingsley, de 14, erau de-a dreptul încîntați de această zurbagie profesoară de matematici.

Sir Arthur nu împărtășea entuziasmul copiilor. Ziua lui de lucru era compromisă. Deși acum nu lucra la nimic — **ultimul** său roman istoric despre Sir Nigel era terminat și urma să apară în „Strand Magazin" — trebuia totuși să pregătească povestiri noi și avea nevoie de liniște deplină pentru a putea medita asupra subiectelor și a culege materialele necesare.

A doua zi de dimineață, la ceai, Mrs. Doyle îl anunță că invitase un profesor de la Universitatea din Edinburg, o somitate medicală, care consultase cîndva chiar și pe regina Victoria și pe prințul Albert. Profesorul, deși foarte ocupat și destul de înaintat în vîrstă, acceptase cu multă bunăvoință s-o

consulte pe Luiza, drept care urmă să sosească la Heyslmir în ziua aceea, la prînz.

Deci Sir Arthur va trebui să meargă la gară să-l aștepte.

Sir Arthur își exprimă nedumerirea : la cîteva mile de Woondershaw trece o cale ferată ; profesorul ar fi putut deci să coboare la haltă sau, în cel mai rău caz, la Haindched, și nicidecum la Heyslmir. Clătinînd din capul său împodobit cu scufă, Mrs. Doyle declară că un savant cu renume, care a fost invitat la palatul regal, nu se cade să coboare din tren la nu știu ce haltă uitată de Dumnezeu, care nu figurează pe nici o hartă geografică.

Iar pe Wood, Mrs. Doyle îl rugă să meargă și mai departe — la Oldershot — să-i facă cîteva comisioane : să-i cumpere anumite săruri, ce nu se găsesc la Roeding, ci numai la Oldershot, iar pe drum să treacă și pe la colonelul în rezervă Melton-Mobry, care locuia lîngă Farhnem, și să ia o carte despre bătălia de la Waterloo, unde sînt descrise amănunțit acțiunile brigăzii generalului Denis Pack. Mama lui Sir Arthur se mîndrea nespus cu unchiul său, generalul Denis Pack, și de mult îi ceruse colonelului să-i dea să citească această carte. Cu o săptămînă în urmă primise o scrisoare de la colonel, în care acesta o ruga să trimită pe cineva după carte.

Americana, la rîndul ei, îi ceru lui Wood să-i facă rost de o doctorie contra migrenei, care nu se vin-

dea gata preparată : trebuia s-o comande la farmacie și să aștepte să-i facă rețeta.

Așadar, ziua era pierdută atît pentru Sir Arthur, cît și pentru secretarul său. Drumul la Hayslmir pentru a-l primi pe profesor îi va lua cel puțin două ore, iar Wood va reuși să se înapoieze acasă numai la cină. Or, conform programului săptămînal, trebuia ca în dimineața aceea să lucreze la trierea extraselor și notelor care ticseau toate sertarele dulapului din lemn de chiparos, aflat lîngă fereastră.

După cîte se pare însă, și ziua de mîine se va duce pe gîrlă.

Wood băgă în buzunarul surtucului rețeta pe care Aurore i-o dăduse cu un zîmbet fermecător, claxonă lovind cu pumnul în para de cauciuc și porni la drum. În urma lui, într-o altă mașină, plecă și Sir Arthur. Se urcă în față, lîngă Holdan, șoferul, iar Mary și Kingsley se așezară pe bancheta din spate. Mrs. Doyle și Aurora întovărășiră mașina pînă la poartă. Americana flutură mult timp batista — verde ca și ciorapii ei — de parcă Sir Arthur pleca într-o lungă călătorie.

2

Sir Arthur se întoarse spre prînz. Copiii săriră din mașină și începură să-i povestească rîzînd, Aurorei, cum îi prinsese ploaia pe drum și-i făcuse ciuciulete.

Fuseseră nevoiți să mai și ocolească, deoarece podul peste rîul Way intrase în reparație cu cîteva zile în urmă. Pe lîngă toate acestea, nici profesorul nu venise, nici cu primul și nici cu cel de-al doilea tren. Așteptaseră degeaba trei ore bătute pe muchie în gară la Heyslmir.

Iar Sir Arthur îi spuse mamei sale :

— Celebrul dumitale Esculap o fi uitat probabil de promisiunea pe care a făcut-o.

Mirată, Mrs. Doyle își desfăcu larg brațele :

— E un om atît de punctual și de prevenitor ! Și dorea atît de mult să te cunoască ! Poate c-a fost chemat urgent în altă parte și n-a apucat să ne mai telegrafieze.

— Cine știe, o fi fost chemat la sultan, în Turcia — răspunse acru Sir Arthur.

Peste puțin timp se întoarse și Wood. Dădu pachețelele cameristei-șefe, strecură ceva printre dinți și, săltîndu-și umerii puternici, se avîntă cu pas milităros spre camera sa, aflată lîngă oficiu. Nici el n-avusese noroc : colonelul Melton-Mobry, așa cum îi spusese menajera, era plecat de trei luni în Franța, pe Coasta de Azur. Ajutată de Wood, menajera scotocise toată biblioteca, căutase chiar și în pod, dar nu găsise cartea. Nici cu medicamentul pentru Aurora n-a avut mai mult noroc : cei de la farmacie i-au spus că rețeta era făcută fie de un bețiv, fie de un ignorant. Singurul lucru de care reușise Wood să facă rost au

fost sărurile. Dar erau cele mai obișnuite săruri din cîte se aflau pe pămînt și, în cele patru farmacii din Oldershot, primise toate asigurările că întreaga lume civilizată folosește numai acest fel de săruri și că, dacă mai există și altul, atunci trebuie căutat la Polul Sud.

Mrs. Doyle spuse că, de bună seamă, colonelul îi scrisese de la Cannes, dar că ea nu se uitase la ștampila poștei de pe plic. Iar americana izbucni în rîs și își exprimă părerea că probabil farmaciștii din Oldershot nu cunosc medicina modernă.

Wood îi înmînă lui Sir Arthur cîteva cărți și, ca de obicei, raportă milităreste :

— Am trecut pe la poștă, chiar atunci sosiseră cărțile din America, expeditor revista „New York Weekly".

Sir Arthur ridică mirat din sprîncene :

— Au editat nuvelele mele ? Fără consimțămîntul meu ?

— Nu, nu pe ale dumneavoastră. Sînt aventurile unui detectiv american. Poftiți și scrisorile — și Wood îi înmînă un teanc de scrisori. Și mai este o scrisoare.

— De la cine ?

Wood zîmbi și-i arătă plicul ; pe plic scria citeț, cu litere mari : „Multstimatului Sherlock Holmes".

— Răspunde ca de obicei — și Sir Arthur dădu din mînă, plictisit.

Asemenea scrisori soseau destul de des. Expeditorii cereau să fie ajutați la găsirea criminalului sau a unor lucruri de valoare dispărute, sau să li se dezlege cine știe ce mister. De fiecare dată, Wood răspundea același lucru : „Din păcate, autorul nu poate îndeplini funcțiile eroului său imaginar ; trebuie să vă adresați poliției".

Sir Arthur își aprinse luleaua și, așezindu-se în fotoliul din colțul sufrageriei, începu să răsfoiască pe îndelete cărțile cu coperți colorate. Mama și Aurora ieșiră tiptil în vîrful picioarelor, iar Wood trecu în cabinet.

În timpul prînzului, Sir Arthur arătă spre cărțile pe care le pusese pe un pervaz :

— O prostie nemaipomenită. În prima nuvelă intitulată „Un fir de păr" este relatată crima dintr-un pensionat de domnișoare. După ce a înjunghiat o tînără, criminalul bea apă dintr-un pahar, pe care rămîne un fir din mustața lui. Probabil că ucigașul era în perioadă de năpîrlire — rosti zîmbind Sir Arthur. Acest fir de păr îl ajută pe genialul Nick Carter să-l găsească pe criminal în orașul vecin. Idioată carte ! Literatură pentru hotentoți !

Mrs. Doyle îi aruncă o privire americancei și dădu dojenitor din cap. Sir Arthur tuși stingherit și adăugă :

— Voiam să zic că astfel de povestiri se pot fabrica în serie, cîte trei pe zi.

Wood deschise gura, dar nu îndrăzni să intervină, privind-o pe Aurora cu coada ochiului. Ea îi surprinse privirea și zîmbi :

— Mr. Wood vrea să spună, probabil, că la noi, în America, așa se face. Într-adevăr, la New York, aceste cărți se fabrică într-o cantitate foarte mare.

Mrs. Doyle se lăsă pe speteaza scaunului :

— Adică cum vine asta... se fabrică ?

— Se editează în cantități atît de mari, încît să poată satisface cererea publicului — completă Aurora. Și începu să explice : Prima carte din seria „Aventurile lui Nick Carter" a apărut în America în 1886, adică în același an cînd a fost scrisă prima carte despre marele detectiv englez „Studiu în roșu". Pînă anul trecut, timp de nouăsprezece ani, în America au apărut șapte sute optsprezece cărți despre Nick Carter și fiecare din ele nu este o povestire, nu, ci un roman întreg ; în medie se editează anual treizeci și șapte de romane din această serie.

— Treizeci și șapte ? și Mrs. Doyle făcu ochii mari. Treizeci și șapte de romane pe an ! Oare un singur scriitor poate să scrie atîta ?

— Probabil că n-are două mîini, ci mai multe — interveni Sir Arthur.

— Se spune că sînt doi care scriu — răspunse Aurora — John Karial și Eugen Soyer. Eu însă înclin să cred că sînt proprietarii unei întreprinderi și că pentru ei lucrează...

— ...un întreg escadron — bombăni Wood.

Sir Arthur oftă :

— Iar eu scriu de unul singur... și nu în fiecare zi. Așa că nu aș putea ține pasul cu Nick Carter ! Poate că ar trebui să renunț la jalnica mea întreprindere ? Să mă despart de eroul meu...

Mrs. Doyle și Aurora se priviră cu tîlc. Aurora făcu un semn din ochi. Sir Arthur zîmbi și ceru voie doamnelor să-și aprindă o țigară. După-masă, buna dispoziție îi revenise și-i propuse lui Wood să joace o partidă de biliard, dar acesta se scuză — trebuia să claseze corespondența adunată de două zile și să trimită niște corecturi la redacția revistei.

— Cred că Aurora știe să joace — spuse Mrs. Doyle.

Iar Kingsley confirmă :

— Mai bine ca mine... adică mai bine ca un bărbat.

Sir Arthur se înclină ceremonios :

— *My lady,* aș cinstea să vă provoc la un duel.

Aurora, ridicîndu-și ușor fusta, făcu o reverență :

— N-am jucat de mult și, mai ales, cu un asemenea partener... Cred că am să dau greș tot timpul.

Trecură în camera de biliard și Sir Arthur alese un tac pentru Aurora. Chiar de la primele lovituri, se văzu că joacă destul de bine. Prima partidă o cîștigă Sir Arthur, iar a doua ea.

— Ai aptitudini strălucite — spuse Sir Arthur. Joci admirabil, trebuie neapărat să faci o partidă cu

bravul nostru maior în rezervă. El joacă ca un tigru, dar cu dumneata o să-i fie tare greu...

— De ce ?

— O să-i tremure mîinile. Nu observi oare cum te soarbe din ochi pe furiș ?

Aurora își îndreptă cocul, care-i lunecase într-o parte :

— Asta n-am observat, dar mi se pare că mister Wood este prea sfios pentru un oștean.

— Wood a luptat în războiul cu burii ; s-a distins și la Blumfontain, este un viteaz fără pereche, nu-i e frică de nimeni și de nimic, în afară de Dumnezeu... și de blonde frumoase.

Aurora începu să frece tacul cu cretă și schimbă tema discuției :

— De mult am vrut să știu... dacă de la bun început l-ați botezat pe eroul dumneavoastră cu numele pe care-l cunoaștem ?

— Nu, la început m-am gîndit să-i spun Sharps, apoi Sharrinford, dar era un nume care nu-mi plăcea și, în sfîrșit, m-am oprit la un nume curat irlandez : Sherlock.

— Toată lumea știe că prototipul eroului dumneavoastră este profesorul Bell de la Universitatea din Edinburg. Dar doctorul Watson ? Și el e un personaj real ?

— Da, este prietenul meu de la Sawtay, profesorul James Watson ; eu i-am spus John Watson.

În ușă apăru Wood :

— Iertați-mă... dar e ceva urgent.

Părea foarte tulburat și stăpînul casei, cerîndu-și scuze, ieși pe coridor.

3

— Ați lucrat astăzi ? întrebă Wood în șoaptă.

Sir Arthur dădu din umeri :

— Cînd aș fi avut timp ? Am plecat în urma dumitale să-l aștept pe blestematul ăla de profesor și m-am întors numai spre prînz. Nici n-am intrat în cabinet. Dar ce s-a întîmplat ?

— Așadar, n-ați intrat deloc ? Wood era alarmat. Nici dulapul de lîngă fereastră nu l-ați deschis ?

— Cum să-l deschid, dacă n-am intrat în cabinet ?

— Dar ieri seară ?

— Ieri am părăsit cabinetul cînd s-au schimbat infirmierele care o îngrijesc pe Luiza, iar dumneata ai rămas acolo. După aceea n-am mai intrat. Și, de altfel, de mult n-am mai deschis dulapul acela. Dar ce s-a întîmplat ?

Wood clătină din cap :

— Foarte ciudat ! Am impresia că în dulapul de chiparos și în cel de lîngă al doilea birou mapele erau altfel așezate. Acum totul e dat peste cap. Și-n dulapul cel mare colecția cu tăieturi din ziare este pe alt raft. Eu nu le-am pus acolo.

Se duseră în cabinet. Wood începu să deschidă pe rînd dulapurile, sertarele celor două birouri și dulapul de chiparos.

— Poftim, copia manuscrisului gata redactat a „Steagului verde" a fost aici, iar notele pentru „Brigadierul Gerald" dincoace. Restul e în ordine. Ba nu, recenziile la „Rodney Stone" erau, se pare, aici, și nu acolo. Și-n dulapul ăsta, de asemenea... Mapele cu ciornele „Arhitectul din Nordwood", „Charles Milwerton" și „Ochelarii de aur" nu sînt la locul lor. Și mapele cu șpalturile de la „Interpretul grec", „Convenția de la Songs" și „Steluța de argint" sînt mișcate de la locul lor. Nu demult am făcut ordine pe rafturi, am numerotat tot, chiar și caietele acestea, îmi aduc aminte perfect unde era fiecare, dar acum parcă a răscolit cineva pe aici.

Sir Arthur îl privi țintă pe secretarul său :

— Alfred, în ultima vreme, dumneata, uneori... știi ce vreau să spun... Și azi-dimineață, de asemenea. Poate că, fiind într-o astfel de stare, ai căutat ceva și ai încurcat totul.

Wood se încruntă :

— Eu iau o porție numai înainte de a mă culca, și asta arareori, numai atunci cînd mă doare vechea mea rană. Și niciodată nu intru în cabinet într-o stare neconvenabilă. Azi-dimineață am făcut o excepție... ca să nu răcesc pe drum.

Sir Arthur clătină din cap și-l bătu pe umăr pe secretar :

— Cînd ai deschis ultima oară dulapurile ?

— Ultima oară... — Wood își încreți fruntea : Cred că marți. Da, da, marți. În ziua cînd a venit generalul turc.

— După aceea n-ai mai observat nimic ?

— Nu.

Sir Arthur făcu cîțiva pași prin cabinet și, oprindu-se lîngă fereastră, spuse :

— Rezultă că cineva a intrat aici în ultimele zile. Haide să ne reamintim cînd am lipsit amîndoi de acasă ?

Wood își făcu mîna pumn, apoi începu să desfacă pe rînd degetele :

— Marți eu am fost aici toată ziua și dumneavoastră de asemenea. A fost și Ines cu prietenul ei. Miercuri am fost la poștă, iar dumneavoastră ați rămas acasă...

— Și aproape toată ziua am stat în cabinet.

— Joi, de asemenea. Iar vineri, dumneavoastră ați fost plecat la Brighton, dar eu am fost acasă și Mary de asemenea. A venit la ea în vizită Miss Greyfield cu guvernanta ei. Eu am lucrat în camera mea. Iar azi am lipsit amîndoi, dar în casă au fost destui oameni.

Sir Arthur și Wood ajunseră la următoarea concluzie : necunoscutul a putut pătrunde în cabinet fie miercuri, în prima jumătate a zilei, cînd Wood plecase la poștă, iar Sir Arthur stătuse mai mult de o

oră sus, lîngă bolnavă, în timp ce doctorul se afla acolo, fie vineri, cînd Sir Arthur plecase la Brighton, iar Wood lucrase în camera sa cam o oră, și anume cînd Mary și musafirii ei se plimbaseră prin cringul din spatele bisericii.

În timpul nopții era cu neputință să pătrunzi în cabinet ; ferestrele se închideau pe dinăuntru, ușa principală și ușa verandei, de asemenea. Numai ziua și numai pe verandă puteai să pătrunzi în casă — să intri în hol, să urci scara, să te furișezi în coridorul întunecos ce duce la camera de biliard, și să te strecori în cabinet, fără să treci prin fața sufrageriei și a celor două saloane.

— Săptămîna trecută au prădat conacul vecin — spuse Wood.

— Greyfield ?

— Nu, la Christchurch. Ieri am aflat. Hoții au intrat pe ușa terasei și au furat caseta cu bijuterii și colecția de amulete. Iar luna trecută s-a comis un furt și la casa vicarului. Au furat un ceas vechi de masă și un tablou mic de Constable. Iar acum, la noi... Poate că este isprava aceluiași hoț sau a unei bande ?

Sir Arthur clătină nedumerit din cap :

— De ce să răscolească în cabinetul meu ?! În dulapurile ticsite cu manuscrise ?!

— Probabil că au căutat bani sau cine știe ce cărți rare. Poate că au furat ceva din camerele de la par-

ter, iar aici au scotocit numai ca să ne inducă în eroare.

— Să vedem dacă n-a dispărut ceva în alte camere.

Wood întrebă servitorii și ajunse la concluzia că în alte încăperi totul era în ordine : nici o urmă lăsată de hoți. În același timp, Wood stabilise că, în timp ce el și Sir Arthur fuseseră plecați, ușa verandei rămăsese încuiată, iar Mrs. Doyle și americana stătuseră în salonul verde, jucînd cărți și citind.

— Poate ar fi bine să anunțăm poliția ? întrebă Wood.

Sir Arthur consideră că deocamdată nu este nevoie. Îl rugă pe Wood să se repeadă pînă la Christchurch și la vicar și să stea de vorbă cu ei. S-ar putea ca între timp poliția să fi dat de urma hoțului. Deocamdată, e bine să nu facă cunoscut cele întîmplate la Woondershaw și, mai ales, să nu spună nimic lui Christchurch și nici vicarului. Să nu cumva să afle ziarele, că atunci or să năvălească acolo o groază de reporteri, iar o dată cu ei, și diferiți gură-cască fără treabă și... totul se va da peste cap. Wood privi pe fereastră. În acea parte a grădinii de unde se deschidea priveliștea întregii văi, se plimbau Mrs. Doyle și Aurora.

— Doamnelor nu trebuie să le spunem nimic — zise Wood — să nu se sperie.

— Bineînțeles, nu merită să le spunem — con-

simți Sir Arthur. Hoțul a fost aici ori miercuri, ori vineri, cu alte cuvinte, înainte de venirea lor.

— Azi n-a putut să intre nimeni, deoarece doamnele au stat în salonul verde, de unde se vede toată veranda.

4

Wood plecă, iar Sir Arthur ieși în grădină și începu să se plimbe pe cărare, de-a lungul răzoarelor cu flori și al tufelor de măceș tunse cu grijă. În spatele lui se auziră niște pași ușori. Zîmbind, Aurora se apropie de el :

— Iertați-mă, probabil că vă deranjez ? Vă gîndiți la un subiect ?

— Nu, îmi compun subiectele stînd jos întotdeauna. Mă plimb așa, ca să fac mișcare.

Aurora porni alături de el. Privi spre casa cu acoperișul de țiglă roșie, spre vîrfurile brazilor și ale mestecenilor și oftă :

— N-am să uit niciodată ziua de azi ! Ce fericire să vezi cu propriii tăi ochi toate acestea... și să stai de vorbă cu scriitorul pe care-l divinizezi !

Sir Arthur o privi pe tînăra fată din cap pînă-n picioare și, scoțîndu-și luleaua din gură, îi spuse :

— Ai vrut să faci o plimbare cu motocicleta, dar, din păcate, n-ai reușit. Iar după-masă, ai scris niște notițe pentru dumneata.

Aurora rămase locului, cu gura întredeschisă de uimire :

— Cum de-ați aflat ?

— Foarte simplu. Ți-au rămas agățate de fustă cîteva frunze ude de ferigă, iar feriga crește numai în acel colț al grădinii unde este magazia în care se află motocicleta și bicicletele. Dar grădinarul, care are cheile de la magazie, a plecat cu Wood. De aceea n-ai reușit să te plimbi. În afară de asta, tivul fustei nu este murdar, iar dacă te-ai fi plimbat cu motocicleta, ai fi avut urme de noroi, pentru că lîngă poartă pămîntul nu este uscat. În ceea ce privește notițele, asta rezultă din faptul că degetul arătător al mîinii drepte este niței pătat de cerneală. Înainte de masă te-ai spălat pe mîini, deci au fost curate, ceea ce înseamnă că ai scris după-masă. Dar n-ai scris scrisori, pentru că n-are rost să scrii în America, întrucît te reîntorci curînd în patrie. Prin urmare, ai făcut însemnări pentru dumneata, și însemnări destul de importante deoarece n-ai scris cu creionul, ci cu cerneală.

Aurora bătu din palme :

— Uluitor ! De-abia acum îmi dau seama că autorul și extraordinarul lui erou sînt una și aceeași persoană.

— Și faci foarte rău că nu porți ochelari — continuă Sir Arthur — probabil că-ți vin foarte bine.

— Și asta cum ați aflat-o ?

— În primul rînd, îți mijești ochii, și nu numai

cînd stai de vorbă cu Wood, ci și cînd discuți cu Mrs. Doyle și cu Mary. Deci o faci fiindcă ești mioapă, și nu din cochetărie. Din cînd în cînd, fără să-ți dai seama, duci degetul arătător spre ochiul drept : este gestul pe care-l fac toți cei care poartă ochelari.

Aurora ridică mîinile în sus :

— Mă predau ! Ajunge... Perspicacitatea dumneavoastră mă înspăimîntă. Nici un amănunt nu scapă atenției dumneavoastră.

Sir Arthur zîmbi cu bunăvoință :

— Este o caracteristică profesională a scriitorilor.

Pe fața Aurorei lunecă un zîmbet malițios :

— Primiți multe scrisori de la cititori ?

— Da, mai ales de cînd am primit titlul de „Sir". Cu puțin timp înainte apăruse „Cîinele din Baskerville" și mulți au crezut că titlul de „Sir" mi-a fost acordat pentru această nuvelă.

— Am auzit că una dintre cititoarele dumneavoastră v-a trimis o scrisoare pe care a scris „Lordului Baskerville". E adevărat ?

— Da.

— Dar cititorii nu v-au scris despre greșelile dumneavoastră ?

— Care greșeli ?

Aurora rise încetișor :

— Am vrut eu să vă scriu, însă n-am îndrăznit. În lucrările dumneavoastră sînt scăpări. Uneori atenția vă trădează.

— De exemplu ?

— Dar n-o să vă supărați ?

— Dimpotrivă, vă rămîn recunoscător.

— Deci n-o să vă supărați ? Bine, atunci ascultați ! Și tînăra americană începu să înșire inadvertențele din lucrările lui Sir Arthur : Doctorul Watson, prietenul marelui detectiv, purta la început numele de John, dar în „Omul cu buza despicată", soția doctorului îl numește la un moment dat James. Lucruri curioase se petrec și cu rana lui Watson. În „Studiu în roșu", unde pentru prima oară este prezentat cititorilor, se afirmă că a fost rănit la umăr în India, lîngă Maywood, iar în „Semnul celor patru", se spune că a fost rănit la picior. În „Funcționarul comercial" se precizează, de asemenea, că atunci cînd se schimbă vremea, doctorul își freacă piciorul la care a fost rănit. Iar în alte povestiri se spune că Watson a fost rănit la mînă. Unde a fost rănit, de fapt : la umăr, la picior sau la mînă ? În „Steluța de argint", Strycker scoate calul din grajd și încearcă să-l schilodească ; dar calul, cu o lovitură de copită, îl omoară și fuge, însă nu se știe de ce nu se reintoarce în grajd, ci fuge cu totul în altă parte, la Capletown, la niște oameni străini. De obicei, calul se înapoiază, bineînțeles, la grajdul lui și nu fuge aiurea în locuri străine. În „Cîinele din Baskerville" sora lui Stapleton îl roagă pe acesta să-i rupă o orhidee. După data raportului trimis de Watson lui Sherlock Holmes, lu-

crurile se petrec în octombrie. Dar este îndeobște cunoscut că, în Anglia, orhideele nu înfloresc în octombrie. Lucruri neclare se petrec și în „Ritualul Musgrave". Acolo se spune că omul a făcut zece pași spre nord, cinci pași spre răsărit, apoi doi spre sud, și ei, adică pașii, l-au dus în pragul ușii. Mai departe se arată că trebuie să faci un singur pas spre apus, și treci pe coridorul puternic luminat de razele soarelui care apune. Razele ar fi putut pătrunde în coridor numai prin ușă. Iar ușa dădea spre răsărit. Rezultă că soarele apune la răsărit. Apoi, nu prea clar stau lucrurile cu soțiile doctorului Watson. Nu se știe cîte a avut. Într-o nuvelă apare o soție, în altă nuvelă o altă soție și așa mai departe. Iar în „Casa pustie", Holmes spune că posedă arta luptelor japoneze „baritzu". Dar în Japonia n-au existat niciodată asemenea lupte. Holmes, căruia îi place precizia și care are o memorie excepțională, a încurcat probabil „baritzu" cu „jiu-jitsu". Apoi, în „Panglica pestriță", un șarpe nu putea pentru nimic în lume să urce și să coboare pe un șnur care atîrna liber.

Sir Arthur își ridică mîinile :

— Mă predau ! Sînt cnocaut !

Aurora îl privi zîmbind pe autorul învins :

— Pot să vă spun, ca să vă consolez, că nu numai dumneavoastră faceți greșeli. Luați-l, de pildă, pe Edgar Allan Poe, părintele literaturii de aventuri.

— Și el ?! se miră Sir Arthur.

— Da. În nuvela „Scrisoarea furată", Dupin se duce la ministrul în posesia căruia se află scrisoarea furată de el de la o anumită persoană. Dupin se așază în fața ministrului, la birou, și observă un coșuleț pentru cărți de vizită agățat într-un cui deasupra căminului. Din coșuleț ieșea afară un plic, cum ne spune Edgar Poe, cu o ștampilă neagră și adresa scrisă de o mînă de femeie. Cum de-a putut Dupin să vadă în același timp adresa de pe scrisoare, care se scrie pe fața plicului, și ștampila poștei, care se pune numai pe dosul lui ? Că doar nu putea s-o vadă prin plic ?!!!

Sir Arthur izbucni în rîs :

— Acum mă simt parcă mai bine. Edgar Poe avea și el scăpări. Și doar nuvela „Scrisoarea furată" este considerată drept una dintre lucrările lui cele mai bune, o adevărată capodoperă, și cînd colo, subiectul e construit pe o greșeală grosolană ! Ești o cititoare uimitor de atentă.

— Este o trăsătură profesională, să știți — și Aurora își plecă ochii cu modestie. Trebuie să corectez caietele elevilor și să caut greșeli.

— Îmi face o mare plăcere că citești cu atîta atenție fleacurile scrise de mine.

Aurora se opri și clătină din cap :

— Cum de puteți vorbi astfel ! Sherlock Holmes al dumneavoastră e cunoscut în toată lumea ; și mai ales la noi: în America. Să știți, dealtfel, că americanii vă citesc mai mult decît englezii.

Sir Arthur își duse mîna la inimă :

— Mă simt foarte îndatorat americanilor. Atunci cînd l-am aruncat pe Holmes în fundul cascadei Reichenbach, mi s-a spus că mulți americani și-au pus doliu la pălărie. Apoi una dintre editurile americane mi-a propus să-l înviu pe detectiv și mi-a oferit cinci mii de dolari pentru fiecare povestire, un onorariu fabulos. Am fost nevoit să-l reînviu pe Holmes.

— Știu că „Strand Magazin" al dumneavoastră vă plătea cincizeci de funți și chiar mai puțin : treizeci și cinci. Asta-i pur și simplu un furt ! Nici o revistă americană nu și-ar fi permis așa ceva ! În Anglia nu s-a montat o piesă cu Holmes, pe cînd la noi da !

— Și l-au și însurat, săracu' !

— Așa a vrut publicul.

Se apropiară de verandă. Sir Arthur deschise ușa și o lăsă să treacă. Aurora se întoarse și-i atinse ușor mîneca :

— Spuneți-mi, Sir Arthur... vreau să vă întreb de ce Watson al dumneavoastră pomenește mereu de diferite aventuri ale lui Holmes, le enumeră, dar pînă la urmă nu le povestește ? De pildă, în „Scandalul din Boemia" se pomenește de cazul misterios al fraților Atkinson și încă de un alt caz, legat de un mesaj al cifrei regale olandeze. Iar în „Cinci sîmburi de portocală" se vorbește despre afacerea de la Kamberwell, despre o asociație a unor cerșetori-amatori și încă despre niște aventuri ale marelui detectiv.

Aceste povestiri au apărut acum cincisprezece ani, dar pînă în prezent n-ați povestit publicului dumneavoastră aceste cazuri.

— Nu este decît o metodă care să incite curiozitatea publicului și care să arate cît de mult lucra Holmes și cu ce rezultate strălucite.

— Dar cititorii așteaptă să le povestiți aceste cazuri. Este o cruzime din partea dumneavoastră să-i incitați și apoi să tăceți. În „Panglica pestriță", Watson spune la un moment dat că mai are șaptezeci de însemnări referitoare la aventurile lui Holmes, în „A doua pată" se spune că Watson păstrează însemnări despre sute de cazuri rezolvate de marele detectiv, iar în „Ochelarii de aur" se pomenește că doctorul are trei caiete mari cu însemnări despre diferitele aventuri ale celebrului detectiv. Și publicul așteaptă să-i povestiți toate aceste aventuri. Dumneavoastră ați putea să mai scrieți cîteva sute de povestiri despre Sherlock Holmes ?

Sir Arthur își scutură scrumul din lulea :

— Nu, Holmes al meu nu-i Nick Carter. Și nu intenționez să fabric produse în serie.

5

Sir Arthur cină singur ; doamnele și copiii își petrecură toată seara sus, împreună cu bolnava, care se simțea ceva mai bine. Iar Wood întîrziase probabil

la vicar, mare amator de discuții, sau la fostul judecător Christchurch, care obișnuia să-și rețină musafirii aproape cu forța la o partidă de cărți.

După cină, Sir Arthur se retrase în cabinetul său și începu să citească articolele din ziare și reviste despre vînătoarea de balene, articole selecționate în prealabil de Wood. Curînd, după ce ceasul din perete bătu de două ori, se auzi foșnetul cauciucurilor pe pietriș și portiera mașinii trîntindu-se : în sfîrșit, Wood se reîntorsese. Văzînd lumină în cabinet, bătu la ușă și intră.

Sir Arthur îi aruncă o privire și-i spuse :

— Judecînd după culoarea obrajilor și după respirația dumitale, ai băut gin la Christchurch, pentru că el nu bea nici whisky și nici brandy, și ai jucat bésique sau cassino, pentru că pe mîneca dreaptă ai urme de cretă. În casa lui Christchurch nu se joacă biliard, dar se obișnuiește ca în timpul jocului de cărți să se scrie cifrele cu creta pe postavul mesei de joc. Iar cu vicarul ai discutat despre cursele de cîini : din buzunarul surtucului dumitale se zărește o hîrtie, judecînd după format și litere : este programul curselor de cîini.

Wood își suflă zgomotos nasul :

— Totul este exact, în afară de gin. Astăzi, la judecător, nu s-a băut gin, ci coniac. Întîi am trecut pe la vicar, iar de acolo la Heyslmir, pe la inspectorul de poliție, vechea mea cunoștință, iar la întoarcere l-am vizitat pe Christchurch.

— Ai aflat ceva, în afară de vechimea coniacului și șansele pe care le au cîinii lui la viitoarele curse ?

Wood scoase din buzunarul interior al hainei un carnet de notițe și, parcurgîndu-l, începu să raporteze :

— Cu două zile în urmă, la Haindched a fost arestat un hornar care a mai stat în pușcărie pentru furt. E bănuit că ar fi participat la furtul care s-a comis la conacul fostului judecător. Acasă, la hornar, s-au găsit două perle. Dar pînă la urmă s-a dovedit că erau false. El susține că le-ar fi cumpărat de la niște țigani care hoinăreau în jurul orașului. Însă poliția este de părere că, în primul rînd, hornarul minte în privința țiganilor, iar în al doilea rînd, că ținea în casă perlele false ca să inducă în eroare poliția. În ceea ce privește furtul de la vicar, au fost arestați cîțiva oameni, dar pînă în prezent, nici unul dintre ei n-a recunoscut nimic. Deocamdată, nu există nici un fel de dovezi sigure împotriva lor. S-ar putea să se ajungă la lămurirea acestei afaceri prin verificarea operațiilor comerciale efectuate în ultima vreme de anticarii din Londra : ăștia sînt mari amatori să cumpere tablouri de pictori celebri.

— Cu alte cuvinte, făptașii n-au fost prinși. Sir Arthur deschise o tabacheră de porțelan și începu să-și umple lulcaua : În viață e mult mai greu să-i prinzi decît în cărți...

— Sînt absolut sigur că cel care a săvîrșit furtul

la vicar e una și aceeași persoană cu cel care s-a strecurat în acest cabinet. Wood își făcu mîna pumn și dezdoi policarul : La vicar se puteau fura nenumărate alte lucruri : argintărie, bibelouri chinezești, luneta ș.a. Dar hoțul a luat numai tabloul lui Constable, deși mai erau și alte tablouri în rame aurite, dar de pictori mai puțin cunoscuți. Hoțul însă l-a ales special pe Constable. De aici se poate deduce că nu este un infractor de rînd.

Sir Arthur zîmbi :

— Ci.unul cultivat.

Wood își dezdoi degetul arătător :

— S-a furișat aici ca să caute în dulapuri și birouri ceva deosebit, ceva care ar fi putut vinde unor amatori bogați.

— Manuscrisele mele ?

— De ce nu ? Admiratorii dumneavoastră ar fi fericiți să vă aibă autografele. Și n-ar precupeți banii. Sau, să zicem, scrisorile pe care le primiți. Poate că hoțul a aflat de la poștă că primiți scrisori de la persoane de vază, de pildă, de la regele nostru, de la președintele Americii, de la scriitori ca Kipling, Hoggart, Meredith. Scrisorile acestea au o valoare imensă. Amatorii pot să plătească bani grei pentru ele.

— Fiindcă veni vorba de scrisori : sînt în ordine ?

Wood se uită cu coada ochiului la un mic birou, așezat într-un colț :

— Scrisorile cele mai importante sînt păstrate în

sertarele acestui birou, le-am pus în ordine mai demult. Iar sertarele le incui cu cheia. De aceea hoțul n-a putut umbla acolo.

— Deci scrisorile sînt la locul lor. Iar dacă au dispărut niscai manuscrise, nu-i nimic grav.

Wood își dezdoi degetul mijlociu :

— Cel mai mult au cotrobăit în dulapul de lîngă fereastră.

— „Au“ ? Dumneata crezi că au fost mai mulți hoți ?

— Nu, așa m-am exprimat... unul sau mai mulți. În acest dulap au cotrobăit temeinic, deși în mare grabă. Au băgat totul înapoi la nimereală. Aici nu sînt decît mapele cu planuri de lucrări și diverse note.

— De ce l-ar interesa pe hoț să afle subiectele viitoarelor mele povestiri ? Nu, pesemne că a cotrobăit peste tot, iar dulapul acesta l-o fi lăsat la urmă și de aceea s-a grăbit.

Wood tăcu un timp, apoi întrebă :

— Să înștiințăm poliția ? Sau să anunțăm direct pe cei de la Scotland Yard, ca să ne trimită aici un detectiv de mîna întîi ?

Sir Arthur dădu din mînă :

— Nu-i nevoie. Din alte camere n-a furat nimic. Iar dacă a luat de aici niște pagini, nu merită să facem zarvă pentru atîta lucru. Totuși, din cînd în cînd să mai dai pe la Christchurch și pe la vicar. Dacă prind hoțul, să vedem și noi cine-i ! Să aflăm dacă

a fost și pe aici ! Și dacă a fost, cu ce scop ? Dacă e, într-adevăr, vînător de autografe sau numai un psihopat.

Sir Arthur îi ură secretarului noapte bună și-l rugă să-i spună valetului să nu-l mai trezească pentru micul dejun : se va apuca să citească și se va culca tîrziu.

— În schimb, mîine dimineață eu am să mă scol ceva mai devreme — spuse Wood — și am să fac ordine aici. Am să controlez mapele cu copiile manuscriselor finisate și ciornele, să văd dacă n-a dispărut ceva. Și, oprindu-se în prag, continuă : Dacă hoțul a furat numai cîteva pagini, ca să vă învețe scrisul ? Să facă apoi scrisori false, compromițătoare și să vină să vă șantajeze ?

— Dacă vine la mine — și Sir Arthur își vîntură pumnul — îi fac o demonstrație de box, pe care-l stăpînesc la perfecție. N-o să uite toată viața directele mele...

6

Sir Arthur se trezi foarte tîrziu. Afară, ceața era atît de deasă, încît nu se vedeau nici tufele de ienupăr ce creșteau în jurul terenului cu aparate de gimnastică. Valetul Patrick îi aduse ziarele și o ceașcă cu ciocolată, anunțîndu-l totdeodată că Mr. Wood a plecat împreună cu musafira. Mary și Kingsley îi însoțesc.

Sir Arthur se gîndi ca pînă la prînz să nu iasă din cabinet : trebuia să-i scrie lui Wallace, să-i mulțu-

mească pentru romanul „În zilele cometei", pe care-l primise de curînd, și să-i răspundă lui Churchill, fostul corespondent din timpul războiului cu burii, astăzi membru în parlament. Cu cîțiva ani în urmă, Sir Arthur prezidase mitingul preelectoral de la Pall-Mall club, unde Winston Churchill a ținut un discurs. De atunci erau în corespondență — tînărul deputat încerca cu insistență să-l convingă pe Sir Arthur să scrie numai romane istorice ca „Micky Clarck" și „Detașamentul alb" și să nu-și irosească în zadar energia pentru lucrări de alt gen.

Cu puțin timp înainte de prînz sosi vecinul său Christchurch, un bătrîn mărunțel, cu un păr bogat și argintiu, cu ochii mari, speriați și bulbucați, ca de pește. Se sprijinea într-un baston cu măciulie de argint reprezentînd un cap de meduză — care avea aproape aceeași expresie ca și stăpînul bastonului.

Sir Arth[illegible]ru să urce sus, să-și vadă soția, dar infirmiera, [illegible] cobora scara, îi șopti că bolnava chiar atunci ad[illegible]se, după o noapte de insomnie. Cînd Sir Arthur intră în sufragerie, masa era pusă și Mrs. Doyle asculta ce-i povestea oaspetele. Acesta vorbea cu glas pițigăiat, înghițind cuvintele — probabil că era foarte greu să înțelegi ce spune pe vremea cînd, în calitate de magistrat, dădea citire sentințelor.

Discutau despre furt. Christchurch respingea cu hotărîre versiunea poliției locale. Nu hornarul fusese cel care se furișase la conacul lui. Posibil să fie și el un hoț, dar perlele false le furase din altă parte, și nicidecum de la el. De furat, au furat țiganii, care, oricum, nu pot fi decît hoți sau pungași. Probabil că

în această regiune hălăduiește o mare bandă de țigani, iar căpeteniile ei stau la Londra, în cartierul Whitechapel. Fără îndoială că tot țiganii i-au furat vicarului și tabloul, și ceasul. Dealtfel, cazuri asemănătoare s-au mai întîmplat și cu șase ani în urmă, în cartierul Birmingham, dar atunci căpeteniile bandei de țigani nu se ascundeau în oraș, ci în imprejurimile Kiedderminster-ului. Șeful lor a fost condamnat la 20 de ani închisoare, iar ceilalți la cîte 15 ani. Nu demult însă, țiganii aceștia, în afară de doi care muriseră în închisoare, au evadat, mituind probabil paznicii, care astăzi, în marea lor majoritate, sînt corupți.

Hoții au lăsat la Christchurch urme de noroi pe jos și un fular rupt. De fapt, sînt cărțile lor de vizită, dar poliția este neputincioasă să întreprindă ceva. Poliția de azi e alcătuită toată din cretini. Nu mai e ca pe timpul reginei Victoria. Și nici judecătorii nu mai sînt cum erau : li-e teamă de răzbunarea criminalilor și se mărginesc la pedepse minime. Astăzi, de regulă, toți judecătorii sînt niște lași și ignoranți.

În timp ce terminau de mîncat supa, Wood și copiii intrară în sufragerie.

— De ce-a plecat Aurora așa, deodată ? o întrebă Sir Arthur pe Mrs. Doyle. Zicea că stă o săptămînă ?

În loc să răspundă, Mrs. Doyle il privi pe Wood și acesta răspunse :

— Aurora a încurcat zilele și și-a adus aminte că mîine trebuie să aștepte în gară, la Londra, pe sora directoarei de la școala unde lucrează. De aceea a plecat în mare grabă la gară și m-a rugat să vă transmit scuzele ei pentru că n-a reușit să-și ia rămas bun și să vă mulțumească pentru ospitalitate și pentru discuțiile atît de interesante.

Christchurch îl întrerupse :

— De obicei, americancele nu-și iau rămas bun. Sînt prost crescute și nu i-au depășit prea mult pe boșimani.

— Aurora a spus — continuă Wood — că n-o să uite toată viața zilele petrecute aici. Era cît pe-aci să pierdem trenul. Am avut o pană de cauciuc la roata din spate și am fost nevoit să-l schimb. N-am dus-o la gara noastră, ci la Heyslmir, pentru că cele două trenuri care trec dimineața nu opresc la noi. Lîngă conacul lui Ridgeway am fost rugați să ducem o bătrînă la spitalul Sf. Tereza. Așa că am făcut și un mare ocol. Cît pe-aci să întîrziem.

— Sacul de călătorie al Aurorei s-a răsturnat și au căzut toate lucrurile dinăuntru : cutii goale de chibrituri, pe care le colecționează — spuse Kingsley, izbucnind în rîs.

— Fiindcă veni vorba de Ridgeway — și Christchurch îi privi pe toți cu ochii lui rotunzi : Bineînțeles că ce vă spun eu rămîne *entre nous* [1] : nepotul lui a terminat Eton-ul, apoi a urmat la Cambridge, dar a fost dat afară datorită unei istorii picante. Îi privi pe cei doi copii : Mă jenez să vorbesc față de ei. Nu demult a fugit degrabă în America. Între timp s-a aflat întîmplător că era în legătură cu o bandă de hoți care anul trecut au săvîrșit cîteva furturi mari și crime bestiale în diferite orașe. Dar Scotland Yard-ul, unde, în prezent, se angajează numai orbi și surdo-muți, bineînțeles că n-a elucidat nici una din aceste crime. Se spune că banda este alcătuită numai din trîntori asemenea nepotului lui Ridgeway. Sînt con-

[1] Între noi (în limba franceză în text). (n.t.).

vins că banda are un complice la poliție, de aceea nu prind pe nici unul.

Sir Arthur clătină din cap :

— Faci aprecieri prea categorice.

— Cituși de puțin. Azi auzim de multe crime care rămîn nedescoperite. În timpul răposatei regine așa ceva nu se întîmpla.

— Și-atunci multe crime rămîneau nedescoperite — replică Sir Arthur. De pildă, pe Jack-Spintecătorul n-au fost în stare să-l găsească, deși toată poliția a fost pusă în picioare, iar el a comis, netulburat de nimeni, șapte crime, după care a dispărut fără urmă. A rămas pentru totdeauna o figură învăluită în mister.

— Poliția a stabilit atunci că nu era englez — spuse Wood. Odată s-a găsit la locul crimei un nasture cu literele „H" și „Q". De aici s-a ajuns la concluzia că asasinul era un american, care își cumpărase hainele de la magazinul „Handricks și Quentin" din Chicago. Și că ar fi ucis femei nu numai la Londra, ci și în Texas și în Nicaragua. Christchurch arătă cu capul spre Mary și spre Kingsley : În prezența lor nu vă pot spune ce crime se săvîrșeau la Petersburg, înainte de apariția lui Jack-Spintecătorul la Londra. El omora în modul cel mai îngrozitor numai femei... de o anumită categorie. Există însă o ipoteză că poliția ar fi prins criminalul, îl chema Pedacenko, și că l-ar fi trimis la noi, în Anglia, ca să răspîndească panică.

— Anul trecut, la Scotland Yard — interveni Sir Arthur — mi s-a spus că zeci de alienați mintali

internați în diferite spitale din mai multe țări au mărturisit că au omorît femei la Londra. Toți pretindeau că sînt Jack-Spintecătorul.

Apoi începură să discute despre crimele rămase nedescoperite. Văzînd cu cîtă atenție ascultau copiii această discuție, Sir Arthur le porunci să se ridice de la masă și să li se servească desertul în camera lui Mary.

După plecarea copiilor, oaspetele începu să povestească, în toate amănuntele, despre un caz care nu demult făcuse vîlvă în toată America. Nan Paterson, o cîntăreață de mîna a doua, a fost învinuită că a omorît un negustor, un anume Frank Young, care călătorise împreună cu ea într-o trăsură și care fusese găsit mort. Fusese împușcat cu un revolver, pe care l-au găsit în buzunarul hainei lui. Jurații au dezbătut de două ori acest caz, dar pînă la urmă au achitat-o pe cîntăreață. Iar moartea lui Young a rămas un mister.

Între timp, Sir Arthur observă că, deși Mrs. Doyle urmărește discuția, chipul ei rămîne posomorît: cît a durat masa, n-a scos o vorbă și n-a zîmbit.

Povestind cazul Nanei Paterson, Christchurch își exprimă convingerea că totuși cîntăreața a ucis. Asemenea femei sînt înclinate spre crimă și cu ele nu trebuie să te porți cu mănuși.

— Da, într-adevăr, multe crime rămîn pentru totdeauna învăluite în mister — zise Sir Arthur, turnînd brandy de vișine în paharul lui Wood și al oaspetelui.

Deodată, Mrs. Doyle începu să vorbească:

— Dar unele crime sînt descoperite la timp — rosti ea pe un ton glacial. Crime revoltătoare !

Christchurch încremeni cu paharul la gură și-și ațintì ochii rotunzi asupra bătrînei doamne, care ședea în capul mesei.

— Care, de pildă ?

Mrs. Doyle își potrivi scufia pe cap și, privindu-l țintă pe Sir Arthur, strecură printre dinți :

— Ca aceea, de pildă, care a fost săvîrșită în această casă.

Tăcerea ce se lăsă în jurul mesei fu curmată de un zgomot neașteptat : căzuse bastonul lui Christchurch. Acesta tresări și răsturnă și paharul. Acoperind repede pata cu șervetul, întrebă :

— În casa aceasta ?

— Da. Și Mrs. Doyle arătă cu bărbia spre Sir Arthur : Să spună el singur.

Christchurch se întoarse cu tot corpul spre Sir Arthur și din nou scăpă bastonul.

— Să spună el — repetă Mrs. Doyle, apăsînd pe fiecare cuvînt. Despre crima săvîrșită. Și musafirul nostru să fie martor.

— Nu înțeleg absolut nimic — bolborosi Sir Arthur.

— Crimă ? țipă Christchurch și se sculă de la masă, strîngîndu-și bastonul sub braț. În casa asta ?

Mrs. Doyle dădu tăcută din cap.

— Ce vrei să spui, mamă ? întrebă Sir Arthur, încercînd să schițeze un zîmbet.

— Sir Arthur... un criminal ? strigă fostul judecător.

7

Mrs. Doyle se întoarse spre Christchurch și începu să-i povestească.

Acum o săptămînă, la un bazar de binefacere din Edinburg, făcuse cunoștință cu o profesoară din Philadelphia, Aurora Killarni. Aceasta a întrebat-o de ce Sir Arthur a hotărît să-l mai ucidă o dată pe Holmes.

Cu treisprezece ani în urmă, Sir Arthur, cu toate că ea, mama lui, îi interzisese categoric, îl aruncase pe detectiv în fundul unei cascade din Elveția, dar apoi, văzînd ce indignare a provocat în toate țările această răfuială cu detectivul, a ținut seama de propunerea unui editor american și și-a înviat eroul.

De data asta însă, Sir Arthur a hotărît să-l omoare definitiv pe Holmes și a împărtășit această taină unui prieten de-al său, un american — maiorul Pond, care, mai înainte, organizase conferințele publice ale lui Sir Arthur în America. În scrisoarea pe care maiorul Pond o primise de la conacul Woondershaw, se spunea că într-una din povestirile ce urmau să apară în curînd, detectivul va fi omorît în asemenea împrejurări, încît să nu mai fie cu putință reînvierea lui.

Aurora o convinsese pe Mrs. Doyle să plece imediat la Haindched și să verifice pe loc dacă, într-adevăr, Holmes era condamnat la moarte. Ajungînd la conac, Mrs. Doyle și Aurora Killarni au hotărît să recurgă la un șiretlic. Sub un pretext plauzibil, l-au făcut pe Sir Arthur și pe secretarul său să plece din Woondershaw pentru cîteva ore. Profesorul din

Edinburg, povestea cu medicamentul și colonelul Melton-Moybray — toate au fost născocite în mod intenționat. Îndată ce mașina lui Sir Arthur a dispărut pe după dealuri, Aurora a pătruns în cabinet, iar Mrs. Doyle a închis cu cheia ușa spre verandă și a ocupat un post de observație în salonul verde.

Totul a decurs cum nu se poate mai bine. Aurora a cercetat minuțios toate mapele și hîrtiile din birouri, dulapuri și a găsit mapa cu ciornele povestirilor pregătite pentru tipar.

Într-una din ele se spunea că Holmes moare de mîna unui ucigaș, chiar sub ochii lui Watson. În felul acesta, doctorul în persoană constată moartea prietenului său. Împrejurările morții sînt atît de îngrozitoare, că nu se poate vorbi despre ele în timpul mesei. Aurora a băgat apoi mapele la locul lor, în dulap, și i-a povestit totul lui Mrs. Doyle.

— Ai pregătit în secret această crimă — zise Mrs. Doyle, privindu-și fiul drept în ochi. De cîte ori nu ți-am spus : „Să nu îndrăznești să faci așa ceva, nu se poate să-i întristezi pe cititori !“ Tu nu m-ai ascultat și l-ai omorît !

Sir Artur își desfăcu larg brațele :

— Dar e o prostie ! Eu n-am intenționat cîtuși de puțin să...

Mrs. Doyle bătu cu degetul în masă :

— Cum îndrăznești să spui un neadevăr ?

Christchurch goli repede paharul și spuse pe nerăsuflate :

— Nu trebuie să tăinuiți adevărul, asta agravează crima !

— Aurora a văzut cu ochii ei manuscrisul. Negru

pe alb... — și, ridicînd glasul, Mrs. Doyle continuă : Probabil că l-ai și trimis la revistă.

Sir Arthur își duse amîndouă mîinile la piept :

— Crede-mă... Aurora a încurcat totul sau, pur și simplu, a mințit.

Christchurch lovi cu bastonul în podea :

— În asemenea cazuri trebuie să recunoști, și nu să te încăpățînezi.

Sir Arthur își mișcă amenințător mustățile, se înroși și strigă :

— Dumneata să nu te bagi ! Nici eu nu m-amestec în treburile dumitale ! Nu faci altceva decît să-i bîrfești pe toți vecinii !

— Arthur, vino-ți în fire ! și Mrs. Doyle își împreună disperată palmele.

Christchurch se sculă fără grabă, privindu-i pe rînd pe comeseni, și spuse :

— Sînteți cu toții martori...

Wood umplu repede paharul judecătorului și-i șopti :

— Nu puneți la inimă, sir... se întîmplă...

—Arthur — zise Mrs. Doyle pe un ton sever — cere imediat scuze sau mă scol și plec de la masă !

Sir Arthur tuși în palmă, se ridică de pe scaun și se înclină ușor în fața unui tablou de Turner, care atîrna în spatele lui Christchurch :

— Îmi pare rău. Vă rog să mă iertați !

Christchurch se așeză pe scaun, dădu tăcut din cap și duse paharul lui la gură. În sinea lui hotărî totuși să rămînă — curiozitatea învinsese : ce-o să fie mai departe ?

După o scurtă tăcere, Mrs. Doyle întrebă :

— Deci nu l-ai omorît ? Și nici nu ai de gînd ?

— Americanca asta a ta e o mincinoasă obraznică. Sir Arthur sorbi din pahar, tuși de cîteva ori, apoi își șterse mustățile cu șervetul : O intrigantă impertinentă !

Christchurch dădu din cap :

— De regulă, americancele...

Wood îl întrerupse :

— Poate că a greșit, s-a grăbit prea tare...

Mrs. Doyle se întoarse spre Christchurch :

— Sînteți martor, sir ! Fiul meu a declarat că nu l-a omorît și că nici n-are de gînd să-l omoare. Făgăduiește-mi, Arthur, o dată pentru totdeauna, și eu am să mă liniștesc.

— Îți făgăduiesc — bombăni Sir Arthur.

Christchurch se întoarse către Mrs. Doyle :

— Ar trebui să-i luați o declarație în scris. Iar eu aș întări-o prin semnătura mea.

Mrs. Doyle își înălță fruntea și spuse pe un ton solemn :

— E de ajuns o declarație verbală. Cei din familia Doyle nu-și calcă cuvîntul, e o lege nescrisă a casei noastre.

Christchurch răsuci măciulia bastonului în mîini și spuse :

— Dar totuși e foarte interesant... de ce americanca a mințit spunînd că ar fi văzut, chipurile, manuscrisul referitor la omorîrea detectivului ? Și cine o fi ea ? E o persoană misterioasă !

— Eu nu găsesc nimic misterios în ea — spuse Mrs. Doyle. O tînără foarte drăguță, spontană, poate că are niște maniere cam ciudate, dar la ei așa se obișnuiește.

Christchurch zîmbi ironic :

— Eu am auzit că ei obișnuiesc să bea de dimineață whisky din porumb. Și femeile se îmbată într-un mod dezgustător.

— Eu am fost în America, dar n-am văzut așa ceva — interveni Sir Arthur.

Mrs. Doyle se întoarse spre Christchurch :

— În general însă, Aurora mi-a plăcut și am încredere în ea. Este profesoară la Philadelphia și mare admiratoare a talentului lui Arthur. Și ca mulți alți cititori, nu vrea ca detectivul să fie omorît.

Fostul judecător făcu o grimasă :

— Dumneavoastră aveți încredere în ea, dar Sir Arthur a spus că e o mincinoasă notorie.

— Probabil că era foarte emoționată cînd căuta printre hîrtii — observă Wood. Și i s-o fi părut...

Mrs. Doyle dădu din cap și propuse să treacă cu toții în salon și să bea o cafea cu benedictină.

Christchurch și Sir Arthur începură să discute despre apropiatul meci de crichet, care urma să se joace între echipele Scoției și Australiei și despre șansele pe care le au echipele de la Oxford și Cambridge la cursele nautice ce urmau să aibă loc în acest an.

— Echipa Australiei este formată, se pare, numai din foști deținuți — spuse Christchurch. În ceea ce privește cursele nautice, sînt o șarlatanie curată. Echipele se înțeleg din vreme între ele care să ajungă prima, iar apoi își împart veniturile de la totalizatorul secret. În marea lor majoritate, sportivii sînt niște pungași și niște stricați...

Sir Arthur îl întrerupse :

— Iertați-mă, dar și eu sînt sportiv și, dacă nu mă înșală memoria, mi-ați povestit cum ați luat un premiu la natație.

— Excepțiile confirmă regula — rosti Christchurch, sentențios.

8

În ușă apăru capul pomădat al valetului Patrick, care îl chemă pe secretar. Wood ieși și în cîteva clipe se întoarse, ținînd în mînă un carnețel cu scoarțe de piele verde.

— Holden a găsit acest carnețel în automobilul în care am fost noi. Era căzut în spatele banchetei. Îmi amintesc că Aurora l-a ținut în mînă înainte de plecare. Probabil că atunci cînd ne-a zdruncinat mașina lîngă moară, carnețelul a căzut din sacul de călătorie.

— Trebuie să-l trimitem Aurorei — spuse Mrs. Doyle. De altfel, mi-a lăsat adresa ei de la Londra.

Sir Arthur începu să răsfoiască carnețelul — numai primele pagini erau completate.

— Nu sînt decît cifre și litere disparate — spuse el.

— Nu-i de mirare — zîmbi Mrs. Doyle. Își notă problemele de algebră.

— Și un fel de inițiale — continuă Sir Arthur. Parc-ar fi însemnări despre cursul acțiunilor sau al mizelor la cursele de cai.

Îi dădu carnețelul lui Wood. Christchurch își puse ochelarii și, așezîndu-se lîngă Wood, se aplecă deasupra carnețelului :

— Niște însemnări misterioase... sigur că sînt cifrate. Probabil că-s note pentru un denunț — și lovi cu palma măciulia bastonului. Acum am înțeles! Nu demult i-am scris unui prieten de la Londra despre furtul din casa mea. El, probabil, s-a adresat șefilor de la Scotland Yard și aceștia au trimis o femeie-detectiv ca să-l găsească pe hoț. Pesemne că Aurora voastră nu-i nici americancă și nici profesoară, ci detectiv.

Fără să-și scoată luleaua dintre dinți, Sir Arthur spuse :

— Dar atunci de ce a venit la noi, și nu la dumneavoastră, și de ce a cotrobăit prin hîrtiile mele ?

Christchurch își înclină capul într-o parte :

— De ochii lumii ; ca să-i deruteze pe hoți, să le adoarmă vigilența. A adunat aici toate informațiile de care avea nevoie și a plecat la Londra. Iar însemnările acestea cifrate sînt pentru raportul către superiori.

— Oare, într-adevăr, să fie o detectivă ? ! se miră Mrs. Doyle. N-aș fi crezut pentru nimic în lume...

— Adeseori detectivii iau fel și fel de înfățișări, ca nimeni să nu poată să-și dea seama cine sînt — și Christchurch se întoarse spre Sir Arthur. Și Holmes al dumneavoastră recurge adesea la asemenea procedee. Anul trecut, cu puțin înainte de Crăciun, a venit la Haindched un agent de asigurare ; umbla din casă în casă și punea diferite întrebări oamenilor. S-a aflat pînă la urmă că era un agent de poliție. M-a vizitat și pe mine și a primit informațiile cele mai complete despre nepotul lui Ridgeway. Și Aurora asta cu siguranță că este detectiv.

Mrs. Doyle clătină din cap :

— Așadar, acum au apărut femei-detectiv ? Și sînt alese, probabil, cele mai curajoase ?

— Cele mai viclene — precizează Christchurch. Există cazuri unde este negreșit nevoie de detectivi în fuste, ca să nu sperie vînatul. Femeile-detectiv posedă de la natură un anumit fler și pot, mai repede decît bărbații, să dezlege misterul crimei. Pe femei le ajută, desigur, și faptul că prin firea lor le este mai ușor să înțeleagă psihologia unui criminal.

Sir Arthur pufni nemulțumit.

— Totuși e ciudat — interveni Wood — că această femeie-detectiv a căutat parcă ceva în cabinetul lui Sir Arthur.

Christchurch fornăi pe nas și adăugă :

— E clar că a căutat ceva și, în orice caz, nu degeaba. Probabil că cercetările efectuate de ea au dus-o unde trebuie.

— Ce vreți să spuneți cu asta ? întrebă Sir Arthur. Vă rog...

Fostul judecător își înclină capul :

— Nu fac decît să constat un fapt. Femeia-detectiv a socotit că-i necesar să facă aici un fel de percheziție. De ce... nu știu. Mă pierd în presupuneri...

— Taci, Arthur ! și Mrs. Doyle se întoarse către musafir : Așadar, toate sînt născocite de ea ? Și faptul că Arthur a scris în America despre intenția lui de a-l ucide pe Holmes, și că a găsit un manuscris...

Christchurch răspunse :

— Detectivii născocesc diferite metode pentru a pătrunde acolo unde vor să pătrundă. Și Aurora a

procedat așa cum trebuie să procedeze un detectiv de profesie.

Wood luă de pe masă carnetul de notițe și începu să-l răsfoiască. Apoi mirosi coperta și trecu cu degetul peste ea :

— Aici e o scrisorică.

Scoase foaia care era vîrîtă sub căptușeala de hîrtie din interiorul copertei.

— Detectivii au întotdeauna astfel de carnete de însemnări cu buzunare ascunse — lămuri Christchurch. Acolo bagă banii pe care îi iau ca mită. Detectivii, de regulă...

— Citește — spuse Sir Arthur.

9

Wood începu să citească cu glas tare :

„Procedeul propus de dumneata cu dublul alibi a fost folosit în cazul proprietarului unui magazin de bijuterii. Atît pe el cît și pe vînzătorul lui o să-i lichidăm : pe primul îl otrăvim cu șoricioaică, pe al doilea îl sugrumăm și simulăm o sinucidere. În privința jocheului din Puerto-Rico, acceptăm planul dumitale, dar în prealabil să scoată tot ce poate de la văduva bogată. Iar de ea ne putem descotorosi, ca în cazul crupierului din Monaco. O să fim fericiți dacă vei reuși să te strecori la lordul Baskerville ; sîntem convinși că vei reuși s-o îmbrobodești pe bătrînică și să plecați împreună la Woondershaw, numai fii cu ochii în patru. Al. dv. RK 112 Wolant Street, Philadelphia."

O tăcere adîncă se lăsă în jurul mesei. Apoi Mrs. Doyle spuse cu glas tremurat :

— Dă-mi-o !

Și luă scrisoarea de la Wood.

— O bandită ! țipă Christchurch. Judecînd după toate cele întîmplate pînă acum, ea i-a condus pe toți hoții din districtul nostru. Și furtul din casa mea, și de la vicar, și crima de anul trecut, și furtul din Oldershot, și alte cazuri rămase nedescoperite... toate au fost săvîrșite de banda aceasta. Este aceeași bandă de hoți și criminali din Londra cu care a avut legături nepotul lui Ridgeway. E condusă de dincolo de ocean. Acum totul e clar.

— Nu înțeleg nimic... — și Mrs. Doyle tresări. Oare într-adevăr ea...

Și scrisoarea îi căzu din mînă, pe dușumea, lîngă cămin.

Christchurch sări de pe scaun și, aplecîndu-se, o luă și o puse pe masă :

— E o dovadă materială foarte importantă.

Sir Arthur se apropie de mama sa și o mîngîie pe umăr :

— Liniștește-te, mamă. Nu-i nimic grav.

— Probabil că se pregătesc să vă atace conacul — și Christchurch își duse degetul la gură. Sigur că cineva dintre servitori este în legătură cu această bandă. Recunoașterea a fost făcută și acum vor sosi oaspeții. Dealtfel... — se uită la ușă și urmă cu glas scăzut : Valetul dumneavoastră nu-mi inspiră nici un pic de încredere.

Wood ridică din umeri și spuse apăsînd pe fiecare cuvînt :

— Anunțăm poliția și luăm toate măsurile. Numai să vină !

— Ce îngrozitor ! șopti Mrs. Doyle.

Sir Arthur luă de pe masă carnetul, parcurse însemnările de pe primele pagini, apoi scrisoarea găsită în coperta carnetului.

— În ceea ce privește poliția, o să mai așteptăm : avem două „lugere" și un „colt" de buzunar, și amîndoi știm să tragem. N-are de ce să ne fie frică.

Christchurch se sculă și se înclină în fața lui Mrs. Doyle :

— Vă rămîn îndatorat pentru prînzul excelent și conversația atît de interesantă. Dar mai am o groază de treburi și nu vreau să întîrzii.

Luîndu-și bastonul sub braț, ieși grăbit din salon : trebuia ca pînă seara să poată să povestească tuturor vecinilor uluitoarea întîmplare de la conacul scriitorului.

10

Peste două zile, pe numele lui Sir Arthur sosi o scrisoare din Londra. Pe plic era scris *personal*. Wood desfăcu cu grijă plicul și-l întinse lui Sir Arthur, care ședea la biroul său. Hîrtia, de un verde-pal, împrăștia un miros puternic de parfum. Era un scris de femeie, grăbit și avîntat.

Dragă Sir Arthur,

Iertați-mă pentru plecarea mea atît de pripită. Nici n-am putut să-mi iau personal rămas bun de la dumneavoastră. Venerabila dumneavoastră mamă s-a hotărît ca, neîntîrziat, chiar în timpul prînzului, să se explice cu dumneavoastră, deși am rugat-o să mai amîne o zi-

două, ca să mai stau la dumneavoastră. Dar, vai! rugăminţile mele n-au avut nici un efect. Mrs. Doyle e o irlandeză tipică; bunicul meu era din Dublin şi eu ştiu ce înseamnă încăpăţînarea irlandeză. Am fost nevoită să plec pentru a nu mă afla într-o situaţie penibilă.

Adevărul e că am minţit-o pe mama dumneavoastră, spunîndu-i că am găsit, printre hîrtiile dumneavoastră, ciorna povestirii în care Holmes era omorît. Şi ea m-a crezut.

De ce am minţit? Vă explic totul pe îndelete.

Colecţia Nick Carter se bucură la noi de un succes nebun. Anul acesta s-a prevăzut să se tipărească 45 de povestiri, în loc de 35—37 cîte apăreau pînă acum. Editura respectivă a angajat pînă acum 15 autori şi se prevede angajarea a încă cîtorva.

Editura noastră intenţionează şi ea să scoată o serie de cărţulii despre aventurile unui detectiv. Dar noi am renunţat la ideea de a născoci un detectiv nou, necunoscut de nimeni, şi ne-am hotărît să-l folosim pe Sherlock Holmes, care este cunoscut şi iubit în toată lumea şi, mai ales, la noi. Doar ştiţi că piesa cu Sherlock Holmes s-a jucat de 450 de ori. Detectivul pe care l-aţi creat exact cu douăzeci de ani în urmă nu vă mai aparţine dumneavoastră, ci întregii omeniri, la fel ca şi Scufiţa Roşie, Moş Crăciun, Barbă-Albastră şi Robin Hood. Şi ar fi tot atît de absurd să vă revendicaţi dreptul de proprietate asupra lui, ca şi cînd cineva şi-ar revendica dreptul asupra norilor sau al stelelor.

Noi vom edita cărţi despre aventurile marelui detectiv sub forma unor amintiri personale,

și nu ale doctorului Watson. Și vom folosi acele cazuri pe care le pomenea în treacăt Watson (vă aduceți aminte de discuția noastră din grădină ?). Cititorii le așteaptă cu nerăbdare și noi le vom satisface dorința.

Dar pentru a scoate o serie de cărți despre Holmes, el trebuie să trăiască, or nouă ne era teamă : dacă v-ați pus în gînd să-l omorîți, cum ați mai făcut-o o dată ? Dacă îl veți omorî și va afla întreaga lume, atunci planurile noastre se vor prăbuși. Deci este imperios necesar ca detectivul să trăiască. Pentru a verifica dacă intenționați să-l omorîți pe Holmes într-un viitor apropiat, editura m-a trimis în Anglia ca să mă strecor la dumneavoastră și, în taină, să vă cercetez însemnările.

Sosind la Edinburg, am făcut cunoștință cu Mrs. Doyle, m-am prezentat drept o admiratoare a talentului dumneavoastră și am speriat-o, spunîndu-i că intenționați să-l omorîți din nou pe eroul dumneavoastră și că ați și anunțat despre asta pe un prieten din America. (Am mințit relativ la scrisoarea dumneavoastră trimisă maiorului Pond.) Am reușit totuși ca mama dumneavoastră să plece la Woondershaw și să mă ia și pe mine. Apoi i-am spus că am găsit într-unul din dulapurile din cabinetul dumneavoastră manuscrisul povestirii despre cumplita moarte a lui Holmes. Mama dumneavoastră a crezut și acest lucru și a anunțat că o să vă interzică să-l omorîți pe detectiv și o să vă pună să jurați că niciodată n-o să mai atentați la viața lui. Or, noi de asta aveam nevoie !

Iertați-mă că, fără să vă cer permisiunea, am cotrobăit în cabinetul dumneavoastră — am cercetat conținutul dulapurilor și al sertarelor de la cele două birouri (cu excepția a două sertare de la un birouaș, care erau încuiate). Dar n-aveți nici o grijă, n-am luat nimic, nici o coală de hîrtie, și noi nu vom folosi subiectele dumneavoastră, nu sîntem bandiți.

Un salut din inimă venerabilei Mrs. Doyle, copiilor dumneavoastră simpatici și secretarului dumneavoastră, care amintește prin ceva de doctorul Watson.

A dumneavoastră sinceră

AURORA KILLARNI

Londra, 24 aprilie 1906

P.S.

Am pierdut un carnet de notițe, probabil la dumneavoastră în casă sau în automobil. În carnet sînt notate inițialele autorilor care lucrează pentru editura noastră și sumele ce li s-au plătit ca avans. Am și angajat 25 de oameni, care s-au și apucat de treabă. Vă rog foarte mult să-mi trimiteți carnetul de notițe la adresa pe care am lăsat-o venerabilei dumneavoastre mame. Transmiteți-i mulțumiri călduroase din partea firmei noastre".

Sir Arthur lovi cu palma în birou :

— O spioană trimisă de edituri ! Nu-i nici detectiv și nici bandit !

— Mai rău ca un bandit ! spuse Wood, citind scrisoarea.

Sir Arthur se sculă și străbătu cabinetul de cîteva ori :

— Și cum de nu mi-am dat seama? Era atît de ușor să-ți dai seama cu cine ai de-a face! Știa perfect cîte cărți despre Nick Carter se editează într-un an și ce onorariu am primit eu de la „Strand Magazin"; știa pe de rost toate lucrările în care se pomeneau unele aventuri ale lui Holmes pe care nu le-am publicat. Nu era greu să-ți dai seama că, pentru o profesoară, era prea informată. Și mama, ce să mai zic... m-a tot descusut privitor la dulapuri. Dar, mai ales — Sir Arthur își trase un bobîrnac în frunte — Aurora a găsit greșeli în povestirile mele... E clar că n-o putea face decît un lucrător de editură. E o caracteristică profesională a lor, au un anumit fler, ca ogarii.

— Așadar — spuse Wood, oftînd — în America o să înceapă să se editeze în serie cărți despre Holmes, cu viteza unei mitraliere, cu sutele, ba chiar mai mult poate, pe an...

— Or să le fabrice ca crenvurștii la Chicago. Asta va fi adevărata asasinare a lui Sherlock Holmes. Într-adevăr, una reală.

Sir Arthur se plimbă prin cabinet, trăgînd din luleaua care i se stinsese.

— Nu pot să-mi iert că n-am dibuit-o pe drăcoaica aia. Acum, probabil că rîde pe seama mea: „Prostul ăsta născocește tot felul de istorii despre detectivi, iar el n-are pic de fler și nici spirit de observație"... Trebuie să mă mai antrenez și eu, să devin și eu detectiv. Ce-ar fi să m-apuc să descopăr misterul unei crime?

— Multe crime rămîn nedescoperite — spuse Wood — și judecătorii greșesc uneori.

Rămaseră o clipă pe gînduri, apoi Sir Arthur întrebă:

— Cînd a ieșit la pensie vipera asta ?
— Christchurch ?
— Da.
— Cred că acum vreo trei ani. În urma unei afaceri ciudate și cam încîlcite. A fost amestecat un indian sau poate un negru. Se spunea că multe lucruri au rămas neclare și că acuzatul nu și-a recunoscut vina.
— Uite, de astfel de cazuri va trebui să mă ocup, de misterul acestor cazuri... — spuse Conan Doyle.

CUPRINS

Citește și arde !

Oceanul Pacific 5

„Magic"-ul Washingtonului 52

Pearl Harbor 190

La un an după război 233

Pacienta doctorului Murchad 250

O misiune strict secretă 265

Asasinarea marelui detectiv 298

colecția aventura

Roman Kim

— Dacă vînătoarea noastră de potîrnichi se va termina cu succes — și Donahue îl bătu încă o dată pe filipinez pe umăr — Madona o să te răsplătească foarte bine.

— Dar cu cabinele noastre totul e în ordine? interveni White.

— Totul s-a aranjat — și filipinezul își răsuci vîrfurile subțiri ale mustății. Am plătit cui trebuie și am făcut anumite schimbări. Cabinele dumneavoastră sînt una lîngă cealaltă, chiar la capătul coridorului lateral.

— Dar profesorii noștri?

— Și cabinele lor vor fi aproape de ale dumneavoastră. Și ei,

CITEȘTE ȘI ARDE!

și dumneavoastră veți fi serviți de omul meu, stewardul Pako, filipinez și el, fost boxer profesionist la categoria muscă. Îl veți recunoaște ușor după nasul turtit.

— E un om de încredere? întrebă White.

În loc de răspuns, filipinezul își duse mîna la inimă și închise ochii.

— Dacă totul va merge ca pe roate — spuse Donahue — am să cer la Washington să ți se plătească bine. O să-ți poți deschide un restaurant.

— Nu, un hotel — și filipinezul clipi semnificativ din ochi — un hotel special...